

Giới thiệu Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu

Thể loại: hiện đại, sủng, nam cường, HE

Thời điểm cô năm tuổi, cả gia đình bị giết hại. Cô bị người di đem đến cô nhi viện, chính ở nơi này căn bệnh trầm cảm của cô bắt đầu xuất hiện sau cú sốc kia...

Năm lên tám tuổi, một lần nữa ông trời lại khiến cô mất đi những người xung quanh mình. Cả cô nhi viện chỉ có mình cô sống sót sau vụ thảm sát. Cô bị mất trí nhớ và được gia đình Âu Dương gia nhận nuôi.

Cô là ai? Cô chỉ nhớ được duy nhất bản thân tên Vương Từ Huyền...

Sống mười năm ở Âu Dương gia cô đã phát hiện ra một sự thật kinh hoàng, nhưng trí nhớ của cô không còn thì liệu rằng nó có đúng không?

Cũng vào lúc đó cô đã gặp được anh và trao trọn tình yêu cho anh. Nhưng tình cảm của anh lại dành cho một cô gái đầy bí ẩn.

Để quên anh cô quyết định đi du học.

Năm năm sau, khi cô trở về thì lại biết được mình có hôn ước? phải chăng đây là ký ức bị mất năm tám tuổi kia?

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Sát hại

Đang tung tăng đi trên con đường lát đá quen thuộc để về biệt thự, thì nghe tiếng động như là tiếng đánh nhau. Cô bé với mái tóc đen được cột xéo, đôi mắt đen lánh trên người mặc chiếc đầm trắng bỗng dừng lại khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Cô bé đang định hét lên và chạy lại nhưng bị vệ sĩ bên cạnh giữ lại rồi kéo cô bé núp ở bụi cây gần đó.

Nước mắt bé rơi đầm đìa khi nhìn thấy cảnh bố mẹ bị giết hại mà mình không thể làm gì, chỉ biết trơ mắt nhìn họ bị bọn người xấu giết.

- Tiểu thư, người hãy chạy đi và xin người sống thật tốt và đừng nghĩ đến chuyện trả thù.

Người vệ sĩ lên tiếng, anh đã làm vệ sĩ ở đây nhiều năm, nên anh biết ông chủ có rất nhiều kẻ thù. Hôm nay ông chủ bị sát hại chỉ vì họ muốn những bí mật kia bị chôn vùi mãi mãi.

- Không, em không đi...

Cô bé khóc thút thít, đám người đang nhìn ngó xung quanh như phát hiện ra họ nên đang đi về phía họ. Người vệ sĩ nhanh tay đẩy cô bé và nói

- Tiểu thư, xin người hãy đi đi...đừng để bọn chúng tìm được người.

Cô bé đang định phản đối nhưng người vệ sĩ đã chặn lại

- Đi đi.

Nói xong, anh chạy ra đối diện đám người đó. Còn cô bé chỉ biết bịt miệng nhìn người mình xem như anh trai đối diện với cái chết. Có phải bé quá vô dụng không? Để rồi người thân bên cạnh dần dần rời xa bé, cô bé chạy đi mà nước mắt rơi không ngừng. Bố mẹ, và anh nữa em nhất định sẽ trả thù cho mọi người...

Cô bé cứ chạy mà không biết rằng mình chạy thoát được không phải là người vệ sĩ cô xem như anh trai mà là một người khác. Người đó luôn theo dõi bé, anh rất muốn giữ cô bé ở bên cạnh nhưng anh chưa đủ khả năng để bảo vệ cô bé. Chỉ có thể ở sau bảo vệ bé, anh thề sau này sẽ không để em phải chịu đau khổ. Người con trai tầm chín tuổi nhìn cô bé đang chạy phía trước mà nắm chặt nắm đấm, miệng khẽ nói

- Huyền, em phải sống tốt.

Ba năm sau...

Tại cô nhi viện

Sân sau của cô nhi viện dường như rất quen thuộc với cô. Đã ba năm kể từ Vương Tử Huyền bị người gì độc ác của mình đưa vào đây. Ba năm qua cô không hề mở miệng nói chuyện với bất kỳ ai, có lẽ cô bị sốc cảnh người nhà bị sát hại nên mắc bệnh trầm cảm.

- Tiểu Huyền, lại chơi với các bạn đi con. viện trưởng nhìn cô bé nói, từ lúc nhận nuôi cô bé đến giờ bà chưa bao giờ thấy bé cười hay nói, cũng không hòa nhập với mọi người. Duy chỉ có người con trai kia khiến bé cười nói...

Vương Tử Huyền ngược mặt lên nhìn viện trưởng sau đó lại cúi mặt xuống đất. Viện trưởng chỉ biết thờ dài, bà ngồi xuống cạnh cô bé khẽ gọi

- Tiểu Huyền...

-.....

Vương Tử Huyền chỉ im lặng, không ngẩng đầu hay nhúc nhích người.

Cô bé như đang chờ đợi một điều gì đó, lâu lâu cô bé lại nhìn về phía trước. Từ xa một người con trai tầm mười hai tuổi đi lại, trên khuôn mặt người con trai mang một vẻ lạnh lùng, nhưng khi thấy Vương Tử Huyền đang ngồi cùng viện trưởng người con trai dịu dàng cất tiếng gọi

- Huyền...

Vương Tử Huyền theo tiếng gọi ngược mặt lên nhìn. Nhìn thấy người con trai đó cô bé đứng dậy, chạy nhanh về phía anh.

- Care thận, coi chừng té.

Người con trai dang hai tay đỡ lấy cô bé. Vương Tử Huyền dụi mặt vào lòng ngực ấm áp của anh, giọng trong trẻo vang lên

- Anh Tử Bắc

Người con trai tên Tử Bắc mỉm cười nhìn bé nói

- Anh đến thăm em, ngày mai anh phải đi du học nên không thể đến thăm em được.

Nghe anh nói vậy, đôi mắt bé ươn ướt nhìn anh

- Anh Tử Bắc, đừng đi, đừng để Huyền ở đây một mình.

Lòng anh đau như cắt khi thấy bé sắp khóc, nhưng anh không thể mang bé theo cùng. Mạc Tử Bắc cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt của cô bé

- Huyền ngoan, đừng khóc, anh chỉ đi một năm, sau một năm anh về đón em có được không?

Vương Tử Huyền thút thít nhìn anh

- Anh phải hứa với em, nhất định phải quay lại đón em.

- Ừ.

Viện trưởng nhìn thấy cũng đau lòng, ba năm qua chỉ có người con trai tên Mạc Tử Bắc đó là cô bé chịu cười nói nên bệnh trầm cảm của bé cũng đỡ hơn nhiều. Bà không biết người con trai đó là ai, chỉ biết anh rất tốt với Tử Huyền.

Vương Tử Huyền khóc nhiều đến nỗi ngủ thiếp đi trong lòng anh. Anh vén mái tóc của cô bé, ghé sát vào tai nói gì đó sau đó đeo cho cô bé một sợi dây chuyền hình giọt nước, nó không phải sợi dây chuyền bình thường nếu ai hiểu sâu thì sẽ nhận ra ngay đây là sợi dây "huyết lệ". Sợi dây chuyền này chứng minh cô bé sẽ nữ chủ nhân tương lai của một gia tộc lớn nào đó. Nhưng đó là chuyện của mười mấy năm sau...

Mạc Tử Bắc bế cô bé vào phòng, đắp chăn kỹ càng rồi mới rời khỏi. Và lần đi này, cũng là việc anh hối hận nhất trong đời, nếu như anh ở lại bên bé một lát nữa, thì sẽ không để mất đi cô bé.

Trời bắt đầu đổ mưa, giống như một điềm báo. Vương Tử Huyền thức dậy thì trời đã tối đen, bé đưa tay sờ lên cổ, đôi mắt đen lánh nghi hoặc nhìn vào sợi dây chuyền.

Tiếng động mạnh bên ngoài làm Vương Tử Huyền giật mình, bé nhanh chóng bước xuống giường. Vừa mở cánh cửa ra, cô bé nhìn thấy một người áo đen cầm con dao đâm viện trưởng.

- Không!!!!

Vương Tử Huyền hét lên, muốn chạy lại nhưng bị một người khác khổng chế. Trước khi ngất đi, bé đã thoáng nghe được

- Nói, Vương Tử Huyền đang ở đâu? Con bé đó đâu?!

Tại sao?! Tại sao họ lại tìm bé? Đã ba năm rồi cơ mà, vậy cái chết của viện trưởng là do bé gây ra, tại sao? Tại sao lại như vậy?

Chỉ sau một đêm cô nhi viện bị thù ruội, chỉ còn lại tro bụi. Anh biết được tin như con dao đâm xuyên vào tim..

- Điều tra cho tôi là ai làm? Tôi không tin Huyền đã chết, sống phải thấy người chết phải thấy xác.

Anh gắng từng chữ, đợi người ra ngoài anh nắm mạnh tay vào tường. Mới hôm qua thôi, anh con gặp bé nhưng tại sao mọi chuyện lại như vậy?

- Huyền, em nhất định không được xảy ra chuyện gì...

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nhận nuôi

Những ánh nắng len lỏi qua khung cửa sổ chiếu rọi vào bên trong căn phòng màu trắng mang theo sự lạnh lẽo. Nhờ những ánh nắng ấy đã giúp căn phòng ấm áp hẳn, xung quanh căn phòng đều là những máy móc hiện đại của ngành y, mùi thuốc sát trùng nồng nặc. Không nói cũng biết đây là bệnh viện...

Trên giường bệnh, một cô bé với khuôn mặt trắng bệch đang cầm đầy dây nhợ. Cánh cửa phòng bật mở, bước vào là một người đàn ông tầm ba tám, bốn mươi tuổi, theo sau là hai người mặc áo đen. Đôi mắt sắc bén của ông nhìn về phía cô bé, ông đã nghe thuộc hạ báo lại rất có thể đây là người ông muốn triệt đường sống.

- Lão đại, cô bé này là người còn sống sót ở cô nhi viện. Chúng ta có nên...

Vừa nói, tên thuộc hạ vừa đưa tay lên cổ có ý nghĩa là "sát".

- Phải xem tình hình thế nào đã...

- Dạ.

Hai tiếng sau, cô bé nằm trên giường cũng có dấu hiệu tỉnh lại, nhưng người đàn ông và hai tên áo đen khi này đã không còn ở đây. Cô bé dần dần mở mắt, xung quanh toàn những người xa lạ khiến bé hoảng sợ, bất giác nắm chặt lấy chăn, giọng run run

- Các người là ai?

- Cô bé cháu tên gì?

Người gọi là một người phụ nữ có gương mặt phúc hậu, bé nhìn bà ta lắc đầu.

- Tôi là ai? Tên gì? Ba mẹ của tôi là ai?

Những câu hỏi này khiến mọi người ở đây kinh ngạc. Người phụ nữ lại lên tiếng

- Cháu thật sự không biết mình là ai?

Cô bé đang định trả lời không, thì trong đầu vang lên một giọng nói nam trầm ấm. Người con trai đó hay gọi bé là "Huyền"?

- Huyền, tên cháu là Vương Tử Huyền.

Người phụ nữ chỉ cười hiền hậu không nói gì, nhưng người đàn ông bên cạnh khi nghe bé nói mình là Vương Tử Huyền thì ánh mắt hiện lên tia khác thường nhưng nhanh chóng biến mất.

Sau khi bác sĩ đến kiểm tra lại lần nữa thì xác định bé bị mất trí nhớ. Có thể mất trí nhớ tạm thời hoặc vĩnh viễn không nhớ lại nữa.

Tối đến

Bên ngoài gió thổi nhẹ, ánh trăng cũng lên cao. Trong phòng bệnh chỉ còn lại bóng đêm tĩnh mịch. Nằm trên giường bệnh, Vương Tử Huyền trán đầm đìa mồ hôi. Có lẽ cô gặp phải ác mộng, trong cơn mê cô thấy mình lạc vào một khoảng không màu trắng xóa. Vương Tử Huyền xoay người nhìn phía sau lại nhìn thấy được khung cảnh gia đình bị giết. Đầu cô đau như búa bổ, cô ôm lấy đầu ngồi bệt xuống. Một lần nữa khung cảnh xung quanh thay đổi.

Giờ đây, cô thấy một bé gái đang ôm một chàng trai khóc rất thảm thiết. Lờn cô bé nói ra cô lại không nghe được lời nào. Chỉ thấy người con trai hôn lên những giọt nước mắt kia rồi nói

"Huyền ngoan, đừng khóc, anh chỉ đi một năm, sau một năm anh quay về đón em có được không?"

.....

"Anh phải hứa với em, nhất định phải quay lại đón em..."

....."

Vương Tử Huyền nhìn người con gái anh ôm trong lòng mà không khỏi bàng hoàng. Đó là cô...cô bé đó là cô? Nhưng sao người con trai kia cô không nhìn rõ mặt... Những gì xảy ra tiếp sau đó là anh đeo cho cô bé đó một sợi dây chuyền hình giọt nước, nó có màu đỏ. Rồi cả cô nhi viện bị thiêu rụi, chỉ còn cô bé đó sống sót.

Vương Tử Huyền mở choàng mắt ra, nước mắt không ngừng rơi. Cô chóng tay ngồi dậy, theo cảm giác cô sờ xuống cổ mình. Một sợi dây chuyền hình giọt nước, màu đỏ hiện ra trước mặt cô. Vậy, cô bé trong giấc mơ kia là cô? Đó là phần kí ức cô bị đánh mất? Người con trai kia là ai?! Tất cả đều mơ hồ, cô bắt đầu cảm thấy choáng váng. Có lẽ cô phải tự tìm kết quả...

Cô ở bệnh viện một tuần, sau đó được bác sĩ cho xuất viện. Đang trong lúc không biết mình đi đâu, thì một chiếc xe hơi màu đen dừng lại chỗ Vương Tử Huyền. Bước xuống là một người mặc vest đen khoảng tầm mười hai, mười ba tuổi. Nhưng trong bộ vest nhìn người con trai chừng chạc hơn nhiều

- Em là Tử Huyền?! Người con trai lên tiếng

- D..ạ. Anh là?!

Vương Tử Huyền sợ hãi, vừa nhìn người con trai vừa lùi lại phía sau. Thấy hành động của cô, người con trai cũng không tỏ vẻ tức giận

- Anh là Âu Dương Chấn Phong, đến đón em về nhà.

- Nhà? Em làm gì có nhà mà về?!

Âu Dương Chấn Phong chỉ mỉm cười, sau đó mở cửa xe cho cô rồi nói

- Em lên xe đi, đến nơi em sẽ bắt gặp.

Vương Tử Huyền có chút ngỡ vực, nhưng cuối cùng vẫn quyết định đi. Bởi vì bây giờ cô đâu còn chỗ nào để đi. Chiếc xe chuyển bánh, dọc đường cả hai đều không nói gì. Cho đến khi trước mắt cô xuất hiện một căn biệt thự

- Đây là?!

- Nhà của em

Âu Dương Chấn Phong cười nói, anh bước xuống xe mở cửa cho cô. Vương Tử Huyền bước xuống xe với tâm trạng mơ hồ. Từ sau đây sẽ là nhà của cô? Thật vậy chăng?

Vào đến đại sảnh, Vương Tử Huyền mới phục hồi tinh thần, cô nhìn những người ngồi trong phòng khách có chút sợ sệt. Đặc biệt là người đàn ông kia, nhìn ông ta thật hung dữ.

Châu Mỹ Kỳ cũng là phu nhân của gia tộc Âu Dương, nhìn Vương Tử Huyền mỉm cười nói

- Tiểu Huyền lại đây nào?

Vương Tử Huyền nhìn người phụ nữ sau đó lại nhìn Âu Dương Chấn Phong. Khi thấy Âu Dương Chấn Phong gật đầu cô mới bước qua. Châu Mỹ Kỳ nở nụ cười hiền hậu nói

- Ngoan, sau này con sẽ là con gái của ta. Là tiểu thư của gia tộc Âu Dương, tên của con sẽ là Âu Dương Tử Huyền.

- Nhưng..."con không muốn đổi họ" chưa kịp nói ra thì Âu Dương Cẩm cũng chín là người có quyền nhất trong gia đình lên tiếng

- Cứ quyết định vậy đi.

Lúc này cô bé đang ngồi trong lòng Châu phu nhân(CMK) đứng dậy vui mừng nói

- Yeahhh!!! Thế là con có em gái rồi, thật tốt.

Cô bé chạy lại chỗ Vương Tử Huyền nói

- Chào em, chị là Âu Dương Tuyết Linh lớn hơn em hai tuổi, rất vui vì được biết em

- Dạ.

Vương Tử Huyền mỉm cười đáp lại, thật ra cô không muốn đổi họ một chút nào, nhưng cô không thể từ chối. Và cuộc đời cô bắt đầu lật sang trang mới...

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Cuộc sống mới

Tối hôm đó, Âu Dương gia mở tiệc chiêu đãi và giới thiệu cô cho tất cả mọi người. Họ khá ngạc nhiên khi biết gia tộc Âu Dương có thêm một đứa con gái. Nhưng tất cả thắc mắc đều được giải đáp bởi Âu Dương phu nhân. Bà bảo đây là đứa con gái thất lạc nhiều năm, nay tìm lại được nên làm tiệc mừng cũng muốn cô nhận tổ quy tông. Nhưng có ai biết được, đây là một lời nói dối hết sức hoàn hảo.

Tiệc tàn, mọi người ra về cũng đã là đêm khuya. Vương Tử Huyền không ngủ được, cô ra ngoài ban công hóng gió và suy nghĩ về giấc mơ lúc trước. Gió hiu hiu thổi, mái tóc đen mượt của cô bay theo gió, cũng khiến Vương Tử Huyền cảm thấy buồn ngủ. Cô trở lại giường và ngủ một giấc đến sáng.

Sáng hôm sau

Đang ăn cơm thì Âu Dương Chấn Phong lên tiếng nói

- Ba, mẹ con thấy Tiểu Huyền đang tuổi ăn học nên con nghĩ nên cho em đi học.

Âu Dương phu nhân gật đầu như đồng tình, mà Âu Dương Cẩm cũng không có ý kiến gì nên ngay ngày hôm sau, Vương Tử Huyền được Âu Dương Chấn Phong đăng ký học ở một trường tiểu học nổi tiếng ở thành phố A. Ở đây, cô kết bạn với rất nhiều người. Cô đặc biệt có hảo cảm với hai tiểu thư của hai gia tộc lớn nên họ trở thành bạn thân.

- Tiểu Huyền lát đến nhà mình chơi.

Một cô bé với mái tóc hạt dẻ, khuôn mặt baby nhìn Vương Tử Huyền nói. Cô bé tên là Tư Không Diệp Như là bạn thân của cô, gia tộc cô bé đứng thứ ba sau Nam Cung gia và Âu Dương gia.

- Được.

Vương Tử Huyền mỉm cười nói, Nam Cung Nguyệt từ đâu xuất hiện lớn tiếng nói

- Cho tui đi với.

Nam Cung Nguyệt nhìn hai người bạn thân bằng ánh mắt cúm con tội nghiệp. Cô bé là thiên kim của gia tộc lớn nhất ở thành phố A này nhưng không hề kiêu căng, nên mọi người đều có hảo cảm với Nam Cung Nguyệt.

- Ok.

Sau khi tan học, theo dự định cả ba đến nhà Tư Không Diệp Như chơi. Mọi người ở đây rất tốt với cô và Nam Cung Nguyệt, họ xem hai cô như con trong nhà mà đối đãi vậy. Nên cứ mỗi lần về, Tư Không phu nhân lại bảo lần sau đến chơi... Cuộc sống của cô sau khi mất trí nhớ rất tốt đẹp, nhưng mọi thứ vẫn diễn ra tốt đẹp nếu một ngày cô biết sự thật? Câu hỏi này thì mười mấy năm sau mới có đáp án.

Đã mười năm kể từ khi cô được gia tộc Âu Dương nhận nuôi. Cuộc sống của cô mấy năm nay đều rất tốt. Chỉ có điều phần kí ức bị lãng quên cô không thể nào nhớ lại, mỗi khi cô gắng nhớ lại điều gì đó đầu sẽ rất đau. Nên cô nghe lời khuyên của anh trai

- Đừng cố nhớ làm gì. Rồi một ngày nào đó em sẽ nhớ lại thôi...

Nghe lời khuyên, cô để mọi chuyện diễn ra tự nhiên. Nhưng gần mười năm nay, cô không nhớ được gì cả.

- Tiểu Huyền.

Tiếng gọi làm cho Vương Tử Huyền thoát khỏi dòng suy nghĩ, cô nhìn về hướng phát ra tiếng nói. Mồ hôi bắt đầu tuôn, cô cho người ta ăn bơ thế là xong đời

- Diệp...Diệp Như?!

Tư Không Diệp Như mặt tức giận nhìn Vương Tử Huyền

- Bà dám cho tui ăn bơ?
- Ách...bạn Diệp Như yêu quái, ý lộn yêu quý. Minh nào dám cho cậu ăn bơ.
- Vậy ai không nghe tui gọi? Làm tui gọi đứt hơi thì mới phản ứng?
- A...là tui sai được chưa, tui mời đi uống trà sữa thế nào?

Tư Không Diệp Như còn chưa trả lời, thì đã có người nhảy vào nói thay

- Được đó, cho Tiểu Nguyệt Nguyệt đáng yêu này đi cùng với.
- Thấy ghê!!! Vương Tử Huyền và Tư Không Diệp Như đồng thời lên tiếng, mặt của Nam Cung Nguyệt đen kịt. Phồng má lên nhìn hai cô bạn thân
- Rồi có cho tui đi không thì bảo?!
- Dạ có, thưa tiểu thư.

Cô và Tư Không Diệp Như cố kéo dài câu nói, làm cho Nam Cung Nguyệt sôi máu, nghiến răng ken két

- Âu Dương Tử Huyền, Tư Không Diệp Như hai người không muốn sống nữa phải không?
- Không có, bọn tiểu thư đây còn muốn sống, bởi vì cuộc đời ta đang nở hoa a....

Tư Không Diệp Như cố tình than thở, Vương Tử Huyền nhìn hai người rồi cười. Cảm thấy sống lưng ớn lạnh, cô nhìn về phía hai cô bạn cười trù

- Đi, tớ mời hai bạn yêu quái đi uống trà sữa.
- Ai là yêu quái?
- Thì hai người là yêu quái còn gì? Mà có khi hơn yêu quái ấy chứ.

Nói xong, không để hai người có cơ hội trả lời cô đã chạy mất dép. Cả hai hỏa khí bùng bùng hét to

- ÂU DƯƠNG TỬ HUYỀN...

Cả trường nhìn thấy cảnh này miết, đâm ra miễn dịch với cảnh mà ba cô tiểu thư của gia tộc lớn bày ra.

Về đến nhà, Vương Tử Huyền mệt mỏi lê lét thân xác lên phòng. Thật mệt mỏi... nhớ lúc trưa bị hai cô bạn dí cho đuối, cuối cùng phải xin hàng. Ngâm mình trong nước ấm cô cảm thấy thoải mái hơn, Vương Tử Huyền nhắm hai mắt lại thư giãn tinh thần mà ngủ thiếp đi không hay. Cho đến khi nước lạnh làm cô giật mình tỉnh dậy, cô lấy áo choàng tắm khoác lên người sau đó đến phòng thay đồ. Nhìn mình trong gương cô gật đầu hài lòng, cô đi lại bàn trang điểm ngồi xuống ghế, cô lấy trong hộp tủ một chiếc hộp gỗ được chạm trổ rất tinh tế. Bên trong chứa sợi dây "huyết lệ", Vương Tử Huyền nhìn sợi dây một hồi lâu rồi mới cất đi. Cô rất muốn đeo nó, nhưng lỡ như làm mất thì sao? Hơn nữa cô sợ sẽ gặp rắc rối, nếu kẻ thù nhận ra sợi dây chuyên này rồi ra tay sát hại cô thì sao? Lúc đó cô chưa biết được sự thật về mình mà chết thì... Nên cô quyết định cất nó đi, sau khi để mọi thứ lại chỗ cũ cô mới đi xuống lầu.

Xuống dưới nhà, Vương Tử Huyền không thấy ai thì kì lạ, cô thuận miệng hỏi đi Lý cũng là quản gia của biệt thự

- Mọi người đâu hết rồi ạ?!
- Thưa tiểu thư, ông chủ và bà chủ đi công tác. Còn cậu chủ và đại tiểu thư trưa nay đi dự tiệc rồi ạ.
- Dạ, con biết rồi. Di cứ tiếp tục làm việc.

Nói xong, Vương Tử Huyền xuống bếp mở tủ lạnh lấy nước uống sau đó đi lại lên phòng. Có một vài chuyện cô nên suy nghĩ kĩ trước khi đưa ra quyết định. Cô có nên đi du học không?! Thật đau đầu mà....

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tiệc sinh nhật

Hôm nay là chủ nhật nên cô hẹn hai đứa bạn thân đi chơi và cần một lời khuyên. Họ gặp nhau ở quán cà phê "Thiên Đường", một trong những quán cà phê nổi tiếng nằm ngay trung tâm thành phố T. Bước vào quán khung cảnh xung quanh đúng như cái tên của nó, thơ mộng và huyền ảo như đang trên tiên cảnh. Vương Tử Huyền vừa đến đã thấy hai cô bạn đang vẫy tay với mình, cô vui vẻ bước lại vừa kéo ghế để ngồi vừa hỏi:

-Hai cậu đến lâu chưa?

-Cũng vừa mới tới.

Tư Không Diệp Như trả lời, cả ba gọi đồ uống rồi cùng nhau trò chuyện. Hàng huyền được một lúc cô mới nói:

-Tớ có việc muốn xin ý kiến hai người đây. Cả hai nghe cô noid vậy, liền hướng ánh mắt khó hiểu về phía Vương Tử HUYên

-Chuyện gì? _đồng thanh

-Du học, giấy thông báo mới gửi về, tớ đang do dự.

-Du học? Khi nào? Nam Cung NGuyệt nhìn cô hỏi

-Hai ngày nữa.

-NHanh như vậy sao?chuyện này gia đình cậu có biết?

Tư Không Diệp Như hỏi, thấy cô lắc đầu cả hai ôm mặt không biết nói gì.

-Sao lại không nói cho họ biết?họ là gia đình của cậu.

-Mình...

-Chuyện này không quan trọng, quan trọng là cậu có muốn đi không?

Nam Cung Nguyệt nghiêm túc hỏi

-Nữa muốn nữa không.

-.....

Vương Tử HUYên về nhà đã là một giờ chiều, cô thấy mọi người ai cũng bận rộn trang trí này nọ làm cô hoài nghi. Hôm nay là ngày gì mà trang trí thế kia? Đúng lúc này, quản gia đi qua Vương Tử Huyền nhanh chóng hỏi

-Cho con hỏi, hôm nay có chuyện gì mà mọi người bận rộn vậy ạ?

Quản gia nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên, sau đó nói

-Hôm nay là sinh nhật của Đại tiểu thư.

NHư hiểu ra vấn đề, cô chỉ "à" một tiếng rồi lên lầu. Cũng đã lâu rồi cô không gặp chị gái, nên có chút nhớ. Nghe đâu chị đang ở nước ngoài hình như là hôm nay về.

Tối hôm đó

Buổi tiệc diễn ra rất linh đình, người đến tham dự toàn những người có máu mặt trong giới kinh doanh, cũng có những ca sĩ, diễn viên nổi tiếng. Đặc biệt đêm nay có sự hiện diện của Tứ đại gia tộc. Đứng đầu là Nam Cung gia, thứ hai là Âu Dương gia, thứ ba là Tư Không gia và thứ tư là Cố gia. Đại sảnh lúc này vô cùng náo nhiệt, nhân vật chính là Âu Dương Tuyết Linh đã xuất hiện với bộ váy hồng được thiết kế theo phong cách thời thượng, chân mang đôi giày cao gót màu trắng tóc được uốn xoắn rồi thả tự nhiên. Hầu như tất cả đều đồng ý chỉ thiếu một gia tộc là chưa đến.

Mà lúc này, ở trong phòng Vương Tử HUYên cầm chặt khóa cửa, lưng dựa vào cánh cửa lạnh buốt. Hơi thở cô có chút rối loạn, sắc mặt Vương Tử Huyền tái mét nước mắt đã ướt đầm mặt. Lúc này chuyện cô nghe không phải là sự thật? Chuyện đó không phải là sự thật có phải không? Người cô luôn kính trọng gọi là tiếng "cha" lại là...

Tiếng gõ cửa vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô

-Ai đó?

-Tiểu thư, bà chủ gọi cô xuống dự tiệc

-Dạ, cháu biết rồi. Di xuống trước đi ạ.

- Vâng.

Vương Tử Huyền nhanh chóng thay đồ, cô ăn bận rất đơn giản nhưng không thô tục. Chiếc đầm trắng dài quá đầu gối với những hoa văn đơn giản, mái tóc đen mượt thả tự nhiên. Nửa tiếng sau cô xuống lầu cũng gây không ít sự chú ý. Vương Tử Huyền lại chỗ Âu Dương Tuyết Linh nói

-Chị, chúc mừng sinh nhật.

Cô vừa nói vừa đưa cho Âu Dương Tuyết Linh hộp quà, Âu Dương Tuyết Linh vui vẻ nhận lấy và nói cảm ơn. Vương Tử Huyền gượng cười nói đều là người nhà không cần cảm ơn. Khi nói đến đây, tim Vương Tử Huyền đau nhói cô liền vội cố đi gặp bạn. Thật chất cô bây giờ muốn uống rượu giải sầu, Vương Tử Huyền cầm ly rượu lên uống cạn một hơi làm cô ho sặc sụa, nước mắt cũng tuông ra. Cô không thể không chế cảm xúc của mình...Lúc này đại sảnh đang ồn ào náo nhiệt bỗng chốc im lặng, nhưng điều này không thể kéo cô ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn. Cô nên làm gì mới tốt đây?

Từ cửa chính xuất hiện bốn người sang trọng bước vào. Không ai khác là Nam Cung gia tộc, đi đầu là người người nắm quyền trong gia đình cũng là cựu chủ tịch của tập Đoàn Nam Cung, đi ngang với ông là Nam Cung phu nhân. Đi sau là con trai của ông, năm nay hai mươi hai tuổi và đang nắm giữ chức vụ tổng tài Nam Cung Hạo Thiên, đi kế bên là Nam Cung Nguyệt. Thấy họ, mọi người ai cũng đến chào hỏi để lại ấn tượng tốt. Nam Cung Nguyệt nhìn xung quanh thì thấy Vương Tử Huyền đang uống rượu, Nam Cung Nguyệt bắt giác cau mày. Cô chưa bao giờ thấy Vương Tử Huyền uống rượu chẳng lẽ tâm trạng không tốt? Nam Cung Nguyệt rồi đi cũng gây chú ý cho Nam Cung Hạo Thiên, anh nhìn theo hướng cô em gái đi thì phía trước là một người con gái ăn mặc khá đơn giản nhưng toát lên được nét đẹp hài hòa. Nam Cung Hạo Thiên nhíu mày, từ khi nào anh để ý tới phụ nữ, tuy vậy anh vẫn không rời mắt khỏi cô, tâm trạng cô gái này dường như không được vui? Nam Cung Nguyệt đến nơi vỗ tay lên lưng Vương Tử Huyền khiến cô giật mình đánh rơi ly rượu. tiếng động không lớn cũng không nhỏ lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Thấy vậy, cô liền cúi đầu xin lỗi liên tục rồi ngồi xuống nhặt những mảnh vỡ nhưng hành động của Nam Cung Nguyệt nhanh hơn nên ngăn cản được ý định của Vương tử Huyền

-Cậu làm gì vậy?

-Mình....mình...Vương Tử Huyền ấp úng không nói nên lời, cô không biết nói gì cả. Từ Không Diệp Như từ xa đi lại

-Hôm nay cậu làm sao vậy?

Vương Tử Huyền không trả lời, quay người xin lỗi mọi người bỏ chạy một mạch. Không may cô va phải một người, bước chân lao đảo muốn ngã thì bị một lực mạnh kéo về phía trước. Tất cả mọi người trong đại sảnh không khỏi hít một ngụm khí lạnh, thầm mong cô gái sẽ bình an. Vương Tử Huyền ngược mặt lên nhìn, cô bắt giác đỏ mặt thấy Nam Cung Hạo Thiên ra miệng lấp bắp

-Tôi...tôi xin lỗi.

Nói xong cô cúi gằm mặt xuống đất, che đi sự bối rối của mình.

-Không sao, lần sau nhớ cẩn thận.

-Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chưa bắt đầu...đã kết thúc!!

Cả đại sảnh như chứng kiến một cảnh xưa nay chưa từng có. Biểu hiện mỗi người một khác, nhưng trong lòng cùng một suy nghĩ: Đây là Nam Cung thiếu, người đứng đầu trong giới hắc bạch đạo mà họ biết? Một người lạnh lùng, không gần nữ sắc lại đỡ người con gái này. Trước kia không phải tán gia bại sản thì cũng chết mà không rõ lý do tại sao mình chết. Còn bây giờ cô gái này dựa vào người Nam Cung Hạo Thiên, không những anh không tức giận mà còn đỡ Vương Tử Huyền thì đây là lần đầu tiên họ thấy.

Nam Cung Nguyệt sắc mặt tệ hơn bao giờ hết, cô (NCN) nhanh chóng đi lại chỗ Vương Tử Huyền, nhìn sắc mặt anh trai rồi nói

-Anh hai, anh bỏ qua cho em được không? Bạn ấy là không cố ý...

Vì câu nói lúc này Nam Cung Hạo Thiên nói ra của miệng rất nhỏ, chỉ đủ mình cô nghe nên mọi người đang rất lo lắng cho Vương Tử Huyền. Cả đại sảnh im lặng, Âu Dương Cẩm thấy tình hình không ổn liền bước nhanh lại nói

-Nam Cung thiếu, coi như nể giao tình hai nhà mà tha cho con bé, được không?

Vương Tử Huyền nghe ông ta nói mà người run lên từng hồi, điều này không ai nhận ra chỉ có anh đứng quan sát cô này giờ mới nhận ra. Nam Cung Hạo Thiên cất giọng lạnh lùng, khuôn mặt vô cảm đến đáng sợ

-Được.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, khi mọi việc đã được giải quyết. Buổi tiệc sinh nhật lại diễn ra trong không khí náo nhiệt. Vương Tử Huyền bị Tư Không Diệp Như kéo sân sau hỏi chuyện nhưng một câu cô cũng không nói. Để phá vỡ bầu không khí, Tư Không Diệp Như nói

-Tui không ngờ anh bà lại soái như vậy.

-Sao? Ngưỡng mộ lắm đúng không?

-Đúng, mà anh bà có bạn gái chưa vậy?

Vương Tử Huyền cũng rất mong chờ vào câu trả lời của Nam Cung Nguyệt, cô như hi vọng một điều gì đó. Trái tim cô đập mạnh khi ở gần anh, phải chăng là vừa gặp đã yêu? Nam Cung Nguyệt ậm ừ một hồi rồi nói

-Có! Anh mình có bạn gái rồi.Nghe đâu là anh ấy quen lúc mười hai tuổi, về người con gái ấy ra sao, như thế nào thì tớ chưa gặp bao giờ nên cũng không biết. Nói tóm lại, ngoài người con gái đó ra anh tớ sẽ không gần bất cứ người con gái nào, ai đụng vào anh ấy chỉ có một con đường (đưa tay lên cổ)...cậu là ngoại lệ (chỉ sang cô). Mà người con gái đó rất bí ẩn, nhiều lần muốn hỏi nhưng bị anh tớ mắng nên tớ chẳng bao giờ hỏi cả.

Vương Tử Huyền tìm nói lên từng hồi khi nghe Nam Cung Nguyệt nói, vậy là anh đã có bạn gái. Hả là yêu rất sâu đậm? Vương Tử Huyền nở một nụ cười chưa chút...có lẽ cô đã yêu anh, nhưng lí trí nói cho cô biết là không thể. Anh đã có người yêu, cô không muốn làm kẻ phá hoại hạnh phúc của người khác, vậy rồi xa anh là cách tốt nhất, phải không? Người ta vẫn hay nói: tình yêu là thứ cho đi chứ không bao giờ nhận lại. Nếu thế, cô sẽ trao đi tình cảm của mình mà không cần anh phải đáp trả. Dù đau, dù nói nhưng chỉ cần trong tim cô vẫn mãi yêu anh, chỉ cần cô biết mình yêu anh vậy là đủ.

-Tiểu Huyền, Tiểu Huyền...?!

-Hả!??_giật mình

-Bà suy nghĩ gì mà nhập tâm thế?_Nam Cung Nguyệt hỏi

Cô cười lắc đầu

-Không có gì.

-Nè, Tiểu Nguyệt nanh cậu thích gì?

Tư Không Diệp Như tò mò hỏi, Nam Cung Nguyệt Nhíu mày, cô thì thắc mắc không biết sao Tư Không Diệp Như lại hỏi như vậy.

-Bà hỏi làm gì? nhíu mày không vui

-Đề biết.

Tư Không Diệp Như nhún nhún vai nói, sau đó đánh mắt về phía Vương Tử Huyền đang mím môi và nở một nụ cười thần bí.

-Ừ, anh hai mình thích.....

Nam Cung Nguyệt nói một tràng dài mà người nghe không phải là Tư Không Diệp Như mà là Vương Tử Huyền. cô nghe không sót một chữ, thì ra sở thích của anh khá giống của cô. Vương Tử Huyền mỉm cười nói

-Tiểu Nguyệt, Diệp Như mình quyết định rồi.

Cả hai khó hiểu nhìn cô

-Quyết định gì?_đồng thanh

-Mình sẽ đi du học.

-What??? Cậu không đùa chứ?

Nam Cung Nguyệt đứng bật dậy nhìn cô, Vương Tử Huyền mỉm cười gật đầu. Tư Không Diệp Như vẫn bình thản giống như cô đã biết từ trước. Nhưng cô(TKDN) còn bất ngờ hơn Nam Cung Nguyệt nhưng cô không thể hện ra bên ngoài. Tư Không Diệp Như nói

-Đó là một quyết định đúng đắn.

-Sao cậu lại nói vậy?

Nam Cung Nguyệt phồng má hỏi, nhưng Tư Không Diệp Như chỉ nở nụ cười bí hiểm làm cho cô và Nam Cung Nguyệt sờn gai óc.

-cậu tự lĩnh ngộ ra đi.

-????? cả hai ngu ngơ nhìn theo bóng lưng của Tư Không Diệp Như đang rời đi.

Tiệc tàn đã là lúc nửa đêm, Vương Tử Huyền định ngày mai sẽ nói cho mọi người biết quyết định của mình, vì bây giờ trời đã khuya. Nhưng tâm trạng của cô rất là không tốt vì những lời nói trong thư phòng mà cô nghe được và một phần là vì anh.

"Mai đi rồi, không biết bao giờ sẽ gặp lại. Em sẽ rất nhớ anh..."

Nước mắt như hạt châu rơi xuống khuôn mặt trắng nõn của cô. Vương Tử Huyền úp mặt vào gối để che đi tiếng nấc của mình.

Sáng hôm sau, mọi người đã có mặt tại phòng ăn. Cô nhìn tất cả rồi nói

-Ba, mẹ con muốn đi du học.

-Sao? Âu Dương phu nhân khá ngạc nhiên khi nghe cô nói.

-Con nói, con muốn đi du học.

-Em đã suy nghĩ kĩ? _Âu Dương Tuyết Linh hỏi

-Vâng.

-Vậy cũng tốt, khi nào thì đi. Âu Dương cầm lên tiếng hỏi

-Ngày mai ạ.

-Vậy con nhớ giữ gìn sức khỏe đó.

Âu Dương phu nhân căn dặn

-Dạ!

Sáng ngày hôm đó, cô chuẩn bị xong tất cả rồi rủ Nam Cung Nguyệt và Tư Không Diệp Như đi shopping. Nam cung Nguyệt khuyên cô suy nghĩ lại nhưng vẫn không được. Họ dạo hết khu mua sắm rồi mới về. Ngày hôm sau, cô bay rất sớm và mang theo tình yêu dành cho anh giấu thật sâu trong tim. Tình yêu của cô chưa bắt đầu...đã kết thúc! Bóng lưng cô khuất dần sau cửa soát vé cũng là lúc nước mắt cô rơi. Tạm biệt anh, người em yêu. Em sẽ luôn giữ tình yêu này trong tim. Em yêu anh, người con trai mang tên Nam Cung Hạo Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cục Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Sự thật 1

[TẬP ĐOÀN NAM CUNG]

Phòng tổng tài

-Chủ tử, đây là tư liệu ngài cần. Hắc Phong bỏ tập tài liệu trên bàn làm việc của chủ tử rồi báo cáo

-Theo thông tin tra được, cô gái đó tên là Âu Dương Tử Huyền. Là con gái thất lạc nhiều năm của Âu Dương gia. Cô ấy nhận lại người thân lúc tám tuổi và là bạn thân của Nam Cung tiểu thư...

Hắc Phong vừa nói vừa quan sát sắc mặt của nam Cung Hạo Thiên, nhưng anh vẫn điềm nhiên dựa vào ghế hai mắt nhắm lại. Nhưng Hắc Phong không thể thấy tay anh đang siết chặt dưới bàn, trong lòng nam Cung Hạo Thiên đã gợn sóng khi nghe tên người con gái kia nhưng bề ngoài vẫn là nét mặt vô cảm kia. Nam Cung Hạo Thiên lạnh giọng hỏi

- Còn gì nữa?

- Các thông tin tám tuổi trở lại của cô ấy đều bị hủy hết, nên thuộc hạ không tra được gì cả.

- Cậu có thể ra ngoài.

- Vâng.

Hắc Phong ra ngoài không quên khoá cửa lại. Lúc này, Nam Cung Hạo Thiên đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra. Anh đứng dậy đi lại cửa sổ sát đất, ánh mắt nhìn vào khoảng không vô định trên bầu trời. Giọng nói ảm áp của anh vang lên khác với giọng nói khi nãy

- Anh có thể xem em như cô ấy không...?

New York

Sân bay

Vương Tử Huyền từ cửa soát vé đi ra, đang định đi làm giấy tờ nhập cảnh thì... "Rầm" một người nào đó va vào cô làm cô ngã ngồi dưới đất. Mặt Vương Tử Huyền tối sầm lại khi thấy người con trai đó quay người chuẩn bị bỏ đi.

- Này, anh kia, anh đứng lại đó cho tôi.

Người con trai với mái tóc vàng óng quay đầu lại nhìn cô nói

- Cô gọi tôi? Vừa nói hắn ta vừa chỉ tay vào mặt mình

- Ngoài anh ra còn ai vào đây? Vương Tử Huyền tức giận nói, mọi người xung quanh mỗi lúc tập trung ở đây nhiều hơn. Nhưng không tiến gần lại được vì có những người áo đen chặn lại không cho họ vào chỗ có tên con trai tóc vàng kia.

- Có chuyện gì?

Hắn ta rút tay vào túi quần nhếch mép nhìn cô cười.

- Anh đi đụng trúng tôi mà không xin lỗi? Anh là thể loại gì vậy?

- Xin lỗi? Cô nghĩ Cố Dạ Bạch tôi là ai mà phải xin lỗi một người tầm thường như cô?

Cố Dạ Bạch nhìn cô với ánh mắt khinh miệt, hắn ta bây giờ là người nổi tiếng ở màn điện ảnh chẳng lẽ cô không biết?

- Cố Dạ Bạch? Cố Dạ Bạch thì sao? Anh nghĩ anh là ai? Là con trai tổng thống? Hay là trùm mafia? Tôi nói cho anh biết, cho dù anh là ai đụng trúng tôi thì phải xin lỗi.

Lúc đầu cô không định làm lớn chuyện nhưng tất cả là do hắn. Đụng trúng không xin lỗi thì thôi, còn vênh vào làm cô muốn đánh người.

Cố Dạ Bạch nghe cô nói vậy thì cứng họng, cả ngày trời không nói được một chữ nào

- Cô được lắm, đừng để tôi gặp lại cô.

Nói xong, Cố Dạ Bạch bỏ đi hôm nay coi như số hắn ta đen đủi. Vương Tử Huyền hừ lạnh rồi cũng bước đi, trong lòng thầm nghĩ: để tôi gặp lại anh? Tôi sẽ cho anh xuống gặp Diêm Vương.

Cùng thời điểm này, tại một nơi khác của thành phố T. Một người đàn ông ngồi uy nghiêm trên ghế, hai chân vắt chéo lại với nhau. Ở phía dưới người đàn ông là hai người đàn ông khác. Không khí lúc này đang rất căng thẳng, người đàn ông ngồi trên ghế mặt vô cảm nhìn họ, giọng nói không âm độ vang lên

- Đã mười năm, các người vẫn không điều tra ra?

- Chủ tử...

Hai người đàn ông đứng phía dưới không nói gì chỉ cúi mặt xuống đất không dám nhìn mặt chủ tử. Thời gian mười năm đã là nhân nhượng với họ lắm rồi. Lúc này, một người khác bước vào cung kính nói

- Chủ tử, đã tìm ra tư liệu về vụ án mười ba năm trước và vụ cháy ở cô nhi viện năm đó.

Người đàn ông đó không nhanh không chậm nói, nghe xong người đàn ông ngồi trên ghế mặt lạnh giờ đã lạnh hơn báo hiệu một cơn bão trước bình yên.

- Âu Dương gia? Rất tốt, đã như thế thì cha nợ con trả...

Nghe giọng nói lạnh lùng vô cảm của chủ tử, cả ba người đứng phía dưới toát mồ hôi lạnh. Âu Dương gia chắc hẳn sẽ không được bình yên.

- Thuộc hạ vẫn chưa tìm ra tung tích của tiểu thư.

Người đàn ông trên ghế không nói gì, chỉ ra hiệu cho bọn họ lui ra.

- Anh sẽ trả thù cho em...

Tối hôm đó, tại biệt thự chính của Âu Dương gia nhận được tin tức ngày mai sẽ có khách quý đến nhà, hi vọng lúc đó không một ai vắng mặt. Âu Dương Cẩm có cảm giác chằng lành, ông nhìn ra ngoài bầu trời đầy sao và gió thổi kia. Đây là một điềm báo chẳng mấy hay ho.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cục Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Hứa hẹn năm năm sau

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sáng hôm sau

Tại biệt thự chính của gia tộc Âu Dương

Trong phòng khách không khí hết sức yên tĩnh, Âu Dương Cẩm là người phá vỡ bầu không khí kì lạ đó

- Không biết hôm nay Nam Cung thiếu đích thân đến đây là có chuyện gì?

Nam Cung Hạo Thiên vẫn vô cảm ngồi trên ghế, không có ý định mở lời. Mặc dù Âu Dương Cẩm được xem là trưởng bối của anh, nhưng ông vẫn phải e dè trước anh. Hắc Phong đứng bên cạnh lên tiếng

- Kết thân.

Hắc Phong nói ngắn gọn nhưng với sự thông minh của Âu Dương Cẩm ông sẽ hiểu ý ngay

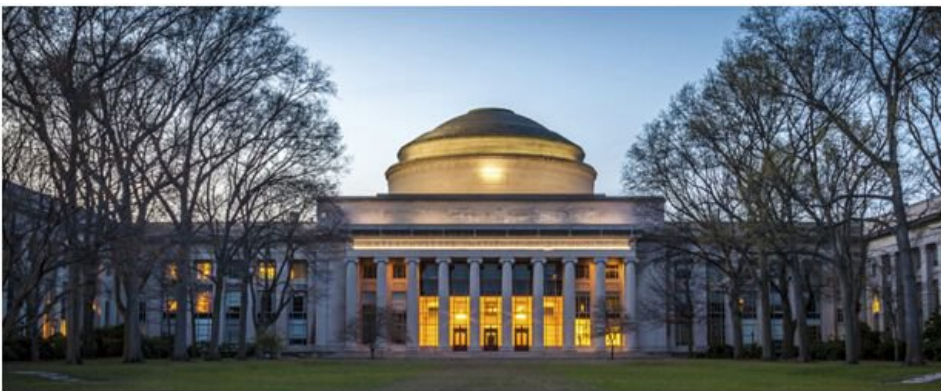
- Ý cậu là Nam Cung thiếu muốn cưới con gái của tôi?

- Thông minh, tôi cho ông thời hạn một ngày để suy nghĩ.

Hắc Phong vừa nói xong, Nam Cung Hạo Thiên đứng dậy đi ra ngoài. Âu Dương Cẩm chỉ biết nhìn theo bóng lưng của anh.

Vương Tử Huyền nhìn trường đại học phía trước mà há hốc mồm, cô không ngờ mình lại được vào trường đại học lớn nhất nước Mỹ.

Không chỉ là trường đại học đứng đầu nước Mỹ, Massachusetts Institute of Technology (MIT) còn được xếp hạng là trường đại học danh giá trong bốn năm liên. MIT được biết đến với những khoá học về Công nghệ, vật lý và kỹ thuật, ngoài ra còn có các khoá học về Kinh tế, Ngôn ngữ, Sinh học và quản trị kinh doanh,...

Cô đang trầm trồ khen thiết kế ngôi trường thì phía sau vang lên tiếng còi xe. Vương Tử Huyền nhú mày, đường rộng như vậy cần gì cô tránh ra? Người ngồi trong xe thấy cô vẫn đứng yên mà không di chuyển, hẳn ta nổi đoá bước xuống xe.

- Này, tại cô bị điếc à?

Vương Tử Huyền quay lại khi biết người đến là ai thì con tức trong người xong lên

- Thật không ngờ gặp anh ở đây? _nhếch mép cười lạnh

- Là cô? Cố Dạ Bạch nhú mày
- Đúng.
- Tránh đường.
- Không.
- Cô... Cố Dạ Bạch chỉ tay vào cô, miệng không nói được gì
- Cô đây nè cháu.

Vương Tử Huyền khoanh tay trước ngực cười nói, Cố Dạ Bạch nghiêng răng ken kết cô thì hà hề khi nhìn thấy hấn ta tức, mặc dù không thể đưa hấn ta xuống gặp Diêm Vương như lời nói hôm trước nhưng chọc hấn ta tức thật là khoái trá.

- Cô làm gì ở đây?
- Vậy anh làm gì ở đây?
- Tôi đến đây để học.

Cố Dạ Bạch nghiêng răng nói, Vương Tử Huyền nhếch mép không thèm trả lời hấn ta. Chân nghênh ngang bước đi..

- Cô chờ đó.

Không có câu trả lời, Cố Dạ Bạch bực mình lên xe rồi lái đi. Có ngày tôi sẽ lấy lại cả vốn lẫn lời, cô chờ đó...

Tại trung tâm thương mại, Tư Không Diệp Như đang đi thì va phải một người, bước chân cô lao đảo sau đó lấy lại thăng bằng đứng vững

- Em không sao chứ?

Một giọng nam trầm ấm vang lên, Tư Không Diệp Như theo tiếng nói ngược lên nhìn sau đó thán nhiên nói

- Không sao.

Cô vừa nói vừa lấy tay chỉnh sửa lại trang phục của mình, Âu Dương Chấn Phong nhìn lên chiếc nhẫn đeo trên tay của cô thì ngạc nhiên

- Em là Diệp Như?

Một câu hỏi mang tính khẳng định, Tư Không Diệp Như nhìn anh gật đầu. Một cổ vui sướng ngập tràn trong lòng anh, Âu Dương Chấn Phong kéo Tư Không Diệp Như vào lòng nói

- Cuối cùng cũng tìm được em, Tiểu Như nhi.

Tư Không Diệp Như nghe anh gọi mình như vậy thì mặt đỏ bừng, rốt cuộc người đàn ông này là ai? Tại sao biết tên cô?

- Tiểu Như nhi, anh sẽ không để vụt mất em nữa đâu. Mười năm là quá đủ...

-????

Cuối cùng thời hạn một ngày cũng đã tới, Âu Dương Cẩm phải trả lời đề nghị của Nam Cung Hạo Thiên.

- Nam Cung thiếu, kết thân thì cũng được nhưng mà...

- Nói.

Thấy Âu Dương Cẩm ấp úng, anh lạnh lùng nhìn ông bảo ông nói tiếp.

- Linh nhi vẫn còn nhỏ, tôi muốn con bé chừng chạc hơn rồi kết hôn cũng chưa muộn...

- Cho nên?

- Cho nên, cậu hãy cho con bé năm năm. Sau năm năm con bé sẽ chừng chạc hơn và lúc đó cưới cũng chưa muộn.

Âu Dương Cẩm nói xong, không quên nhìn sắc của anh. Nhưng anh vẫn vô cảm như vậy, mặt không đổi sắc anh nói

- Được.

Âu Dương Cẩm nhẹ nhàng thờ ra, cuối cùng cũng thỏa thuận được.

Tối hôm đó, tại biệt thự riêng của anh. Nam Cung Nguyệt không biết từ đâu xông vào thư phòng của anh nói

- Anh hai, anh thật sự muốn cưới Âu Dương Tuyết Linh làm vợ? Em nói cho anh biết, anh cưới ai cũng được nhưng cô ta thì không. Anh yêu cô ta sao? Không phải anh yêu người con gái kia?

Nam Cung Nguyệt nói một tràng nhưng chẳng mảy may gì với Nam Cung Hạo Thiên.

- Anh hai..

- Em nói đủ chưa?

- Nhưng..

- Ra ngoài.

Nam Cung Nguyệt biết mình đã chọc tức anh nên ngậm ngùi bước ra cửa, nhưng vẫn không quên nói

- Anh hai, em mong anh suy nghĩ lại.

Nói thì nói vậy thôi, chứ Nam Cung Nguyệt biết một khi anh đã quyết định thì khó có lòng thay đổi. Nam Cung Hạo Thiên không nói gì, anh đưa mắt nhìn về tấm hình trên bàn. Anh đưa tay lên vuốt khuôn mặt người con gái trên tấm hình, giọng trầm trầm của Nam Cung Hạo Thiên cất lên

- Năm năm, nếu năm năm anh không tìm được em nữa thì anh xin lỗi vì đã thất hứa với em. Nhưng anh sẽ trả thù cho những ai đã gây ra tổn thương cho em, mãi yêu em..

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cuộc sống ở Mỹ

Vương Tử Huyền nhập học đã được một tháng kể từ lúc cô sang đây. Ban đầu cuộc sống còn chút khó khăn nhưng được sự giúp đỡ của mọi người cô đã ổn định trong việc học và việc làm. Nhưng điều cô không ưa nhất là học cùng với hần ta, Cố Dạ Bạch. Hai người cứ như nước với lửa, gặp nhau không gây lộn, cãi nhau là không được.

Hôm nay trường học được nghỉ nên cô đi dạo, qua đây được một tháng nhưng cô chưa có cơ hội tham quan nơi đây. Không khí ở đây khá mát mẻ, nên cô mặc chiếc đầm trắng chân mang giày bệt, mái tóc dài đong đưa theo gió. Trên đầu cô đội mũ viền rộng để che nắng, đang đi thì Vương Tử Huyền nghe tiếng xe phanh gấp cộ xất trên mặt đường và tiếng va chạm mạnh. Cô quay đầu nhìn lại nhìn, Vương Tử Huyền nhú mắt nhìn tai nạn phía trước. Khi mắt cô vô ý nhìn vào vùng máu trên đường, như một thứ gì đó xuyên vào đầu khiến đầu cô đau không tả nổi. Phía trước chỉ còn lại một màn trắng xóa, người cô dần dần ngã về phía trước. Trong cơn mê, cô nghe có tiếng gọi mình sau đó là tiếng chửi thề tục, cuối cùng cô bị nhấc bổng lên và mất đi ý thức.

Khi tỉnh lại, cô nhìn xung quanh cũng biết đây là bệnh viện nhưng ai đã đưa cô vào đây? Con đầu đầu kéo cô thoát ra khỏi dòng suy nghĩ, Vương Tử Huyền ôm đầu kí ức mười ba năm trước như một cuộn phim tua chậm trong đầu cô.

"-Tiểu Huyền, mau lại đây xem mẹ mua gì cho con này.

- Tiểu Huyền lại đây ta dạy cho con võ phòng thân, sau này sẽ không ai bắt nạt con nữa.

.....

.....

- Tiểu thư, người hãy chạy đi và sống thật tốt, đừng nghĩ đến việc trả thù.

.....

.....

Trước mặt cô bé là cánh cha mẹ bị giết và hung thủ. Người đàn ông đó, tại sao lại là người đàn ông đó..... "

- TẠI SAO??? Huhuhu...

Vương Tử Huyền hét lên, nước mắt cô rơi đầm đìa. Điều cô không muốn đã trở thành sự thật, những điều cô nghe được lúc trước cũng là sự thật.

- Huhuhu...ba mẹ, tại sao? Tại sao lại như vậy? Huhuhu..

Cố Dạ Bạch đẩy cửa bước vào thấy cô khóc thì bị dọa cho một phen.

- Này, cô bị gì vậy? Đau ở đâu sao? Để tôi đi gọi bác sĩ.

Cố Dạ Bạch đứng dậy toan đi thì bị cô gọi lại

- Tôi không sao, anh là người đưa tôi vào bệnh viện?

- Chứ cô nghĩ là ai? Đang yên đang lành tại sao lại ngất đi? May lúc đó, đang kẹt xe, cộng thêm tôi phản ứng nhanh không thì cô chết rồi.

- Cảm ơn.

- Hả?!

Cố Dạ Bạch ngạc nhiên nhìn cô, sau đó hỏi

- Cô từng bị mất trí nhớ?

- Phải.

- Có thể kể tôi nghe được không?

- Được thôi.

Nói rồi, Vương Tử Huyền chậm rãi kể

- Thật ra tôi không phải con ruột của gia tộc Âu Dương, tên tôi không phải là Âu Dương Tử Huyền mà là Vương Tử Huyền, tôi được họ nhận nuôi khi tám tuổi, trong vụ cháy cô nhi viện tôi không còn nhớ gì nữa.

- Vậy tại sao lúc này cô khóc?

- Có thể không nói không?

- Tùy cô thôi.

Cố Dạ Bạch nhún vai tỏ vẻ không quan tâm, Vương Tử Huyền cười cười không nói gì.

Tối hôm đó

Vì lấy được một phần kí ức nên Vương Tử Huyền vẫn thấy đầu hơi đau. Cô nằm xuống giường nhắm mắt lại nghỉ ngơi..

Nửa đêm

"- Huyền, lại đây. giọng người con trai dịu dàng vang lên, cô bé bước đến chỗ người con trai cất giọng nói

- Anh Từ Bắc.

Mạc Từ Bắc kéo Vương Tử Huyền ngồi lên đùi mình, tay vuốt mái tóc đen mượt của cô bé.

- Ngủ đi.

Vương Tử Huyền chu môi bất mãn nhìn Mạc Từ Bắc

- Huyền chưa muốn ngủ, nếu ngủ anh Từ Bắc sẽ bỏ Huyền một mình.

Mạc Từ Bắc đau lòng khi nghe cô bé nói vậy, anh hôn lên gò má phúng phính của cô rồi nói

- Anh không đi, Huyền ngoan, ngủ đi khuya rồi.

- Anh Từ Bắc phải ngủ với em cơ.

- Được.

Mạc Tử Bắc bế Vương Tử Huyền lại giường đặt bé xuống, sau đó anh nằm xuống vòng tay qua ôm Vương Tử Huyền vào lòng. Bạc môi mỏng hôn lên trán cô

- Ngủ ngon.

Vương Tử Huyền cười khúc khích ôm chặt Mạc Tử Bắc.

.....

.....

- Anh Tử Bắc.

Cô bé thút thít nhìn Mạc Tử Bắc, anh nhìn Vương Tử Huyền khóc mà mềm lòng. Mạc Tử Bắc cúi xuống hôn lên những giọt nước mắt của cô bé

- Huyền ngoan, đừng khóc. Anh chỉ đi một năm sau đó đón em về được không?

- Anh phải hứa với em, nhất định phải quay lại đón em...

.....

.....

....."

Vương Tử Huyền choàng tỉnh, giấc mơ đó là sao? Người con trai tên Mạc Tử Bắc là ai? Tại sao, tại sao trong giấc mơ làm cho cô nghĩ nó thật đến vậy? Người con trai tên Mạc Tử Bắc làm cô nhớ tới anh. Không biết anh bây giờ đang làm gì? Bỗng chốc nước mắt lại rơi xuống, cô nhớ anh quá. Nhớ đến tim cũng nhói lên rồi, Vương Tử Huyền nhìn ra bầu trời đêm yên tĩnh kia trầm nghĩ: Mạc Tử Bắc, rốt cuộc anh là ai?

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Về nước

Năm năm sau

Tại sân bay, Vương Tử Huyền nhìn người con trai đang thở hắt hắt chống hai tay trên đầu gối mà bật cười. - Vừa đến kịp lúc.

Vương Tử Huyền nhìn đồng hồ trên tay nói, sau đó kéo vali bước đi. Để lại Cố Dạ Bạch đằng sau nỗi con thịnh nộ

- VƯƠNG TỬ HUYỀN...

- Nếu có thời gian tức giận thì đi nhanh lên nếu không muốn bị trễ chuyến bay.

Cô mỉm cười nói với Cố Dạ Bạch nhưng không hề quay đầu nhìn lại. Thời gian cô ở Mỹ học, cô và Cố Dạ Bạch trở thành bạn thân nhưng vẫn luôn tranh cãi với nhau. Lúc này Cố Dạ Bạch mới sức tình, nhanh chóng bước qua cửa soát vé mang theo tâm trạng vui vẻ chứ không tức giận.

Sau mười mấy tiếng ngồi máy bay cuối cùng đã đến nơi. Vương Tử Huyền nhìn Cố Dạ Bạch đang ngủ ngon lành mà đen mặt

- Dậy đi, tên ham ngủ.

Cố Dạ Bạch bị quấy rầy giấc ngủ liền nhủu mày nhìn cô, Vương Tử Huyền nhún vai sau đó bước xuống máy bay.

Vừa bước qua cửa soát vé cô đã bị ai đó ôm chầm, suýt nữa ngã ra đằng sau.

- Bảo bối, thật nhớ bảo bối nha.

Vương Tử Huyền dờ khóc dờ cười nhìn Nam Cung Nguyệt. Còn Cố Dạ Bạch đen mặt nhìn cô rồi nhìn Nam Cung Nguyệt.

- Tiểu Nguyệt, em xem anh là không khí à?

Hắn ta muốn được gặp Nam Cung Nguyệt nên mới vui vẻ, bởi vì đã rất lâu hắn chưa gặp cô. Khi thấy cô(NCN) chạy lại cứ tưởng là ôm mình, ai ngờ...

- Hừ, bảo bối của em vẫn quan trọng hơn.

Nam Cung Nguyệt thả cô ra, nhìn Cố Dạ Bạch bằng ánh mắt khinh thường.

- Em,... không thể làm gì hắn ta quay sang nhìn cô nói

- Cô dám giành Tiểu Nguyệt với tôi. Uống công ở Mỹ tôi đưa cô vào bệnh viện,...

Nam Cung Nguyệt hốt hoảng khi nghe Cố Dạ Bạch nói cô bị đưa vào bệnh viện

- Cậu không sao chứ? Có không khoẻ chỗ nào không?

- Mình không sao.

Vương Tử Huyền lên tiếng, sau đó qua nhìn Cố Dạ Bạch. Chuyện này đã năm năm không ngờ hắn ta còn nhớ

- Vậy sao? Tôi nhờ anh đưa đi chắc?

- Có!! VƯƠNG...

Chưa nói hết câu, cô đã nhanh chóng bịt miệng Cố Dạ Bạch lại. Lờ mờ hắn ta một cái, lúc này Cố Dạ Bạch mới để ý ở đây có người. Hắn ta cười trù nhìn cô rồi gỡ tay cô ra. Nam Cung Hạo Thiên cảm thấy chói mắt cảnh ở trước mặt, hai tay anh dút vào túi quần bộ dáng nhìn rất thông thả nhưng trong lòng anh cảm thấy khó chịu, tay bỏ trong túi quần siết thành nắm đấm

- Chú mày cũng biết về?

Cố Dạ Bạch rùng mình nhìn Nam Cung Hạo Thiên

- Chủ tử, tôi..

Vương Tử Huyền giật mình nhìn anh, trái tim nhói lên. Cô cứ nghĩ, xa anh năm năm sẽ quên đi anh. Nhưng không, cô đã sai, tình cảm của cô dành cho anh càng sâu đậm. Nam Cung Hạo Thiên cảm thấy có ánh mắt nhìn mình, anh ngước lên thì bắt gặp ánh mắt của cô. Vương Tử Huyền lúng túng cúi mặt xuống đất để che đi sự bối rối của mình.

- Đi thôi.

Giọng lạnh lùng của anh vang lên, rồi bước đi cả ba nhanh chóng đi theo.

Chiếc xe BMW dừng lại biệt thự chính của Âu Dương gia, cô bước xuống xe nói cảm ơn rồi bước vào trong. Chưa đến cửa cô đã nghe tiếng cười nói từ trong vọng ra.

- Chào mọi người.

Bốn người đang ngồi trong phòng khách ngạc nhiên nhìn cô. Âu Dương phu nhân là người lấy lại tinh thần đầu tiên

- Tiểu Huyền con về sao không báo để mọi người ra đón?

- Con muốn tạo cho mọi người một sự bất ngờ.

Cô mỉm cười nói, Âu Dương Chấn Phong lên tiếng

- Đừng mãi đứng ở đó, mau ngồi đi.

- Chắc con mệt lắm, lên nghỉ ngơi rồi lát xuống ăn trưa.

- Dạ

Vương Tử Huyền cúi chào mọi người rồi lên lầu, cô nằm lên chiếc giường rộng lớn của mình rồi ngủ thiếp đi. Cho đến khi có tiếng gõ cửa cô mới tỉnh dậy

- Ai vậy?

- Tiểu thư, đã đến giờ ăn trưa.

- Dạ, cháu xuống liền... nói rồi cô ngồi bật dậy đi làm vệ sinh rồi xuống lầu. Sau khi ăn cơm xong, Âu Dương Cẩm bảo cô ra phòng khách có chuyện muốn nói.

- Ba, ba có chuyện gì muốn nói ạ?

- Ta không vòng vo, ta muốn con thay Linh nhi kết hôn với Nam Cung thiếu.

- Sao?

Vương Tử Huyền giật mình nhìn ông bằng ánh mắt khó tin. Nam Cung thiếu? Sẽ không phải là Nam Cung Hạo Thiên chứ?

- Tại sao lại là con? Người Nam Cung thiếu muốn cưới là chị ấy không phải con.

- Tôi không muốn cưới hắn ta, với lại cô không có quyền từ chối.

Âu Dương Tuyết Linh tức giận nói, cô nhìn Âu Dương Tuyết Linh rồi đứng bật dậy

- Không, tôi sẽ không cưới thay chị.

- Tôi đã nói rồi, cô không có quyền từ chối. Bây giờ là lúc cô trả ơn cho chúng tôi vì gia đình tôi đã nhận nuôi cô.

- Linh nhi, em nói gì vậy?

Âu Dương Chân Phong trừng em gái khi cô nói ra những lời đó, Âu Dương Tuyết Linh mặc kệ ánh mắt cảnh báo của anh hai mà tiếp tục nói

- Cô chẳng qua là một đứa con hoang, nên cô không có quyền từ chối.

- Linh nhi...

Âu Dương phu nhân khẽ quát Âu Dương Tuyết Linh, Vương Tử Huyền nhếch mép, cuối cùng cũng lòi đuôi cáo. Giọng nói lạnh lùng của cô vang lên

- Được, tôi lấy, nhưng hãy nhớ lời nói hôm nay của tôi: gả thay chị coi như tôi trả hết ân đức của các người nuôi dưỡng tôi mười mấy năm. Sau này có chuyện gì xảy ra thì lúc đó chúng ta đã không ai nợ ai.

Nói xong cô bỏ ra ngoài, bỏ lại ba người đang ngơ ngác trước lời nói của cô. Vương Tử Huyền đồng ý gả thay bởi vì cô yêu anh nên mới vậy. Mặc kệ anh có yêu cô hay không, cô vẫn muốn một lần được ở bên cạnh anh bởi vì tình yêu là thứ ích kỉ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Gả thay

Sau khi rời khỏi biệt thự, cô liền gọi điện cho Tư Không Diệp Như hẹn gặp mặt. Hai người vẫn hẹn chỗ cũ, một lát sau Tư Không Diệp Như đến.

- Tiểu Huyền, xin lỗi vì không thể đến đón cậu.

- Không sao.

Vương Tử Huyền khua tay nói, cô chẳng bao giờ để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này.

- Cậu uống gì?

- Cho mình ly cam ép là được.

Cô gọi phục vụ gọi thức uống, rồi nói

- Mình sắp kết hôn.

- Cậu... Tư Không Diệp Như sock đến nỗi không nói nên lời, cô(TKDN) lấy ly nước lọc để trên bàn uống một ngụm rồi hỏi

- Là ai?

- Là Nam Cung thiếu.

- WHAT???

Lần này Tư Không Diệp Như đứng bật dậy, nhìn cô với ánh mắt không thể tin. Vương Tử Huyền xấu hổ khi mọi người xung quanh đang ngoảnh đầu lại nhìn, cô cất khẽ giọng nhắc nhở

- Diệp Như, cậu ngồi xuống đi, mọi người đang nhìn kìa.

Tư Không Diệp Như đưa mắt nhìn xung quanh rồi bất giác sờ mũi

- Cậu không đùa chứ? Ai mà không biết Nam Cung thiếu không gần nữ sắc?

Vương Tử Huyền nghe Tư Không Diệp Như nói vậy, môi mấp máy muốn nói rồi lại thôi. Nhưng Tư Không Diệp Như nhanh chóng phát giác ra

- Cậu có gì muốn nói?

- Thật ra...mình chỉ là giả thay cho người khác.

Tư Không Diệp Như trở mắt nhìn cô, cố gắng giữ bình tĩnh hỏi

- Giả thay? Cho ai?

- Tuyết Linh...

- Là con người giả tạo đó? Tổ đã nói rồi, cô ta chẳng đáng tin chút nào, chỉ có bộ mặt giả tạo... Nhưng sao cậu phải giả thay?

- Bởi vì Tuyết Linh không muốn cưới Nam Cung thiếu nhưng hôn ước này không thể hủy.

Càng nói về sau giọng Vương Tử Huyền càng nhỏ đến mức không nghe được.

- Cậu thích Nam Cung thiếu?

Sở dĩ Tư Không Diệp Như hỏi vậy, bởi vì trong lời nói của cô Tư Không Diệp Như nhận ra sự mất mát cùng đau buồn.

- Không, mình không thích anh ấy. Mà là yêu, mình yêu anh ấy, rất yêu...

Vừa nói nước mắt như hạt châu rơi xuống khuôn mặt của cô.

- Tiểu Huyền, cho nên cậu mới đồng ý?

Thấy Vương Tử Huyền gật đầu, Tư Không Diệp Như chỉ biết lắc đầu

- Chuyện cậu yêu Nam Cung thiếu, Tiểu Nguyệt hay Nam Cung thiếu có biết?

- Không. Bởi vì anh ấy không yêu mình, anh ấy yêu người khác...

- Cậu có định nói cho Tiểu Nguyệt biết?

- Mình không biết, mình sợ cậu ấy hận mình, hận mình phá vỡ hạnh phúc của anh cậu ấy.

- Ôi trời! Nào cậu bị vào nước à? Sao cậu ấy có thể hận cậu chứ?

- Đi, chúng ta đi tìm Tiểu Nguyệt nói chuyện.

- Nhưng...

- Không nhưng gì hết.

- Nhưng bây giờ Tiểu Nguyệt đang có show.

Tư Không Diệp Như mặc kệ lời của cô, kéo cô ra khỏi quán rồi bắt Taxi. Sau khi cả hai yên vị trên xe, Tư Không Diệp Như nói

- Có show thì sao? Quan trọng hơn bạn bè? Chúng ta đến trực tiếp đó là được.

- Ừ.

Nhận được sự đồng ý của Vương Tử Huyền, Tư Không Diệp Như mới nói địa chỉ cần đến với tài xế. Đó là một nhà hát lớn, hôm nay hội tụ tất cả những người nổi tiếng dĩ nhiên không thể thiếu ảnh hậu và ảnh đế. Cả hai đi thẳng vào phòng trang điểm của Nam Cung Nguyệt, Nam Cung Nguyệt không mấy

ngạc nhiên khi thấy cả hai vì trên đường tới đây Tư Không Diệp Như đã gọi điện cho cô(NCN). Cả ba ngồi xuống ghế sofa, Nam Cung Nguyệt hỏi

- Có chuyện gì?
- Về chuyện anh cậu kết hôn.
- Anh mình? Muốn mình khuyên anh ấy không kết hôn với cô ta? Mình không làm được...
- Không phải, mà là Tiểu Huyền sẽ cưới thay người phụ nữ kia.
- Khụ...cậu.. khụ..nói đùa.

Nam Cung Nguyệt nghe Tư Không Diệp Như nói vậy thì sắc nước đến đỏ mặt. Vương Tử Huyền hốt hoảng hỏi

- Cậu có sao không?

Nam Cung Nguyệt không thể nói chỉ có thể xua tay, lúc này cô mới nhỏ giọng nói

- Xin lỗi, mình cũng không muốn chuyện này xảy ra, nhưng mình...
- Cậu yêu anh tới.

Nam Cung Nguyệt lên tiếng cắt đứt câu nói của cô, Nam Cung Nguyệt thờ dãi

- Rất tốt! Mình rất muốn cậu làm chị dâu mình.

-.....

- Đề mình điện anh hai.

Vương Tử Huyền không kịp ngăn cản hành động của Nam Cung Nguyệt, lúc sắp lấy được điện thoại thì đầu giây bên kia đã nhấc máy

- Alo?
- Anh hai, anh đến nơi em diễn đi.
- Anh không rảnh.

Nam Cung Hạo Thiên dựa người vào ghế, tay xoa huyệt thái dương.

- Anh không đến em...em chết cho anh xem.
- Em đang nói hươu nói vượn gì đó?

Nam Cung Hạo Thiên gầm lên khi nghe Nam Cung Nguyệt nói, có phải anh quá khoan dung với người em gái này nên mới được nước làm tới.

- Em mặc kệ, anh nhất định phải đến
- Nguyệt nhi, anh không..
- Em không biết, anh nhất định phải đến.

Nam Cung Hạo Thiên đau đầu với cô em gái bướng bỉnh này, đành nói

- Được, anh sẽ đến.
- Em biết anh hai yêu em nhất.

Nói xong, Nam Cung Nguyệt vui vẻ tắt máy còn anh chỉ biết lắc đầu sau đó lấy áo khoác rồi đi ra ngoài.

- Anh cậu nói gì?
- Anh mình sẽ đến đây ngay, Tiểu Huyền đây là cơ hội của cậu.
- Nhưng..
- Nguyệt tiểu thư đã đến giờ.

Quản lý Nam Cung Nguyệt đẩy cửa bước vào nói với Nam Cung Nguyệt.

- Được, cậu nhất định sẽ làm được.

Nam Cung Nguyệt mỉm cười sau đó rời đi. Tư Không Diệp Như cũng kéo tay cô đi ra ngoài

- Đi thôi, đừng để tội này thất vọng.

Vương Tử Huyền mỉm cười chào, mặc cho Tư Không Diệp Như kéo đi, trong lòng cô rất này đang rất rối.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chờ đợi...

Ánh đèn sân khấu vụt tắt, khán đài im lặng Nam Cung Nguyệt bước ra với bộ đầm lông trắng đính đá. Ánh đèn bùng sáng, Nam Cung Nguyệt lung linh trong bộ đầm trắng, tiếng nhạc du dương cất lên. Giọng hát trầm ấm của chàng trai vang lên, người con trai mặc vest trắng kiểu hoàng tử bước ra và cất giọng hát

"Giây phút gọi điện cho em, cũng không biết phải nói sao.

Giống như đột nhiên cạn hết từ ngữ không biết làm gì. Từng cử chỉ đáng yêu của em, má núm đồng tiền thật đơn thuần. Anh sớm đã bị em thu phục."

Cố Dạ Bạch bước ra sân khấu, hân toả sáng không kém gì Nam Cung Nguyệt. Cố Dạ Bạch bước đến nắm tay Nam Cung Nguyệt đang đưa ra, cô mỉm cười cất giọng hát trong trẻo

"Đợi đến cuối tuần sau mỗi người đạp một chiếc xe đạp. Cùng đi ngắm hoàng hôn thuộc về hai ta, khoảng khắc mà em nói em cũng yêu anh, anh sẽ khúc khích cười rồi tiếp nhận."

"Ngôi sao như đóm lửa nhỏ đơn thuần, điểm sáng cả bầu trời đêm. Lặng nghe em ngân nga bài tình ca thích nhất, nghe em nói rằng em không muốn cuộc sống quá phức tạp. Chỉ cần lời hứa hẹn thật giản đơn, chỉ cần một góc nhỏ vui vẻ của chúng ta không ai quấy rầy."

Cố Dạ Bạch quay người đối diện với Nam Cung Nguyệt, cô chỉ mỉm cười nhìn hân

"Thành phố xung quanh chúng ta không ngừng chuyển động, phong cảnh vô cùng đặc biệt anh cũng như vậy."

"Hãy để anh mãi mãi yêu em, yêu không bao giờ ngừng....."

Bài hát kết thúc, tiếng vỗ tay không ngừng vang lên. Cố Dạ Bạch mỉm cười cuối người xuống hôn lên má Nam Cung Nguyệt khiến cô đỏ bừng mặt. Nam Cung Nguyệt đánh nhẹ vào ngực Cố Dạ Bạch, sau đó cô còn mạnh bạo hơn nhón chân lên hôn vào môi hân. Vương Tử Huyền và Tư Không Diệp Như tròn tròn mắt nhìn cảnh phía trước. Hai người nhìn nhau không nói nên lời. Các fan bên dưới vỡ mộng khi thấy hai người họ thân mật với nhau, nhưng cũng thầm chúc phúc.

Buổi diễn kết thúc, Nam Cung Hạo Thiên mới đến làm cho ai kia đen mặt.

- Sao giờ anh mới đến? Mà thôi, không quan trọng. Anh đến là được rồi.

Nói xong Nam Cung Nguyệt nháy mắt với Tư Không Diệp Như

- Đi thôi, chúng ta đi ăn mừng việc Tiểu Huyền về nước.

- Phải đó.

- Tiểu Nguyệt, còn anh thì sao?

Thấy Nam Cung Nguyệt bơ mình, Cố Dạ Bạch nhìn cô(NCN) bằng ánh mắt tội nghiệp. Nam Cung Hạo Thiên nhui mày nhưng cũng không lên tiếng phản đối.

Tại bar Angle

Phòng VIP

Trong phòng mọi người nói chuyện rom rả, trừ hai con người đang ngồi trầm mặt. Tư Không Diệp Như lúc này lên tiếng để phá vỡ bầu không khí của hai người

- Tiểu Huyền, cậu là nhân vật chính, lên hát một bài đi.

- Đúng đó, lên đi.

Không để cô phản bác Vương Tử Huyền đã bị Nam Cung Nguyệt kéo lên rồi nhấc micarô vào tay, sau đó vỗ vai cổ vũ. Cô hít một hơi, sau đó hoà theo điệu nhạc. Cát lên những lời ca trong trẻo

"Còn nhớ hay không, một người như tôi đây, tôi...cũng nhớ anh ấy. Trái tim tôi trong ngoài đều là hình bóng anh ấy, nhưng lại không nói cho anh ấy biết."

Muốn nói "em yêu anh". Nhưng tôi lại ngốc nghếch quá, nuôi dưỡng một bông hoa đã tàn như người đã mệt mỏi trong nhà tôi. Như chiếc lược trải trên mái tóc rồi, nhưng chờ bao lâu cũng không sợ. Bao nhiêu ngày hay bao nhiêu năm nữa, muốn được hạnh phúc nên tôi chờ anh ấy...."

.....

....."

Đôi mắt Vương Tử Huyền đỏ lên, nước mắt một giọt rồi một giọt nối tiếp nhau chảy trên khuôn mặt trắng nõn của cô. Cô mím chặt môi, tay siết chặt micarô trên tay, những ánh đèn mờ ảo soi sáng làm cho giọt nước mắt cô như viên châu toả sáng trong đêm.

Trong bóng tối, đồng tử Nam Cung Hạo Thiên co rút khi thấy cô khóc. Tại sao anh lại cảm thấy khó chịu khi cô khóc? Một ý nghĩ thoáng qua đầu anh, nhưng anh nhanh chóng loại bỏ ra đầu. Không phải như thế, người anh yêu là cô gái kia không phải cô.

Bài hát kết thúc, Vương Tử Huyền ngồi bệt xuống đất ôm mặt khóc. Nam Cung Nguyệt và Tư Không Diệp Như hốt hoảng đi lại chỗ cô

- Cậu làm sao vậy? Không khoẻ chỗ nào?

Nam Cung Nguyệt sốt ruột hỏi, nhưng cô ngoài khóc chỉ có khóc. Cô không khống chế được cảm xúc của mình, cô muốn nói yêu anh, để mong chờ anh sẽ đáp lại nhưng được sao? Như vậy anh sẽ ghét cô hơn, cô không muốn như vậy...

- Tiểu Huyền.

Cố Dạ Bạch khó hiểu nhìn Vương Tử Huyền, quen biết năm năm hần chưa bao giờ thấy cô khóc. Nam Cung Hạo Thiên mặt vẫn vô cảm đứng lên, hướng về phía cô

- Anh hai.

Nam Cung Nguyệt thấy anh mình bước lại gần có chút hoảng. Anh không để ý đến Nam Cung Nguyệt, cởi áo vest ngoài khoác lên cho cô. Rồi nhấc bông cô lên, Vương Tử Huyền hốt hoảng muốn đẩy anh ra.

- Nằm im.

Cô dừng động tác khi nghe anh nói, cô...cô nên làm gì đây. Vương Tử Huyền không tự chủ rút đầu vào ngực anh, hai tay ôm chặt hông anh. Giờ phút này cô muốn thời gian ngừng lại để có thể như thế mãi mãi. Ba người đằng sau môi giạt giạt không nói thành lời. Họ đang thấy là cảnh gì a?

Ra khỏi bar, anh trực tiếp bế cô ra chỗ để xe mà không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của Âu Dương Chấn Phong.

Cả ba cũng rời đi, nhưng Tư Không Diệp Như khựng người khi thấy Âu Dương Chấn Phong. Cô thấy anh mỉm cười nhìn cô, Nam Cung Nguyệt như hiểu chuyện kéo Cố Dạ Bạch rời đi, không quên để lại một câu

- Hai người cứ tự nhiên.

- Cảm ơn.

Đội hai người đi khuất, Tư Không Diệp Như mới lên tiếng hỏi

- Anh đến đây làm gì?

- Anh đến gặp em, không được sao?

Âu Dương Chấn Phong nắm lấy tay cô nói

- Anh đưa em đến một nơi.

-.....

- Nơi để thực hiện lời hứa khi xưa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Lời hứa năm xưa

Trên cánh đồng nhuộm một màu trắng, màu trắng của hoa bồ công anh. Chúng đua theo gió bay vào khoảng không, nếu hỏi Tư Không Diệp Như cô thích loài hoa nào cô sẽ không do dự mà trả lời ngay, đó là bồ công anh. Tuy chúng mỏng manh, chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua chúng sẽ lìa cành, nhưng chúng được tự do. Cô thích được tự do, nên định mệnh đã cho cô gặp anh. Gặp anh ngay trên cánh đồng hoa bồ công anh này.

Một bé gái mặc chiếc đầm trắng đi trong đồng hoa bồ công anh. Nhìn cô bé như một thiên thần, đang đứng trước mắt. Cậu bé ngăn người nhìn cô bé đang mỉm cười trong ánh nắng chang hoà.

- Anh gì ơi, anh thật đẹp trai.

Ánh mắt cậu bé hơi híp lại, trong mắt chứa đầy ý cười.

- Bé con, em tên gì?

- Em tên Diệp Như.

Cô bé chu môi nhỏ nhắn nói, Âu Dương Chấn Phong đưa tay lên bẹo má Diệp Như

- Chào em, anh tên Chấn Phong.

- Tên anh thật đẹp.

Cô bé nở nụ cười như ánh mặt trời nhìn anh. Âu Dương Chấn Phong đưa tay bồng Diệp Như lên, bé khoái chí không ngừng cười khúc khích. Hai người chơi đùa với nhau cho đến khi mặt trời lặn, cô bé chào tạm biệt người con trai nói hẹn gặp lại. Cứ như vậy, một tuần trôi qua họ vẫn gặp nhau trên cánh đồng bồ công anh. Nhưng cho đến một ngày...

- Như nhi.

- Dạ?!

- Gia đình anh phải chuyển đi rồi.

Diệp Như nghe anh nói vậy ngược đôi mắt ngấn nước lên nhìn anh

- Vậy em sẽ không gặp lại anh nữa sao?

- Ừm, nhưng anh sẽ về tìm em có được không?

- Dạ.

Cô bé nói trong tiếng nức, Âu Dương Chấn Phong yêu thương ôm Diệp Như vào lòng.

- Ngoan, đừng khóc Như nhi.

Anh lấy tay gạt đi nước mắt cho cô bé, rồi lấy trong túi quần mình một chiếc hộp bằng nhung. Bên trong chứa chiếc nhẫn hình cỏ bốn lá, anh đeo lên tay cô bé nói

- Như nhi, sau này lớn lên, anh sẽ cưới em làm vợ.

Âu Dương Chấn Phong hôn lên trán Diệp Như, cô bé ngẩng ngửa chiếc nhẫn rồi nói

- Lớn lên em nhất định sẽ cưới anh.

- Ừ, Như nhi.

- Dạ?!

- Anh yêu em

Nói xong anh hôn nhẹ lên môi cô bé như chuồng chuồng chạm nước.

- Đợi anh.

Kể từ hôm đó đến tận bây giờ đã là mười lăm năm. Tư Không Diệp Như đứng nhìn cánh đồng bỏ công anh rộng lớn, bất giác có người ôm phía sau làm cô giật mình

- Như nhi.

- Dạ?!

Tư Không Diệp Như vô thức đáp lại.

- Làm vợ anh nhé?

- Dạ.

Cô như bị thôi niên, trả lời Âu Dương Chấn Phong mà không cần suy nghĩ. Âu Dương Chấn Phong mỉm cười khi cô đồng ý. Anh xoay người cô lại nói

- Cảm ơn em

- Sao lại cảm ơn em?

- Cảm ơn em đã đợi anh, anh yêu em Như nhi.

Âu Dương Chấn Phong hôn lên đôi môi đang mấp máy của Tư Không Diệp Như. Nụ hôn như đoạt đi hơi thở của cô, nụ hôn kéo dài hơn năm phút khiến hai chân cô mềm nhũn không còn sức. Cô tựa vào lồng ngực của Âu Dương Chấn Phong thở hổn hển, Âu Dương Chấn Phong trong mắt toàn ý cười. Tư Không Diệp Như khẽ mắng anh

- Lừa manh.

Vương Tử Huyền không dám thở khi nhìn vào khuôn mặt vô cảm của Nam Cung Hạo Thiên đang tập trung lái xe. Trong xe một khoảng trầm mặc, không ai nói với ai câu nào. Cho đến khi tới biệt thự, cô bước xuống xe, e dè nói

- Nam Cung thiếu, cảm ơn anh đã đưa em về.

- Ừ.

Nam Cung Hạo Thiên "ừ" một tiếng rồi lái xe đi. Cô bước vào nhà với tâm trạng phức tạp.

- Con về rồi.

- Ừ.

Âu Dương Cẩm lạnh lùng nói, Âu Dương Tuyết Linh liếc mắt khinh bỉ về phía cô, rồi cất giọng nói

- Một tháng sau sẽ là hôn lễ, cô nên chuẩn bị. Dĩ nhiên, cô phải lấy danh của tôi để cưới Nam Cung thiếu.

- Tôi biết.

Nói xong cô bỏ lên phòng, cô mệt mỏi vào phòng tắm rửa sạch sẽ rồi nằm xuống giường ngủ, hôm nay thật là một ngày mệt mỏi.

Lúc nửa đêm, trăng đã lên cao ngoài trời gió thổi nhẹ gây ra những tiếng rì rào. Vương Tử Huyền môi mỉm cười như đang mơ một giấc mơ đẹp.

"- Chào em, anh tên Mạc Tử Bắc.

-....

- Cười đi, em cười lên sẽ rất đẹp.

Cô bé lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn người con trai trên Mạc Tử Bắc. Đôi mắt đen ngáy thơ của cô bé nhìn vào anh, môi khẽ mấp máy

- Anh Từ Bắc.

- Ủ.

- Anh thật xinh.

Mạc Từ Bắc dờ khóc dờ cười khi nghe cô bé nói.

- Huyền, không ai khen con trai xinh cả.

- Vậy phải khen thế nào ạ?

-....có thể bỏ qua câu hỏi này không?

- Dạ.

Mạc Từ Bắc kéo Vương Tử Huyền ngồi lên đùi mình, tay vuốt ve mái tóc mềm mại của bé. Cô bé thì rút đầu vào lòng ngực của Mạc Từ Bắc, hai tay bé ôm chặt hông anh.

- Anh Từ Bắc.

- Ủ.

- Anh Từ Bắc.

.....

..... "

Vương Tử Huyền ngồi bật dậy, lại là giấc mơ đó. Từ khi nhớ lại chuyện lúc trước, đêm nào cô cũng mơ về người con trai tên Mạc Từ Bắc. Đến cuối cùng, người con trai đó chiếm vị trí như thế nào trong lòng cô, càng nghĩ Vương Tử Huyền càng sợ hãi. Nếu một ngày nào đó, cô nhớ lại đoạn kí ức này thì sẽ ra sao? Cô không dám nghĩ nữa, cô sợ sẽ phải rời xa anh, rời xa người mình yêu là anh. Trong thâm tâm cô, dâng lên một nỗi sợ hãi mà trước nay chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Diệp Như Chấn Phong 1

Sáng hôm sau

Những tia nắng chiếu vào những tán lá lấp lánh ảo diệu, xa xa một đôi trai gái nắm tay nhau bước vào cổng ngôi biệt thự trên mặt nở nụ cười hạnh phúc. Bước vào...

Đây không phải lần đầu tiên Tư Không Diệp Như đến biệt thự Âu Dương. Nhưng lúc này, hơn bao giờ hết cô cảm thấy căng thẳng và lo lắng. Bàn tay đang nắm tay người con trai vô thức siết chặt. Có thể thấy cô đang khẩn trương đến mức nào. Âu Dương Chấn Phong như cảm nhận được sự lo lắng của cô, anh dừng cước bộ. Bất ngờ đứng lại khiến Tư Không Diệp Như khó hiểu nhìn anh

- Làm sao vậy?

- Em đang lo lắng?

- Một chút.

Tư Không Diệp Như mỉm cười nói, Âu Dương Chấn Phong đưa tay lên vuốt tóc an ủi cô

- Đừng lo, tin anh.

- Vâng.

Cả hai bước vào, lúc này phòng khách đang rất náo nhiệt. Mọi người nói chuyện rất vui vẻ, nhưng khi thấy Âu Dương Chấn Phong nắm tay Tư Không Diệp Như bước vào thì có chút ngạc nhiên

- Diệp tiểu thư?

Âu Dương Tuyết Linh khách sáo gọi Tư Không Diệp Như một tiếng Diệp tiểu thư.

- Chấn Phong, chuyện gì vậy?

Âu Dương Cẩm nhìn thấy Âu Dương Chấn Phong nắm tay Tư Không Diệp Như không rời, có chút nghi hoặc hỏi.

- Dạ, con có chuyện thưa với ba mẹ.

- Có chuyện gì ngồi xuống rồi nói.

Âu Dương phu nhân lên tiếng, anh gạt đầu rồi kéo Tư Không Diệp Như lại ghế ngồi.

- Tiểu Huyền đâu rồi ạ?

- Nó còn ngủ.

Vương Tử Huyền vừa xuống lầu nghe có người nhắc tới mình liền lên tiếng

- Anh tìm em?

- Con dậy rồi à?

Âu Dương phu nhân thấy Vương Tử Huyền xuống liền hỏi, cô gạt đầu rồi lại ghế sofa ngồi. Trong lòng không khỏi thắc mắc: hôm nay nhà có chuyện gì mà đông đủ thế không biết?

- Có chuyện gì, con nói đi.

Âu Dương Cẩm lên tiếng

- Con muốn kết hôn.

Đầu mọi người cứ ong ong khi nghe câu nói của Âu Dương Chấn Phong. Kết hôn?! Quá bất ngờ, từ trước đến giờ có nghe anh đề cập đến bạn gái đâu? Bây giờ đúng một cái nói muốn kết hôn?

- Với ai?

Âu Dương phu nhân không che giấu niềm vui của mình, lên tiếng hỏi

- Như nhi.

Mọi người lần này là sock nặng, muốn kết hôn thì không nói. Người mà anh muốn kết hôn lại là Tư Không Diệp Như? Con gái cưng của gia tộc Tư Không? Họ...hắn là không nghe lầm đi?

- Là Diệp tiểu thư?

Âu Dương Tuyết Linh lúc này mới hoàn hồn sau câu nói của anh hai mình, nhanh chóng hỏi lại. Chỉ thấy Âu Dương Chấn Phong gạt đầu, lúc này nét mặt Âu Dương Tuyết Linh cực kì không tốt. Cô ta cực kì, cực kì không thích Tư Không Diệp Như chỉ vì cô là bạn thân của Vương Tử Huyền. Cô ta lúc nhỏ rất thích Vương Tử Huyền, nhưng càng lớn cô ta càng ghét Vương Tử Huyền. Bởi vì cô(VTH) hơn cô ta về mọi mặt: học vấn, nhan sắc,...Nên Âu Dương Tuyết Linh cảm thấy đố kị với cô.

- Phải.

Nghe mọi người nói mà Vương Tử Huyền không lên tiếng, chỉ chăm chú vào điện thoại lâu lâu thì mỉm cười. Xem ra Nam Cung Nguyệt còn sock hơn cô, Vương Tử Huyền thật không ngờ Tư Không Diệp Như lại kết hôn sớm như vậy. Lúc nghe Âu Dương Chấn Phong nói muốn kết hôn, cô đã thấy mặt Tư Không Diệp Như đỏ bừng liền sinh nghi, cuối cùng không ngoài dự đoán nên cô mới nhấn tin nói cho Nam Cung Nguyệt biết. Cô chỉ nhấn một tin mà Nam Cung Nguyệt trả lời cả trăm tin

- Diệp Như kết hôn._lời nhắn của cô

- CÁI GÌ???

- Cậu ấy kết hôn với ai?

- Người đó có đẹp trai không?

- Có yêu thương cậu ấy không???

.....

.....

Vô số tin nhắn Nam Cung Nguyệt nói rất buồn cười nên cô lâu lâu cứ mỉm cười, y như kẻ tự kỉ vậy.

- Được, tuần sau sẽ tổ chức đám cưới.

Âu Dương phu nhân hưng phấn nói, ai chứ Tư Không Diệp Như thì bà rất hài lòng.

- Có...có nhanh quá không ạ?

Tư Không Diệp Như đỏ bừng mặt, miệng lí nhí nói

- Không nhanh, ta thấy hay ngày mai làm đám cưới luôn?

- Dạ thôi, tuần sau là được ạ.

- Như vậy mới tốt.

Sự việc xảy ra quá nhanh, khiến mọi người không thể tiếp thu nổi. Nam Cung Nguyệt đang quay phim thì bỏ đi ngay khi nhận được tin tức và không quen lối luôn Cổ Dạ Bạch. Nam nữ chính của bộ phim bỏ đi, họ dám nói gì? Ai dám than vãn? Nếu người đó than vãn thì thấy mình sống đã đủ...

- Có chuyện gì mà em vui vậy?

Cổ Dạ Bạch thấy Nam Cung Nguyệt từ khi lên xe đến giờ cứ cười miết, làm cho hắn không nhận được hỏi

- Diệp Như kết hôn, em không vui sao được.

- Bạn em kết hôn chứ có phải em đâu mà vui.

Nghe câu nói của Cổ Dạ Bạch, tâm trạng đang vui vẻ của Nam Cung Nguyệt cũng bay đi mất

- Không nói chuyện với anh nữa.

- Tiểu Nguyệt, anh sai rồi. Đừng giận nha...

- Hừ.

Nam Cung Nguyệt hừ lạnh rồi quay mặt ra ngoài cửa, không đếm xỉa đến Cổ Dạ Bạch nữa làm mặt hắn ta đen xì. Nam Cung Nguyệt rất muốn cười nhưng ai bảo hắn chọc tức cô, Nam Cung Nguyệt lấy điện thoại gọi cho ai đó.

- Tiểu Nguyệt?

- Cậu kết hôn sao không nói với mình?

- Sao cậu biết?

Tư Không Diệp ở đầu giường bên kia ngạc nhiên hỏi.

- Cậu nghĩ mình là ai chứ? Là Nam Cung Nguyệt tài giỏi đấy.

- Thôi đi cô nương, là Tiểu Huyền nói cho cậu biết.

Không phải câu hỏi mà là câu khẳng định, làm Nam Cung Nguyệt cứng họng. Mặt mũi nhăn nhó đến khó coi, Tư Không Diệp Như cảm thấy lạnh sống lưng, liền nói với Nam Cung Nguyệt

- Cậu sẽ làm phù dâu.

Nói xong, không đợi cô trả lời đầu giường bên kia đã dập máy. Nam Cung Nguyệt nhìn điện thoại hiện lên dòng chữ "cuộc gọi đã kết thúc" thì nhếch miệng cười

- Coi như cậu biết điều.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nhờ vả

Hôn lễ của họ tổ chức vào đầu tuần sau nên mọi việc gần như hoàn tất. Chỉ cần chọn đồ cưới và chụp hình cưới nữa, tìm phù rể nữa là Ok. Phù dâu thì có Nam Cung Nguyệt và Vương Tử Huyền, còn phù rể chỉ có mình Cố Dạ Bạch.

Nên hôn nay mới có hiện tượng tất cả mọi người tập trung ở nhà Nam Cung Nguyệt.

- Giờ phải làm sao đây?

Nam Cung Nguyệt đi qua đi lại miệng cứ lẩm bẩm một câu. Bạn cô kết hôn mà cô còn khăn trương hơn là sao? Cố Dạ Bạch chịu không nổi lên tiếng

- Em đừng có đi qua đi lại nữa, làm anh đau cả đầu.

- Ai bảo anh nhìn em làm gì?

- Cậu đừng khăn trương như vậy, Diệp Như kết hôn cậu ấy không lo lắng thì cậu lo lắng gì?

- Nhưng...

- Tử Huyền nói đúng.

- Hai người...

Nam Cung Nguyệt đang định nói hai người thật quá đáng, thì trong đầu loé lên tia sáng. Bỗng nhiên cô hét lên

- CÓ RỒI.

- Có gì? _đồng thanh

Nam Cung Nguyệt không nói, chỉ nở nụ cười nham hiểm làm cả hai nổi da gà

- Có gì cậu mau nói đi.

- Phải đó.

- Tổ sẽ nhờ anh mình.

- Để làm gì? _đồng thanh

- Hai người là gốc sao? Dĩ nhiên là nhờ anh ấy làm phù rể rồi.

- What??? Cậu/em muốn nhờ anh cậu/chủ tử làm phù rể?

Cố Dạ Bạch và Vương Tử Huyền đứng bật dậy nhìn Nam Cung Nguyệt hét lớn

- Phải. _bình thản

- Không đời nào, anh cậu/chủ tử sẽ không đồng ý.

- Hai người quá khinh thường tôi đó.

Nói xong, Nam Cung Nguyệt nở nụ cười nửa miệng đầy bí ẩn.

Tối hôm đó, tại biệt thự riêng của Nam Cung Hạo Thiên

- Tiểu Nguyệt mình về đây, không thì anh cậu sẽ tức giận.

Vừa nói xong, bên ngoài truyền vào tiếng động cơ, trong lòng Vương Tử Huyền trầm than không ổn.

- Cậu sợ gì chứ?

- Mình...

- Chủ tử.

Giọng Cố Dạ Bạch vang lên, trong giọng nói chỉ có sự nghiêm túc. Không còn là tính tình ôn hoà, dịu dàng nữa mà thay vào đó là bộ mặt vô cảm. Nam Cung Hạo Thiên gật đầu rồi đi về phía phòng khách. Trong lòng Vương Tử Huyền thắc mắc tại sao Cố Dạ Bạch lại gọi anh là "chủ tử" mà không phải là Nam Cung thiếu? Nhưng những thắc mắc đó bị đánh bay ra khỏi đầu khi cô nhìn thấy anh xuất hiện.

- Nam Cung thiếu, buổi tối tốt lành.

Vương Tử Huyền cố gắng giữ bình tĩnh nói, tim cô như muốn rút ra ngoài khi thấy anh đi ngang qua. Nam Cung Hạo Thiên ngồi xuống ghế sofa, hai chân vắt chéo tay nới lỏng caravat. Giọng nói lạnh băng của anh cất lên

- Chuyện gì?

Cô và Cố Dạ Bạch đang loay hoay không biết nói thế nào thì Nam Cung Nguyệt đã lên tiếng, dù gì cũng là anh trai mình nên dễ mở lời hơn

- Em có việc muốn nhờ.

- Nói.

- Chuyện là vậy, bạn em kết hôn..

- Nói trọng tâm

Nam Cung Nguyệt chưa nói hết câu đã bị anh cắt ngang, tính anh là thế ghét người vòng vo. Nam Cung Nguyệt hít một hơi thật sâu đứng bật dậy nhắm mắt nhắm mũi nói

- Em muốn nhờ anh làm phù rể.

Không gian lúc này cực yên tĩnh, chỉ cần đồng xu rơi xuống cũng nghe hay con ruồi bay qua đều biết. Nam Cung Nguyệt từ từ mở mắt nhìn thấy mặt anh không biểu hiện gì cả, vẫn lạnh lùng, vô cảm. Còn cô và Cố Dạ Bạch tim đã rút ra ngoài khi nghe Nam Cung Nguyệt nói. Hai tay cô nắm chặt, lòng bàn tay đã ướt cho thấy cô đang rất...căng thẳng.

- Không.

Giọng nói lạnh như băng của anh vang lên, phá tan bầu không khí quỷ dị. Nam Cung Nguyệt thất vọng, biết ngay là anh sẽ từ chối mà. Không suy nghĩ nhiều, Nam Cung Nguyệt đẩy cô ra trước mặt anh. Bị đẩy bất ngờ cô chúi người về phía trước suýt nữa ngã vào người anh.

- Cậu...cậu làm gì vậy?

Trong giọng nói cũng biết cô sợ đến nhường nào. Sắc mặt trắng bệch, mồ hôi vрон vãi đầy mặt. Nam Cung Hạo Thiên nhìn bộ dạng của cô, hình như bị anh dọa sợ rồi.

- Tôi...tôi..

Áp a áp úng cả buổi trời, một chữ cô cũng không nói ra. Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô gái trước mặt, anh rất muốn cười khi nhìn thấy vẻ mặt này của cô, nhưng bên ngoài vẫn điềm nhiên như cũ. Trong lòng Vương Tử Huyền thầm nghĩ: chết thì cũng chết rồi, đâm lao thì phải theo lao thôi. Tự cổ vũ bản thân xong, cô đưa mắt nhìn anh. Trong con người đen lánh cô lộ ra vẻ kiên định

- Nam Cung thiếu, em muốn nhờ anh làm phù rể cho đám cưới của anh hai em, có được không?

Cô nói một hơi dài, đến Cố Dạ Bạch đứng đó cũng phải thán phục cô. Chưa có người con gái nào đứng trước mặt của chủ tử hấn mà có thể nói nhiều như vậy, cô là người đầu tiên. Nam Cung Hạo Thiên không có bất kì phản ứng nào, làm cô khẩn trương đến nỗi cắn môi suýt bật máu. Anh nhú mày, cô gái này rất thích hành hạ bản thân sao? Cắn môi như vậy lỡ bị thương thì làm sao? Nam Cung Hạo Thiên gạt mình bởi những suy nghĩ của mình. Anh từ lúc nào để ý đến từng cử chỉ của phụ nữ? Ngoại trừ một người...thấy anh trầm ngâm một hồi lâu mà chưa trả lời mình, cô định lên tiếng thì anh đã nói trước

- Được.

Nói xong, anh đứng dậy bước lên phòng để lại ba con người đang ngơ ngơ khi nghe câu trả lời của anh. Vương Tử Huyền là người lấy lại tinh thần đầu tiên, cô mỉm cười híp mắt

- Mình làm được rồi, Tiểu Nguyệt mình làm được rồi.

Trong giọng nói pha lẫn vui sướng không thể che giấu. Anh bất giác nở một nụ cười, nhưng không ai biết ngoại trừ anh. Nam Cung Nguyệt vẫn ngơ ngơ, thế mà cô nhờ anh lại không đồng ý? Anh đây là có ý gì há??? Đầu Nam Cung Nguyệt bốc khói, liếc về phía cầu thang mà oán trách.

- Tôi phục cô rồi.

Cố Dạ Bạch lắc đầu nói, sau đó cũng rời đi. Hắn thật không ngờ chủ tử lại đồng ý, xem ra đám cưới này sẽ rất náo nhiệt. Cố Dạ Bạch, hẳn rất mong chờ vào ngày đó nha.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Diệp Như Chấn Phong 2

Thoáng cái đã đến hôn lễ của Âu Dương Chấn Phong và Tư Không Diệp Như. Hôn lễ được tổ chức tại khách sạn The Win, một trong những khách sạn lớn nhất của thành phố T. Cách bài trí hôn lễ, lấy màu tím làm chủ đạo. Bởi vì màu tím tượng trưng cho sự thủy chung, mang theo một chút huyền ảo. Dọc theo đường đi là những cánh hoa hồng tím rơi khắp nơi. Tạo nên một khung cảnh vô cùng lãng mạn, mọi người đến tham gia hôn lễ không khỏi trầm trồ khen ngợi. Đúng là đám cưới của một gia tộc lớn có khác.

Hôn lễ bắt đầu từ lúc bảy giờ tối, trong niềm chúc phúc của mọi người cho cặp đôi vợ chồng trẻ này hai bên gia đình cũng vui vẻ nhận lời chúc đó. Cho đến khi tiếng của MC vang lên

- Lời đầu tiên, tôi thay mặt gia đình hai bên cảm ơn mọi người đã đến tham dự hôn lễ. Bây giờ mời mọi người chào đón cô dâu và chú rể...

Tiếng vỗ tay theo hồi vang lên, Tư Không Diệp Như khoát tay Âu Dương Chấn Phong bước vào lễ đường, trên người mặc chiếc váy cưới trắng tinh khôi. Đi theo sau là hai cặp phù dâu và phù rể. Mọi người phải há hốc mồm kinh ngạc khi thấy Nam Cung Hạo Thiên trên người mặc đồ phù rể, bên cạnh là một cô gái xinh đẹp, kiều diễm cả hai toả sáng bước đi. Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, Tư Không Diệp Như biết sẽ có chuyện này xảy ra mà. Khi cô biết Nam Cung Hạo Thiên làm phù rể, tim như rút ra ngoài. Đường đường là một tổng tài của Tập Đoàn lớn thế giới, một ông trùm hắc đạo người người kính sợ, bây giờ đi làm phù rể? Ai tin? Nhưng được chứng kiến cận cạnh, không tin cũng phải tin.

Đồ của phù dâu và phù rể là màu tím tro, khi bước trong người họ toát ra một vẻ đẹp huyền bí khó tả. Sau khi đọc lời tuyên thệ sẽ ở bên nhau trọn đời. Cả hai đã trao cho nhau nụ hôn nồng thắm, lúc tung bông là giờ phúc mà mọi người mong chờ nhất. Các tiểu thư chưa có chồng đều ra để giành bông, trong đó có cả cô và Nam Cung Nguyệt.

Tư Không Diệp Như quay lưng lại với mọi người và bắt đầu đếm ngược

- 3...2...1

Bó bông tung lên giữa không trung, không biết mọi người giành giật thế nào mà bó hoa lại rơi đúng vào chỗ Vương Tử Huyền. Cô ngơ ngác nhìn bó bông trên tay, môi thì mấp máy không nói nên lời.

- Tiểu Huyền, chúc bà mau tìm được đức lang quân như ý.

Nghe Nam Cung Nguyệt nói, cô ngượng đỏ mặt. Cúi đầu thấp xuống để che đi sự ngượng ngùng. Cô len lén đưa ánh mắt nhìn anh, anh lúc này đang nói chuyện với mọi người. Cảm thấy có ai đó đang nhìn mình, anh quay đầu lại nhìn thì bắt gặp ánh mắt cùng gương mặt đỏ như tôm luộc của cô. Anh nhếch môi sau đó quay đầu đi, Nam Cung Nguyệt bước lại cây đàn piano, cô ngồi xuống những ngón tay trắng vuốt lên phím đàn, tiếng đàn du dương khiến mọi người chú ý. Nam Cung Nguyệt nháy mắt với Vương Tử Huyền ý bảo cô hát coi như là lời chúc mừng cho Tư Không Diệp Như, cô như hiểu ý gật đầu với Nam Cung Nguyệt. Cô bước lại chỗ MC nói gì đó, rồi cầm micarô. Một thanh âm trong trẻo vang lên, cả hội trường náo nhiệt bất giác im lặng để hoà theo điệu nhạc. Âu Dương Tuyết Linh siết chặt nắm đấm, cô ta lúc nào cũng ta sáng trước đám đông... Bài hát kết thúc mọi người không ngừng vỗ tay cùng khen ngợi.

Nam Cung Nguyệt cũng đứng dậy, bắt đầu đi tiếp khách từng bàn. Tửu lượng của Cố Dạ Bạch và Nam Cung Nguyệt thì khỏi nói, họ là người trong làng giải trí nên rượu đối với họ uống không thành vấn đề. Nam Cung Hạo Thiên thì được mệnh danh là "ngàn chén không say", nhưng nếu anh không uống ai dám bắt ép anh? Nhưng ngược lại, Vương Tử Huyền cô thật sự không biết uống rượu. Mới uống được hai ly cô đã thấy đầu quay vòng vòng.

- Tiểu Huyền, không biết uống thì đừng uống.

Nam Cung Nguyệt thấy mặt cô đỏ lên vì rượu thì lên tiếng, nhưng cô lắc đầu bảo không sao. Nam Cung Hạo Thiên đứng nhìn cô bị người ta ép uống rượu mà nhíu mày, anh đi đến giật ly rượu trên tay cô rồi lạnh lùng nói

- Ngủ ngốc.

Vương Tử Huyền ngớ người, cô có làm gì đâu mà bảo cô ngủ ngốc? Người này thật là... Cô cắn cắn môi dưới đôi mắt long lanh như sắp khóc nhìn vô cùng tội nghiệp và quyến rũ. Nam Cung Hạo Thiên sa sầm mặt, anh kéo cô đi ra ngoài sau đó ép người cô lên bức tường lạnh lẽo. Cô nhìn anh không chớp mắt, anh thâm chủi trong bụng rồi cúi người xuống ngậm lấy đôi môi đang khép mở của cô. Vương Tử Huyền bị hành động của anh dọa sợ, cô đưa tay đẩy anh ra nhưng càng đẩy anh càng siết chặt eo cô. Cuối cùng cô không thể kháng cự mặc cho anh hôn, anh hôn cô đến thở không nổi, đến khi cảm thấy cô gái nhỏ trong lòng mình sắp thở không được thì mới buông ra. Hai chân cô mềm nhũn, nếu không nhờ anh đỡ cô lẽ cô đã ngã xuống đất. Tay Nam Cung Hạo Thiên vuốt lưng cô để giúp cô thuận khí. Anh lấy tay nâng cằm cô lên, khuôn mặt cô đã nhuộm lên một tầng mây hồng. Anh cúi xuống nói gì đó vào tai cô, làm cô đơ người chỉ biết nhìn theo bóng lưng anh đang khuất dần.

Khi định thần lại, cô thấy Nam Cung Nguyệt đang tìm mình thì lên tiếng gọi

- Tiểu Nguyệt.

Nam Cung Nguyệt thấy cô liền đi lại

- Cậu ổn chứ?

- Ừ, đi thôi.

Cả hai vào trong để tiếp tục dự lễ cưới.

Vương Tử Huyền về nhà đã là mười hai giờ đêm, cô tắm rửa xong liền đi ngủ, nhưng trời gần sáng cô cũng không ngủ được. Cứ nhắm mắt lại cô liền nhớ đến nụ hôn khi nãy và lời nói của Nam Cung Hạo Thiên, không phải cô mắc bệnh tương tư rồi chứ? Nghĩ đến đây cô lắc mạnh đầu ép mình phải ngủ. Hai phút trôi qua trong căn phòng chỉ còn lại tiếng thở đều đều của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Dự tiệc

Sáng hôm sau, Vương Tử Huyền vừa xuống lầu đã bị Âu Dương Tuyết Linh gọi lên phòng nói chuyện.

Trong phòng

- Chị có gì muốn nói với em?

- Đây.

Âu Dương Tuyết Linh ném túi đựng đồ lên giường, Vương Tử Huyền nhìn cô ta bằng ánh mắt khó hiểu

- Đây là...?

- Đó là đầm dạ hội, mỹ phẩm...chuẩn bị cho cô, tôi cô đi dự tiệc với Nam Cung Thiếu.

Vương Tử Huyền tròn tròn mắt nhìn đồ trên giường rồi nhìn Âu Dương Tuyết Linh

- Sao tôi phải đi thay chị?

- Bởi vì tháng sau, người bước lên lễ đường cùng Nam Cung thiếu là cô, không phải tôi.

- Nhưng tôi chỉ đồng ý gả thay chị không có nghĩa là tôi đồng ý tất cả mọi chuyện chị yêu cầu.

- Tôi nói rồi, cô phải đi.

Nói xong, Âu Dương Tuyết Linh ra ngoài không cho cô có cơ hội phản bác.

Cô nhìn đồng mỹ phẩm cùng đồ dạ hội mà ngán ngẩm, Vương Tử Huyền thở dài rồi cầm túi đồ quay trở về phòng, tâm trạng ăn uống cũng không còn nữa.

Sáu giờ tối, một chiếc xe BMW dừng trước biệt thự Âu Dương. Nam Cung Hạo Thiên bước xuống, anh một thân áo phục khuôn mặt vẫn vô cảm và lạnh lùng. Âu Dương Cẩm nhìn thấy anh có chút kinh ngạc

- Không biết Nam Cung Thiếu đến đây có việc gì?

- Tôi đến đón Tuyết Linh đi dự tiệc.

Như hiểu ra vấn đề, Âu Dương Cẩm bảo anh chờ một lát, vì Âu Dương Tuyết Linh đang chuẩn bị. Nam Cung Hạo Thiên ung dung ngồi xuống sofa như đang ở nhà.

Chưa đầy ba mươi phút sau, Âu Dương Tuyết Linh bước xuống. Mái tóc màu đỏ cam được cô ta búi thành hình hoa hồng, đằng trước thả vài sợi tóc. Mặt cô ta trang điểm vô cùng đậm, đặc biệt trên người Âu Dương Tuyết Linh nồng nặc mùi nước hoa làm cho người khác có cảm giác, khó chịu. Cô ta mặc chiếc đầm cúp ngực màu đỏ rượu, bộ đầm tôn lên đường cong trên người Âu Dương Tuyết Linh, chân cô ta mang giày cao gót mười phân...

Nam Cung Hạo Thiên nhìn Âu Dương Tuyết Linh bằng ánh mắt chán ghét. Khi nhìn qua cô ta, ánh mắt anh loé lên tia sáng khó mà nhận thấy được. Âu Dương Tuyết Linh bước lại chỗ anh nở nụ cười ngọt ngào

- Nam Cung thiếu, chúng ta có thể đi?

- Ừm

Nam Cung Hạo Thiên đứng lên, lạnh lùng lướt qua người Âu Dương Tuyết Linh. Cô ta ảo não bước theo sau, trong góc khuất nụ cười độc ác hiện rõ trên khuôn mặt cô gái.

Chiếc xe BMW lao nhanh trên đường, Hắc Phong lâu lâu nhìn vào gương chiếu hậu rồi bất giác nhíu mày. Hắc Phong không thể hiểu, tại sao chủ tử lại chọn Âu Dương Tuyết Linh làm vợ. Bất quá đây là chuyện của chủ tử anh không thể quản. Ngồi phía sau, Âu Dương Tuyết Linh cắn chặt môi, hai tay đan vào nhau cả người run lên từng hồi. Nam Cung Hạo Thiên ngồi bên cạnh không phải không nhận ra, nhưng anh không muốn quan tâm đến người phụ nữ bên cạnh. Muốn qua mắt anh? Họ tưởng Nam Cung Hạo Thiên này là ai? Không muốn đi dự tiệc cùng anh liền tìm người khác thay thế? Xem ra họ quá xem thường anh... Nhưng anh phải công nhận, kỹ thuật trang điểm của cô gái này rất tốt. Nếu là người thường họ chắc chắn không nhận ra, người này không phải Âu Dương Tuyết Linh. Nhưng anh chỉ cần liếc qua đã biết...

Địa điểm tổ chức bữa tiệc là tại một bãi biển, người tham gia toàn những người có tai tiếng. Đặc biệt có sự hiện diện của anh họ Nam Cung Nguyệt và anh rể Cố Dạ Bạch.

Nam Cung Nguyệt đang trò chuyện thì thấy anh. Cô nói gì đó với người đối diện, rồi cùng Cố Dạ Bạch chậm rãi bước đến chỗ Nam Cung Hạo Thiên

- Anh hai/ Chủ tử.

- Ừ.

Nam Cung Nguyệt liếc mắt qua nhìn Âu Dương Tuyết Linh nở nụ cười trào phúng

- Thì ra đây là chị dâu, nhìn chị thật xinh đẹp. Em thấy mà ghen tị...

- Cảm ơn lời khen của em

Nam Cung Nguyệt đầu ba vạch đen, cô ta không nghe ra trong giọng nói của cô là đầy sự châm biếm à? Đúng là người phụ nữ ngu ngốc.

Âu Dương Tuyết Linh không phải không nhận ra mà là cô ta không muốn so đo với Nam Cung Nguyệt, thật không ngờ cô lại ghét mình đến vậy. Cố Dạ Bạch từ khi nhìn thấy Âu Dương Tuyết Linh, hần cứ nhìn chằm chằm cô ta. Nam Cung Nguyệt đen mặt, nhìn Cố Dạ Bạch

- Cô ta đẹp lắm hả?

- Không, bà xã đại nhân vẫn đẹp nhất.

- Ai là bà xã của anh?

Cô đỏ mặt, tên này mặt dày thật, có thể nói ra những câu này mà không biết ngượng. Cố Dạ Bạch nhìn Âu Dương Tuyết Linh

- Tôi thấy cô quen quen...

Âu Dương Tuyết Linh run lên từng hồi, cô ta cười gượng nhìn Cố Dạ Bạch

- Tôi chỉ nhìn thấy cậu trên tivi, lần đầu gặp mặt...cậu không nhận nhầm người chứ?

Trong giọng nói, cô ta không che giấu được sự run rẩy. Nam Cung Hạo Thiên nhếch mép cười lạnh, còn hần có nghi ngờ đến mấy cũng không thể làm gì. Người ta đã phủ nhận không biết mình...

Lúc tiệc sắp tàn, Nam Cung Hạo Thiên đã thông báo một tin mà ai cũng phải chấn động

- Tháng sau là hôn lễ của tôi, mong mọi người đến dự.

Tháng sau??? Không phải chỉ hơn một tuần nữa là đến sao? Tin tức quá bất ngờ, khiến trái tim hàng triệu thiếu nữ tan vỡ. Điều họ khó tin là người phụ nữ nào đã làm cho trái tim băng giá của anh tan chảy? Nhưng họ không hề biết, cuộc hôn nhân này không hề có tình yêu, chỉ vì mục đích "trả thù" nên hôn lễ này mới diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Hôn lễ

Thoảng cái sắp đến ngày cử hành hôn lễ của Nam Cung Hạo Thiên và Âu Dương Tuyết Linh. Nên sáng hôm nay cô ta nhận được điện thoại của anh, anh nói chiều đến tiệm áo cưới "Thiên Thần" để chọn đồ và chụp hình. Sắc mặt cô ta không tốt, nhìn sang Vương Tử Huyền đang ngồi xem tivi

- Chiều một giờ, cô hãy đến tiệm áo cưới "Thiên Thần" để chụp hình cưới.

- Được.

Cô lạnh lùng bỏ lại một chữ rồi bước lên lầu, một giờ? Bây giờ chỉ còn lại ba mươi phút, làm sao cô hoá trang cho kịp đây?

Tiệm áo cưới "Thiên Thần"

Vương Tử Huyền thở hổn hển chạy vào, cô nhìn anh đang lạnh lùng liếc nhìn cô thì rùng mình. Cô chỉ biết cười nói

- Xin lỗi, tôi đến trễ...

- Cô trễ mười lăm phút.

- Thật sự xin lỗi.

Vương Tử Huyền cúi đầu nhận sai, mà cô không biết rằng đây không phải là tác phong của Âu Dương Tuyết Linh. Nếu là cô ta, cô ta sẽ chảnh choẹ nói rằng

"Tôi chỉ đến trễ mười lăm phút, đây không phải chuyện lớn gì... "

Ánh mắt Nam Cung Hạo Thiên loé lên tia sáng, sau đó lạnh lùng bảo

- Cô vào thay đồ cưới đi.

- Được.

Vương Tử Huyền cười chua xót bước vào phòng thay đồ. Sau khi thay xong, cô bước ra thì anh cũng thay xong. Cô bước ra nói với anh

- Chúng ta có thể chụp hình chưa?

- Ừ.

Anh lạnh lùng bước đi, cô cũng nhanh chóng bước theo...

.....

- Cô đâu chú rể cười lên nào.

Đây là tiếng của thợ chụp hình, họ bảo chúng tôi cười? Làm sao có thể chứ?

- Nào, đứng gần lại

- Hai người hôn nhau đi...

Và vô số câu nói khác nhau khiến tai cô ù cả lên, sau khi chụp hình xong cô và anh mạnh ai nấy đi, giống như người xa lạ vậy.

Màn đêm kéo xuống, những ánh đèn neon lấp lánh trong đêm tạo nên khung cảnh vô cùng thơ mộng.

Tại bar Angle, phòng VIP

- Cậu thật sự muốn lấy Tuyết Linh làm vợ?

Người nói là Cố Dạ Bạch, khi trước mặt người khác hẳn sẽ gọi anh là "chủ tử" nhưng không có ai họ là bạn bè, nhiều lần Nam Cung Hạo Thiên nói hẳn không cần phải như vậy nhưng Cố Dạ Bạch nhất quyết không chịu.

- Ừ.

- Vậy còn cô bé kia thì sao? Cậu đừng nói là cậu không quan tâm? Chẳng lẽ cậu không sợ một ngày cô bé kia tìm lại cậu?

- Nếu tìm em ấy đã tìm rồi, chứ không để mười mấy năm trôi qua vẫn không có tin tức.

Nghe Nam Cung Hạo Thiên nói, Cổ Dạ Bạch á khẩu không nói được chỉ biết im lặng ngồi uống rượu...

Vương Tử Huyền mím chặt môi, sau đó lại nở nụ cười. Cô lại mơ, là giấc mộng đẹp hay là ác mộng?

Trong giấc mơ cô nhìn thấy một cô bé năm tuổi đang đi trên một con hẻm thì phát hiện một người con trai. Toàn thân dính đầy máu, cô bé run rẩy bước lại nhìn người con trai

- Anh trai, anh không sao chứ?

Người con trai mở mắt nhìn cô bé, mỉm cười

- Không sao.

Cô bé ngồi xổm xuống chỗ cậu ta, xé một góc áo của mình băng bó vết thương cho cậu ta.

- Sẽ đau lắm đó, anh ráng chịu nha...

Người con trai nhìn gương mặt phúng phính hồng hào của cô bé mà bật cười. Còn cô bé thì mím chặt môi, cẩn thận băng bó vết thương cho cậu ta.

- Anh tên Mạc Tử Bắc.

- Dạ, em là Vương Tử Huyền.

Mạc Tử Bắc nhìn cô bé mỉm cười dịu dàng

- Tên của em rất đẹp...

.....

.....

Vương Tử Huyền choàng tỉnh, lại là mơ. Giấc mơ về người con trai mang tên Mạc Tử Bắc. Cô ôm đầu, nước mắt bắt đầu lăn dài, mà không hiểu tại sao, người con trai đó là...?

Tối qua không ngủ được, sáng sớm lại phải dậy sớm để chuẩn bị hôn lễ. Cô mặc trên người bộ váy cưới trắng đính chín mươi chín viên kim cương và chín ngàn chín trăm chín chín viên pha lê. Tóc cô được búi lên rồi đeo khăn vang... Gần đến giờ cô được người của Nam Cung Hạo Thiên đến đón.

Khung cảnh hôn lễ vô cùng lãng mạn, màu chủ đạo là màu trắng. Đường đi vào lễ đài được phủ một lớp hoa hồng trắng, những bông tuyết từ trên trời rơi xuống vô cùng bắt mắt...

Phòng nghỉ của cô dâu

- Tiểu Nguyệt, mình rất sợ.

Nam Cung Nguyệt thờ dãi nhìn Vương Tử Huyền

- Đâm lao thì phải theo lao, biết sao bây giờ?

- Nhưng...

- Bây giờ lo lắng thì được ít gì?

Tư Không Diệp Như lên tiếng, cô chỉ biết mím môi gật đầu. Nam Cung Nguyệt vỗ vai cô an ủi cho đến khi có người báo hôn lễ bắt đầu thì cô cùng hai người bạn dẫn cô ra lễ đường.

Âu Dương Cẩm là người dẫn cô vào lễ đường, nghĩ lại thật buồn cười, chính ông ta đẩy cô vào con đường này... Mà thôi, bây giờ là chuyện vui không nên nhắc đến nữa. Bước đến chỗ Nam Cung Hạo Thiên ông lên tiếng

- Ta giao con bé cho con, hãy chăm sóc nó thật tốt.

Anh đón lấy tay cô, cả hai quay lại phía cha xứ. Trong lòng anh dâng lên nỗi chua xót, anh nhắm hai mắt lại tự nói với mình: xin lỗi em vì anh không giữ lời hứa, nhưng anh nhất định sẽ trả thù cho em...

- Tôi đồng ý.

Cha sứ còn chưa đọc lời tuyên thệ anh đã đồng ý? Anh sợ mình đổi ý. Cha sứ quay sang Vương Tử Huyền hỏi

- Còn con, Âu Dương Tuyết Linh? Con có đồng ý lấy Nam Cung Hạo Thiên làm chồng, dù ốm đau bệnh tật,...

- Con...

Vương Tử Huyền áp ứng, vì câu trả lời của cô mà cả hội trường nghẹt thở. Vương Tử Huyền đầu lúc này vang lên những câu nói của người con trai kia

"-Huyền, sau này lớn lên, không ai cưới em thì anh sẽ lấy em. Nguyện chăm sóc em cả đời...."

.....

.....

-Huyền ngoan, đừng khóc, anh chỉ đi một năm, sau một năm anh sẽ quay lại đón em. "

Nước mắt cô bắt chợt rơi xuống, "xin lỗi" thật sâu trong thâm tâm, cô muốn xin lỗi người con trai tên Mạc Tử Bắc, người đã bị cô lãng quên trong tim thức.

- Con nguyện ý.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiếu: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Không có đêm tân hôn... Chỉ có nỗi đau

Không khí xung quanh lúc này mới bớt căng thẳng

- Ta tuyên bố hai con là vợ chồng.

Tiếng vỗ tay vang lên cùng với những lời chúc phúc. Nam Cung Hạo Thiên đeo nhẫn cho cô, cô cũng đeo nhẫn cho anh. Nhưng không một ai dám yêu cầu họ hôn nhau. Bởi vì không ai dám ra lệnh, nếu có thật sự người đó không muốn sống, nhưng đã có người lên tiếng thì họ không sợ nữa rồi.

- Hôn đi, hôn đi..

Đó là tiếng hét của Nam Cung Nguyệt, mọi người cũng ủa theo. Nam Cung Hạo Thiên đen mặt, anh vén khăn van trên đầu cô ra sau đó đặt lướt lên má của cô một nụ hôn.

Các nghi thức kết thúc, anh và cô đi mời rượu mọi người. Cô không uống nhiều vì được Nam Cung Nguyệt và Tư Không Diệp Như cản, còn anh uống rất nhiều đặc biệt khi tới bàn của mấy người bạn thân và người trong bang.

Tiệc tàn lúc đêm khuya, anh và cô về nhà riêng đã là mười một giờ đêm. Cô lên phòng tắm rửa khi anh đi đỗ xe vào gara.

Vương Tử Huyền đang ngồi lâu tóc thì cánh cửa bật mở làm cô giật bắn người. Nhìn thấy anh bước vào cô nhanh chóng đứng dậy

- Để em đi pha nước cho anh tắm

- Không cần, tôi sẽ đi ngay.

- Đi? Anh đi đâu? Hôm nay là đêm tân hôn?

Nam Cung Hạo Thiên nghe cô nói liền tối sầm mặt, anh bước nhanh đến chỗ cô. Anh bước tới cô lùi lại, cho đến khi cô đụng vào thành giường và ngã. Lúc định đứng lên thì thân thể cường tráng của anh áp gần lại người cô, giọng anh lạnh hơn cả băng nghìn năm

- Đêm tân hôn? Cô nghĩ cô xứng sao?

- Anh...sao anh lại nói như vậy? Không phải anh yêu em nên mới lấy?

Vương Tử Huyền giọng run run hỏi anh, anh nhếch mép cười lạnh

- Yêu? Cô đáng để tôi yêu sao? Âu Dương Tuyết Linh cô nghe cho rõ đây, tôi lấy cô không phải vì tôi yêu cô mà tôi lấy cô để trả thù...

Chính cha cô đã đẩy người tôi yêu vào con đường chết, cũng chính cha cô mà một lần nữa chúng tôi xa cách nhau và cũng chính cha cô đã giết chết gia đình cô ấy, để cô ấy từ một đứa bé hạnh phúc, sống trong tình yêu thương của cha mẹ trở thành một cô nhi trong vòng một đêm?

Vương Tử Huyền nghe anh nói mà đau xót, hoá ra anh có một quá khứ như vậy. Vậy, có phải người anh yêu đã mất tích và tất cả đều do Âu Dương Cẩm làm? Vương Tử Huyền hít một hơi thật sâu nhìn thẳng vào mắt anh hỏi

- Anh lấy em để trả thù?

- Phải.

Anh không phủ nhận mà thừa nhận việc lấy Âu Dương Tuyết Linh là để trả thù.

- Tại sao? Tại sao lại là em mà không phải con nhỏ Âu Dương Tử Huyền kia? Tại sao chứ?

Vương Tử Huyền gào lên, cô rất muốn biết tại sao anh không chọn cô mà lại chọn Âu Dương Tuyết Linh. Nhưng cả buổi trời anh không trả lời...

- Tại sao anh nói đi chứ?

- Cô ấy không đáng bị như vậy.

Vương Tử Huyền bất ngờ trước câu nói của anh. Không đáng bị như vậy, có nghĩa là sao chứ?

- Cô ta cũng là con gái nhà Âu Dương... cô ấy được nhận nuôi.

- Sao?

Sao anh lại biết? Thông tin này được che giấu rất kỹ, làm sao có thể... Nam Cung Hạo Thiên nhìn vẻ ngạc nhiên của cô thì cười lạnh

- Bất ngờ lắm sao? Các người tưởng qua mặt được tôi?

- Vậy... vậy anh biết tất cả về cô ta? Kể cả tên thật và phần kí ức bị lãng quên năm tám tuổi của cô ta?

Giọng Vương Tử Huyền run lên, nếu anh nói biết cô chắc chắn sẽ gặn hỏi cho bằng được. Nam Cung Hạo Thiên bất ngờ, cô ấy từng bị mất trí nhớ? Tại sao thông tin này thuộc hạ của anh không điều tra ra? Vương Tử Huyền thấy anh nhúm mày liền nói

- Rốt cuộc... anh có biết hay không?

- Sao tôi phải nói cho cô.

Anh quay chân bước đi nhưng không quên để lại một câu

- Đừng nghĩ đến việc ly hôn.

Tiếng cửa khô khốc đóng lại, nước mắt Vương Tử Huyền rơi xuống ướt đẫm khuôn mặt, lớp trang điểm bị nước mắt làm lem đi... Vương Tử Huyền úp mặt xuống gối khóc không thành tiếng. Anh hận Âu Dương Cẩm muốn trả thù ông ta, nhưng cuối cùng cô là người gánh tất cả, tại sao lại như vậy? Tại sao???

Sáng hôm sau, sắc mặt cô không tốt tí nào, đêm qua khóc cả đêm đến sáng mới ngủ được.

- Thiếu phu nhân.

Quản gia thấy cô xuống lễ phép chào, Vương Tử Huyền gật đầu định mở miệng hỏi anh đâu thì quản gia nói

- Thiếu gia sẽ không về nhà một thời gian, nên thiếu gia dặn nếu thiếu phu nhân ra ngoài thì sẽ có người đưa đi và không được nói những chuyện ngài đã nói tới qua cho người nghe, nếu không hậu quả tự người biết...

Đây là đang uy hiếp không cho cô nói, cô mím môi nói

- Con biết rồi.

Sau đó cô ảo não bước lên lầu, tại sao hận thù của các người lại kéo tôi vào? Tôi là người bị hại, được không? Vương Tử Huyền thở dài, ánh mắt nhìn xa xăm. Trong lòng thầm nghĩ: những ngày tháng sau này, chắc sẽ không yên ổn.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Kí ức mơ hồ

Đã hơn một tuần từ sau ngày đám cưới thì cô không gặp được anh nữa. Chỉ có chui rút trong nhà, Nam Cung Nguyệt cùng với Cố Dạ Bạch ngày hôm qua đã đi Singapo quay phim. Còn Từ Không Diệp Như cùng với Âu Dương Chấn Phong đi hưởng tuần trăng mật, bây giờ chỉ có mình cô cô đơn ở cái thành phố T này.

Vương Tử Huyền ngắm nhìn cánh đồng hoa tường vi trắng mà tâm trạng tốt hơn. Đây là loại hoa cô thích nhất, đang định bước đến gần hơn thì bị giọng nói lạnh lùng đến mức quen thuộc khiến cô giật mình

- Ai cho cô đến đây?

Vương Tử Huyền cứng nhắc quay người lại nhìn Nam Cung Hạo Thiên

- Em...em thấy buồn nên đi dạo thì thấy cánh đồng hoa này...chỉ là muốn ngắm hoa thôi..

- Từ nay cấm cô bước vào đây.

Nói xong anh lạnh lùng bỏ đi, cô chỉ biết ngơ ngác nhìn bóng lưng của anh, rất quen thuộc, giống lắm, giống bóng lưng của người con trai ấy. Người con trai ấy là....

- A!

Con đầu đầu kéo đến cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, Vương Tử Yên hai tay ôm đầu, sắc mặt cô trắng bệch hình ảnh phía trước mờ dần và cuối cùng phía trước chỉ còn lại một mảnh đen.

- Thiếu phu nhân... Thiếu phu nhân!!!

Giọng hét hoảng của người làm vườn vang lên, quản gia đang đứng đi về phía này liền nhăn mày đi lại. Nhìn cô đang nằm ở dưới đất, bộ mặt uy nghiêm của quản gia mất hẳn, giọng lo lắng hỏi

- Thiếu phu nhân làm sao?

Vừa hỏi vừa đỡ cô dậy, người làm vườn lắc đầu. Quản gia không nghĩ nhiều liền đỡ cô vào, miệng không quên nói

- Mau gọi điện cho bác sĩ Bạch.

Bác sĩ Bạch là bác sĩ riêng của anh, cũng là bác sĩ giỏi nhất ở thành phố T này. Trong khi đợi bác sĩ đến, quản gia liền lấy điện thoại gọi cho Nam Cung Hạo Thiên.

- Alo?

- Thiếu gia...thiếu phu nhân, cô ấy...

Quản gia ngập ngừng không biết có nên nói cho anh hay không. Vì bà thấy thiếu phu nhân không mấy quan tâm đến thiếu phu nhân. Đêm tân hôn bỏ đi, sau đó liền không thấy đâu. Mới sáng hôm nay về nhưng rất nhanh lại đi.

- Nói.

Giọng lạnh lùng.

- Thiếu phu nhân bị ngã, nên tôi đã gọi bác sĩ Bạch, tôi nghĩ nên báo cho ngài một tiếng.

- Tôi về liền.

Nói xong Nam Cung Hạo Thiên cúp máy, lạnh lùng nói với Hắc Phong đang lái xe

- Quay về biệt thự.

- Dạ.

Lúc anh về đến nói, bác sĩ Bạch đã khám xong tất cả. Thấy anh cậu ta liền cung kính nói

- Chủ tử.

- Cô ta bị làm sao?

- Cô ấy bị ngất do suy nghĩ quá nhiều về chuyện đã bị lãng quên trong quá khứ. Vội lại thuộc hạ phát hiện trên não cô ấy có máu bầm tích tụ đó là nguyên nhân dẫn đến trí nhớ cô ấy bị mất. Chỉ cần máu bầm tan dần cơ hội nhớ lại sẽ rất cao.

- Cô ta bị mất trí nhớ?

- Dạ.

- Được rồi, cậu lui đi.

Mọi người ra hết, căn phòng trở nên yên tĩnh hẳn. Ánh mắt khó hiểu của anh nhìn vào người con gái đang nằm trên giường? Mất trí nhớ? Tại sao thuộc hạ anh không điều tra ra Âu Dương Tuyết Linh mất trí nhớ? Đợi chút...cô ta hình như không phải là...

- Từ...B...Bắc...

Giọng nói không chút sức lực vang lên trong căn phòng phá đi sự yên tĩnh cũng cắt đứt dòng suy nghĩ của Nam Cung Hạo Thiên. Anh kinh ngạc quay lại nhìn Vương Tử Huyền, cô vừa nói gì? Từ Bắc? Có phải cô vừa gọi tên một người con trai?

Dưới tán cây anh đào, một cô bé tám tuổi đang nằm gối đầu lên chân của một người con trai, đôi môi chím chím của bé nở một nụ cười.

- Huyền đang vui?

- Dạ.

- Có thể kể cho anh nghe không?

Vương Tử Huyền ngược đôi mắt đen lánh nhìn người con trai

- Anh Từ Bắc, có phải lớn lên anh sẽ cưới vợ mà không cần em nữa không?

Đôi mắt bé rung rung nhìn anh..

- Làm sao có thể, anh sẽ không bao giờ bỏ rơi em.

- Vậy sau này lớn lên anh không được cưới vợ, chỉ có thể ở bên Huyền mãi mãi.

- Được, sau này lớn lên anh Từ Bắc sẽ là chỗ dựa vững chắc cho Huyền, được không?

- Dạ.

Vương Tử Huyền cười híp mắt, Mạc Từ Bắc nhìn bé nở nụ cười hiền hoà, trong lòng thầm nói: Thiên thần nhỏ của anh, sau này anh sẽ cưới em làm vợ.

- Vậy chuyện Huyền vui là gì?

- Em vui vì có thể ở bên cạnh anh mãi mãi cho đến hết đời.

Mạc Từ Bắc ngạc nhiên khi nghe bé nói, anh chỉ "ừ" một tiếng rồi không nói gì thêm. Anh đưa tay lên vuốt mái tóc của Vương Tử Huyền, môi khẽ cười...

.....

.....

Nam Cung Hạo Thiên nhìn thấy cô mỉm cười thì nhú mày, đang mơ?

Anh ngồi xuống bên giường đưa tay lên vén những sợi tóc dính trên mặt ra sau cho cô, bất giác mày kiếm nhíu lại, cô ấy là...

Vương Tử Huyền đột nhiên mở mắt, lúc này tay của anh cũng đã thu lại. Cô ngạc nhiên nhìn anh, môi mấp máy không nói được gì. Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô rồi cất giọng băng lãnh

- Cô không phải là Âu Dương Tuyết Linh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Sự thật 2

Cô chấn kinh nhìn anh (chấn động + kinh ngạc), môi mím lại cố giữ bình tĩnh nói

- Anh nói gì vậy? Em không phải là Tuyết Linh vậy em là ai chứ?

Nam Cung Hạo Thiên nhú mày, anh cất giọng lạnh lùng khuôn mặt vô cảm nhìn cô

- Cô tưởng sẽ qua mặt được tôi với những thủ pháp hoá trang đơn giản này?

Ngừng một lát anh nói tiếp

- Lúc đi dự tiệc cũng là cô thay Âu Dương Tuyết Linh đi. Kết hôn cũng là cô thay cô ta cưới tôi? Lúc đầu tôi không để ý tới cô, nhưng cô nghĩ cứ như vậy là dấu mãi được?

Anh không nhanh không chậm nói, giọng vô cùng lạnh lùng. Vương Tử Huyền nhìn anh cười khỏ, nếu anh đã biết thì không cần che giấu nữa, mà có muốn cũng không được. Cô hít một hơi thật sâu, hai tay siết chặt chậm rãi nói

- Phải, như anh phán đoán, tôi không phải là Âu Dương Tuyết Linh. Tôi chỉ thay chị ta cưới anh vì chị ta không muốn gần một người lạnh lùng, vô cảm cũng như không gần nữ sắc của anh chứ đừng nói là kết hôn...

Nam Cung Hạo Thiên cười lạnh, nhìn cô

- Tại sao cô đồng ý lấy tôi?

Nghe anh nói, tim cô đau nhói nhìn anh hồi lâu mới trả lời

- Vì để trả ơn, nhưng đó không phải là lý do mà là...

Anh vẫn im lặng chờ cô nói, Vương Tử Huyền cắn môi viên mắt đã ươn ướt, cuối cùng không nhịn được mà trào ra cô nghẹn ngào nói

- Bởi vì... EM YÊU ANH...nhưng em biết, trái tim anh đã có hình bóng người con gái khác, em không muốn phá hoại hạnh phúc của anh nên em quyết định đi du học. Nhưng lúc trở về họ bảo em cưới anh, em có từ chối nhưng họ trở mặt nói em phải trả ơn nuôi dưỡng nhiều năm qua nên...

- Cô đồng ý.

Anh cắt ngang lời nói của cô, Vương Tử Huyền ngẩn lẹ gật đầu. Anh lại nói

- Cô là Âu Dương Tử Huyền.

Một câu khẳng định cô không thể chối cãi

- Phải...tất cả anh đã biết vậy thì em không muốn vòng vo nữa, sau nữa năm chúng ta ly hôn đi.

Lúc này đến lượt anh chấn kinh nhưng nhanh chóng phục hồi, giọng anh ấm hơn trước rất nhiều

- Không phải cô nói yêu tôi? Tại sao lại đòi ly hôn?

- Phải, em yêu anh nhưng anh không yêu em. Ở bên nhau có ý nghĩa gì? Thà buông tay trả lại tự do cho anh...cũng nên để lại ấn tượng tốt với anh chứ.

Cô mỉm cười thật tươi, nhưng anh cảm thấy chói mắt vô cùng. Cô nhìn anh nói

- Em muốn ở một mình.

Nam Cung Hạo Thiên không nói gì, anh đứng dậy bước ra ngoài. Nhìn cửa đóng lại cô khóc to hơn, tim cô đau lắm...

Anh đứng dựa vào cửa nhắm hai mắt lại, lòng anh cảm thấy khó chịu khi nghe cô nói ly hôn. Nhưng cảm giác này là gì? Ánh mắt anh nhìn xa xăm, nhưng anh biết cô đang khóc. Tim anh nhói lên, tại sao cô tỏ ra yêu đuối trước mặt anh? Tại sao???

Ánh trăng lên cao, gió thổi nhẹ. Trong căn phòng yên tĩnh vang lên một giọng nói yếu ớt

- Từ Bắc! Đừng đi...

Tay cô quơ loạn trên không trung, cuối cùng cô nắm chặt tay anh. Anh nhìn khuôn mặt cô đầy nghi hoặc, Từ Bắc? Người đàn ông đó có quan hệ gì với em?

- Huyền, anh phải làm gì đây? Anh không muốn em làm vật thay thế.

Nam Cung Hạo Thiên giọng nói dịu dàng, tay vuốt mái tóc đen mượt của cô. Anh cúi người xuống hôn lên trán cô, rồi xuống mí mắt, cuối cùng dừng lại đôi môi anh đào của cô. Anh vùi đầu vào tóc cô, sau đó đứng dậy định bước ra ngoài nhưng phát hiện tay cô vẫn nắm chặt tay anh. Anh cúi sát tai cô, nhỏ giọng nói

- Huyền ngoan, anh Từ Bắc sẽ không đi đâu hết. Em buông tay anh ra được không?

Chân mày cô đang nhíu chặt giãn ra một chút, tay đang cầm chặt tay anh cũng buông lỏng. Anh rút tay ra, đắp màn cho cô rồi mới bước ra ngoài đóng cửa lại.

Anh ngồi xuống ghế trong thư phòng, chân mày nhíu chặt. Trong đầu cứ vọng lại lời cô nói

....*Sau nữa năm chúng ta ly hôn đi.*

Phải, em yêu anh nhưng anh không yêu em. Ở bên cạnh anh có ý nghĩa gì? Thà buông tay để anh được tự do...cũng nên để lại ấn tượng tốt cho anh chứ.

....

.....

Từ Bắc! Đừng đi...

Nam Cung Hạo Thiên nhìn tấm hình trên bàn làm việc, tâm tư càng phức tạp hơn. Rốt cuộc người đàn ông tên Từ Bắc kia có quan hệ gì với cô? Anh nhất định phải điều tra...

Sáng hôm sau, khi cô tỉnh dậy thì anh đã ra ngoài từ sớm. Và tất nhiên cô sẽ không biết tối hôm qua anh vào phòng cô.

Nam Cung Hạo Thiên đọc tập tài liệu đã ba mươi phút mà chưa xong, khiến La Kì Kì thư ký riêng của anh có chút sốt ruột. Cô ta khẽ gọi

- Tổng tài!

-....

- Tổng tài?

- Chuyện gì?

- Tài liệu có vấn đề gì ạ?

Anh nhíu mày sau đó đóng tập tài liệu lại

- Tôi xem sau, cô ra ngoài gọi phó giám đốc vào đây.

- Vâng.

La Kì Kì sau khi ra ngoài thì đóng cửa cẩn thận. Chưa đầy năm phút cánh cửa một lần nữa bật mở, Hắc Phong bước vào cung kính nói

- Chủ tử.

- Ủ, cậu điều tra cho tôi Âu Dương Từ Huyền có quan hệ thế nào với người đàn ông tên Mạc Từ Bắc.

Hắc Phong kinh ngạc nhìn chủ tử, trong lòng vô cùng buồn bực. Muốn cậu điều tra quan hệ của hai người này thì không thành vấn đề, nhưng tên người đàn ông mà cậu điều tra "cực kỳ" có vấn đề.

- Sao còn chưa đi?

- Vâng.

Hắc Phong lui ra ngoài mà tâm trạng có chút phức tạp. Hắc Phong môi khẽ nhếch lên, hình như chủ tử đầu óc có hơi... "thất thường".

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tập đoàn Nam Cung Thị

Vương Tử Huyền đang ngồi nhàm chán xem tivi thì thấy quần gia, tất cả người hầu đều tấp nập đi ra ngoài xếp hàng nghiêm chỉnh. Trong đầu cô có hàng ngàn dấu chấm hỏi, có chuyện gì vậy nhỉ?

Không lâu sau bên ngoài chuyên đến tiếng động cơ, không những một chiếc mà đến tận ba chiếc, toàn siêu xe. Bước xuống xe là mười người mặt áo đen, sau đó một người bước lại chiếc xe chính giữa cung kính mở cửa. Bước xuống là hai người ăn mặc vô cùng sang trọng, người hầu đứng xếp hàng đồng thanh hô

- CHÀO MỪNG ÔNG CHỦ, PHU NHÂN. HOAN NGHÊNH ĐÃ TRỞ VỀ.

Vương Tử Huyền đứng hình vài giây, sau đó đứng bật dậy nhanh chóng đi ra cửa. Nam Cung lão gia và Nam Cung phu nhân khi nhìn cô có chút ngạc nhiên. Cô lúng túng rồi cất giọng lễ phép

- Ba, mẹ hoan nghênh trở về.

Hai người bất động nhìn cô từ đầu đến cuối, sau đó nhìn qua quần gia đang đứng bên cạnh. Quần gia như hiểu ý nhanh chóng nói

- Ông chủ, phu nhân đây là vợ của thiếu gia, tên là Âu Dương Tử Huyền.

Nam Cung phu nhân kinh ngạc. Sao con trai bà kết hôn, bà không biết cũng không nghe ai thông báo? Nam Cung lão gia cũng chẳng khác bà tí nào... Vương Tử Huyền thấy hai người đứng ngoài cửa mà không vào trong, cô gãi đầu

- Ba, mẹ mời vào nhà.

- Được.

Sau khi an vị tại phòng khách, Nam Cung phu nhân nhìn cô hỏi

- Hai đứa kết hôn bao lâu rồi?

- Dạ, mới hơn một tuần.

Cả hai không nói gì, nhìn lên đồng hồ đã là mười giờ hơn. Lúc này Nam Cung lão gia mới lên tiếng

- Con điện cho Thiên nhi hỏi nó trưa có về không?

Thiên nhi? Vương Tử Huyền thật sự muốn cười, tên ở nhà của anh thật sự giống tên con gái, haha. Nhưng, gọi cho anh? Cô làm sao có thể...nghĩ một hồi, cô cũng cầm điện thoại lên bấm số điện thoại anh.

Mà lúc này, anh đang mở cuộc họp cổ đông. Không khí cực kỳ căng thẳng...

Reng... Reng... Tiếng điện thoại vang lên, mọi người cơ hồ tìm nhau ra ngoài. La Kì Kì tay chân như muốn rụng rời, rõ ràng cô ta đã dặn mọi người tắt hết điện thoại trước khi vào họp rồi mà? Nhưng khi nhìn thấy tổng tài "mặt lạnh" của họ đang rút điện thoại ra, mọi người há hốc mồm kinh ngạc. Nam Cung Hạo Thiên nhìn số gọi đến bất giác nhú mày, nhưng tay vẫn ấn vào nút nghe dĩ nhiên anh im lặng chờ đầu giây bên kia nói.

- Anh...anh trưa này có về nhà ăn cơm không ạ?

Nghe cô hỏi, anh nhìn đồng hồ trên tay chỉ mới mười giờ, hội nghị phải hơn hai tiếng nữa mới kết thúc

- Không.

- Vâng, em biết rồi. Anh làm việc vui vẻ.

Cô gác máy sau đó nhìn qua ba mẹ Nam Cung đang ngồi đó nói

- Anh ấy không về ạ!

Nam Cung phu nhân suy nghĩ gì đó rồi nhìn cô

- Nó không thường xuyên về nhà ăn cơm?

Gật gật đầu

- Con đem com đến cho nó đi.

- Dạ?!

Cô giật mình, suýt nữa là hét lên. Khuôn mặt kinh ngạc nhìn Nam Cung phu nhân. Vương Tử Huyền đang định từ chối thì đã thấy bà đi vào phòng bếp, cô khó xử nhìn sang Nam Cung lão gia nhưng ông chỉ lắc đầu, một khi bà đã quyết định đừng nói thay đổi, muốn bà thay đổi còn khó hơn lên trời.

Vương Tử Huyền nhận lấy hộp giữ ấm từ tay Nam Cung phu nhân, sau đó được tài xế chở đi. Cô nhìn về phía Tập đoàn mà nuốt nước miếng, không ngờ nó lớn như vậy. Cô hít một hơi thật sâu rồi bước vào, mọi người ai cũng nhìn cô không rời mắt. Vương Tử Huyền bước lại quây tiếp tân. Cô nhân viên nhìn thấy cô liền lễ phép chào hỏi

- Tiểu thư, tôi có thể giúp được gì?

- Cho tôi hỏi phòng tổng tài ở đâu?

- Xin lỗi, cô có hẹn trước không ạ?

- Tôi không, nhưng tôi chỉ đưa đồ cho anh ấy rồi sẽ đi ngay.

Cô tiếp tân nhìn cô khó xử, rồi nhìn lên đồng hồ nói

- Tổng tài đang họp, phải một tiếng rưỡi nữa mới xong.

- Vậy...tôi đưa cho cô, chừng cô gửi giùm tôi được không?

Cô tiếp tân đang định từ chối thì từ thang máy Hắc Phong đi ra, cậu ngạc nhiên khi cô ở đây. Hắc Phong bước lại cung kính chào cô

- Phu nhân, người đến gặp tổng tài?

- Phải.

- Tổng tài đang họp, tôi dẫn phu nhân lên phòng đợi.

- Không cần, anh đưa cái này giùm cho anh ấy là được. Tôi đi đây...

Đặt hộp giữ ấm lên tay Hắc Phong, rồi cô nhanh chóng xoay người đi. Mọi người vẫn chưa hết kinh hãi, phu nhân? Cô ấy là phu nhân tổng tài? Thật khó tin...

Hắc Phong nhìn hộp giữ ấm trên tay rồi nhìn cô đang đi nhanh ra khỏi Tập đoàn, cậu xoay lưng đi vào trong, trong lòng không ngừng thờ dãi.

Lúc Nam Cung Hạo Thiên ra khỏi phòng họp đã là một giờ. Khi vào phòng anh thấy Hắc Phong đứng đó thì lạnh lùng hỏi

- Chuyện gì?

- Phu nhân bảo thuộc hạ đưa cái này cho ngài.

Hắc Phong vừa nói vừa để hộp giữ ấm lên bàn làm việc của anh. Nam Cung Hạo Thiên liếc chiếc hộp sau đó hỏi

- Cô ấy đâu?

- Đi rồi ạ, phu nhân đi rất vội.

- Cậu ra ngoài đi.

Hắc Phong lui ra, trong phòng chỉ còn lại mình anh. Nam Cung Hạo Thiên mở hộp giữ ấm ra, bên trong toàn những món anh thích. Anh gấp một miếng bỏ vào miệng, nhưng trong đầu thì không ngừng nghĩ về cô: tại sao cô không chờ anh mà đi vội như vậy? Có phải cô không thích gặp anh?

Thật ra cô đi vội vì sợ đối diện với anh, không biết nói gì khi gặp anh. Những lời nên nói và không nên nói cô đã nói hết. Bây giờ bảo cô đối diện với anh, cô cảm thấy không được tự nhiên. Nam Cung Hạo Thiên đang suy nghĩ thì chuông điện thoại vang lên, anh đặt đĩa xuống nhìn thấy số gọi đến liền bắt máy

- Mẹ?!

-.....

- Được, con sẽ thu xếp về sớm.

-.....

- Vâng.

Nam Cung Hạo Thiên cúp máy, anh không ngờ ba mẹ lại về nước lúc này. Không lẽ việc cô đưa cơm cho anh có liên quan đến mẹ? Nghĩ vậy anh liền cười tự giễu, cô làm gì tốt bụng mà đem cơm đến cho anh. Không bao lâu nữa hai người cũng sẽ ly hôn và đường ai nấy đi thôi. Nhưng không biết tại sao, anh có chút gì đó khó chịu khi nhắc đến hai từ "ly hôn".

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mập Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Đóng kịch

Chiều hôm đó, khi vừa đúng năm giờ anh đã rời khỏi công ty khiến nhân viên hết sức kinh ngạc. Ông chủ của họ từ khi nào lại về trước mọi người a?

Nam Cung Hạo Thiên ra tầng hầm lấy xe rồi chạy một mạch về biệt thự. Vừa vào đến cửa, anh đã nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ của ba mẹ mình. Mặt anh vẫn không biểu cảm bước vào

- Ba, mẹ.

- Thiên nhi, con về rồi?

Nam Cung phu nhân nhìn con trai đánh giá một hồi rồi nói. Mà anh khi nghe mẹ gọi anh là "Thiên nhi" mặt đã tối sầm lại, anh cất giọng lạnh lùng nhưng không đến mức hù người

- Con nói mẹ bao nhiêu lần rồi? Đừng gọi con là Thiên nhi nữa, con đã có vợ rồi.

- Ô, thẳng này. Có vợ thì ta vẫn thích gọi con như thế.

Anh đang định nói gì đó, thì thấy cô bước ra trên tay còn bưng hai ly nước ép trên người mặt táp dề màu hồng nhìn rất giống cô vợ đang đang. Vương Tử Huyền mỉm cười nói

- Ba mẹ, mời hai người uống nước.

- Được.

Cả hai ông bà đều vui vẻ đón nhận lấy ly nước trên tay cô. Cô đứng lên nhìn anh, trên môi vẫn nở nụ cười ngọt ngào

- Thiên, anh lên tắm rồi xuống ăn cơm.

- Ừ.

Nam Cung Hạo Thiên gật đầu rồi lên lầu, lúc đầu anh khá kinh ngạc khi nghe cô gọi mình nhưng khi thấy ba mẹ anh ngồi đó thì anh mới biết cô làm vậy để qua mặt ba mẹ anh. Nghĩ vậy, trong lòng anh có chút mất mát.

Sau khi tắm rửa xong, anh xuống phòng ăn tất cả đều được bày lên hết, chỉ còn chờ mình anh. Cả nhà bốn người, bàn ăn không khí vô cùng ấm áp. Cô cười nhiều hơn lúc trước, anh lâu lâu nhìn cô thấy cô cười môi anh cũng cong lên cười như không cười.

Sau khi cơm nước xong, Nam Cung lão gia gọi anh vào thư phòng nói chuyện còn cô và mẹ anh thì ở phòng khách xem tivi. Vương Tử Huyền cùng bà ngồi xem một hồi thì trở về phòng ngủ, lúc cô vào phòng thì không thấy anh đâu, chắc anh còn đang nói chuyện với ba. Cô mở tủ thay áo ngủ rồi nằm xuống sofa, đêm nay không thể qua phòng khác ngủ được. Vương Tử Huyền ngủ được một lúc thì Nam Cung Hạo Thiên vào phòng. Anh nhú mày nhìn cô đang nằm co ro trên sofa, anh thầm nghĩ sao cô không nằm giường? Nam Cung Hạo Thiên bước nhẹ nhàng lại chỗ cô, anh cúi người bế cô lên. Vương Tử Huyền cảm nhận được hơi ấm liền rụt đầu vào ngực anh cọ cọ tìm tư thế thoải mái, hai tay cũng vòng qua ôm hông anh.

Nam Cung Hạo Thiên cười nhẹ rồi đặt cẩn thận cô xuống giường sau đó nằm xuống bên cạnh. Anh hôn lên trán cô chúc ngủ ngon rồi chính mình chìm vào giấc ngủ, mà người bên cạnh không biết đã thức từ bao giờ. Cô mở mắt nhìn lên trần nhà, lúc anh bước vào phòng thì cô đã tỉnh. Vương Tử Huyền cứ nghĩ anh sẽ không ngủ ừ đến cô mà đi ngủ, nhưng điều cô không thể tin là anh bế cô đặt trên giường còn hôn chúc ngủ ngon? Lúc đó cô chỉ ước thời gian ngừng trôi đi...

anh quan tâm cô nhiều hơn một chút.

để được nằm trong vòng tay anh lâu hơn một chút.

để được ôm anh thêm một chút.

Vương Tử Huyền suy nghĩ một hồi rồi vòng tay mình qua ôm anh, Nam Cung Hạo Thiên đang ngủ cũng lấy tay ôm cô vào lòng mặt cô úp vào lòng ngực săn chắc của anh, cô nở nụ cười rồi ôm anh chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, anh thức dậy liền thấy mình đang ôm cô. Còn cô thì vẫn ngủ say, chân gác lên người anh tay ôm hong anh. Mặt thì gần sát mặt anh, chỉ cần động nhẹ hai người sẽ môi chạm môi. Nam Cung Hạo Thiên nhếch môi không biết tâm tình của anh là gì, anh nhẹ nhàng gỡ tay và chân cô ra rồi bước vào phòng tắm. Khi anh mặc đồ chỉnh chu lại nhìn cô vợ bé của mình vẫn còn ngủ say anh cũng không đánh thức. Khi anh xuống phòng bếp thì ba mẹ đã ngồi sẵn chờ cơm, Nam Cung lão gia thấy anh mà không thấy cô đâu thì hỏi

- Vợ con đâu?

- Cô ấy còn ngủ.

Nam Cung phu nhân không biết đang nghĩ gì mà ánh mắt bà mờ ám nhìn anh, lại phán thêm một câu

- Vợ cũng đã cưới rồi, ta muốn có cháu bông.

Nam Cung Hạo Thiên không trả lời chỉ cười cười. Mẹ muốn cháu bông vào cuộc hôn nhân không đáng có này? Bất quá mẹ anh cũng không biết mục đích lúc trước anh cưới vợ không thì sẽ tức chết đi?

- Ba, mẹ buổi sáng hào!

Vương Tử Huyền không biết xuống khi nào, cô đi lại bàn ăn ngồi cạnh anh. Mọi người bắt đầu ăn cơm, trong suốt bữa cơm cô cứ gấp thức ăn cho anh. Mà anh cũng chẳng nói gì chỉ chăm chú ăn phần cơm của mình. Nam Cung Hạo Thiên thấy hạnh phúc không? Tất nhiên là không, cô làm vậy chỉ để đóng một màn kịch tình cảm cho ba mẹ anh xem mà thôi. Cũng phải, anh chẳng bao giờ cần đến sự quan tâm giả dối này. Không biết tại sao anh lại cảm thấy khó chịu, anh đặt đũa xuống nói

- Con đi làm đây.

- Trưa về ăn cơm?

- Không ạ.

Nói xong anh đi ra ngoài, cô kịp phản ứng đứng dậy đi theo anh. Nam Cung Hạo Thiên ra tới cửa bỗng dừng lại, quay người nhìn cô mặt vô cảm anh nói

- Diễn rất tốt, cứ thế mà làm. Tôi thấy phát tởn vì hành động của cô.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Hiểu lầm

Cô nhìn chiếc xe của anh mà nước mắt lăn dài, anh nói gì? Anh nói cô diễn rất tốt, và phát tởn vì hành động của cô? Anh nói vậy là có ý gì? Không phải hôm qua còn rất tốt sao? Anh sẽ không hiểu lầm cô làm vậy vì đóng kịch qua mắt ba mẹ chứ? Vương Tử Huyền quay lại phòng ăn với tâm trạng buồn bã nhưng cô cố gắng gượng cười để che giấu.

Trong khi đó, tại Tập đoàn Nam Cung. Trên phòng làm việc của tổng tài, tâm trạng của anh cũng chẳng mấy vui vẻ. Nam Cung Hạo Thiên ấn nút nội bộ gọi điện, chưa đợi đầu dây bên kia lên tiếng anh đã lạnh lùng nói

- Vào phòng tôi.

Hắc Phong nghe tiếng tút tút từ đầu giấy bên kia mà oán thán. Chủ tử sẽ không chút giận lên cậu đấy chứ? Chưa đầy hai phút Hắc Phong đã có mặt tại phòng làm việc của anh.

- Chủ tử.

- Cậu không cần điều tra nữa.

- Dạ?!

Hắc Phong khó hiểu nhìn anh, bảo cậu không cần điều tra nữa? Mà là không cần điều tra cái gì mới được chứ? Nam Cung Hạo Thiên thấy thái độ của Hắc Phong như vậy, anh nghiêng răng nói

- Mạc Từ Bắc và Âu Dương Từ Huyền, không cần điều tra nữa.

- Dạ.

Lúc này Hắc Phong mới nhớ mấy hôm trước chủ tử kêu anh điều tra, nhưng mà cậu còn chưa có bắt tay vào làm chủ tử đã bảo không cần nữa? Vậy cũng tốt, Hắc Phong đang suy nghĩ bị anh hỏi thì giật mình

- Có Dạ Bạch đâu?

- Cậu ta sao? Cậu ta đi quay phim rồi, nghe nói ở cùng với Nguyệt tiểu thư.

- Gọi cậu ta về.

- Vâng.

Đội Hắc Phong ra ngoài, anh mới kéo trong ngăn tủ ra một tấm hình nhìn là biết đã có tuổi. Anh nhìn cô bé trong hình một cách trầm luân, tại sao anh cảm thấy cô ấy quen thuộc đến vậy? Giống như em vậy...

Trưa hôm đó, Nam Cung phu nhân bảo cô đem cơm trưa đến cho anh. Không thể từ chối nên bây giờ cô đang đứng trước phòng làm việc của anh. Vương Tử Huyền đang do dự thì gặp Hắc Phong, đúng là trời giúp cô

- Hắc Phong.

Hắc Phong quay đầu thì thấy cô, cậu ta lễ phép nói

- Phu nhân, người đến tìm tổng tài?

- Phải.

- Ngài ấy đang ở bên trong.

- Cũng không có việc gì, cậu đem cái này vào cho anh ấy giúp tôi.

Wang Zi Hui đưa cho Hắc Phong hộp giữ ấm, cậu đang định từ chối thì bên trong truyền ra tiếng nói lạnh lùng của anh

- Đã đến sao không vào?

Cô giật bản mình, sao anh biết cô đến? Hắc Phong nhìn cô cười nói

- Phu nhân, tôi thấy người tự đem vào đi.

Không để cô trả lời, cậu đã quay lưng bước đi. Cô không còn cách nào khác đành đi vào. Nam Cung Hạo Thiên liếc nhìn cô rồi nhìn xuống tài liệu, anh không nói với cô câu nào. Cô cần môi đi lại sofa đặt đồ ăn xuống bàn rồi nói

- Anh ăn đi, đây là mẹ bảo em đem tới.

- Ừ.

Anh chỉ lạnh lùng "ừ" một tiếng nhưng anh vẫn không rời khỏi bàn làm việc. Vương Tử Huyền nhìn anh thờ dài, rồi đi đến chỗ anh giật lấy sổ tài liệu. Nam Cung Hạo Thiên cau mày nhìn cô, cô cần môi đi lại sofa

- Anh ăn cơm đi, ăn xong rồi làm việc.

- Lát tôi ăn.

- Anh không ăn đúng giờ sẽ không tốt cho sức khỏe.

- Tôi không đói, lát ăn.

Nói rồi anh lấy lại sổ tài liệu từ tay cô tiếp tục làm việc, Vương Tử Huyền cũng không phải dạng vừa cô lấy cuốn sách bên cạnh che tầm nhìn của anh. Nam Cung Hạo Thiên tức giận quát

- Bỏ ra.

- Không.

- Đừng để tôi nói lại lần hai.

Anh lạnh lùng nhìn cô, cô cố kiềm chế run rẩy vẫn nhất quyết không bỏ ra. Anh tức giận đặt mạnh cây bút xuống bàn, nhìn cô lạnh giọng nói

- Đây không phải ở nhà, cô đóng kịch làm gì?

- Anh nói sao?

- Cô không cần diễn nữa, cô không nghe tôi nói sao? Bỏ ra.

- Em chỉ muốn tốt cho anh.

Sống mũi cô cay cay, mắt cũng đã đỏ lên.

- Tôi không cần sự quan tâm **giả dối** của cô.

Anh đặc biệt nhấn mạnh từ giả dối, cô nghe anh nói mà lòng thất lại. Anh hiểu làm cô rồi, cô thật sự quan tâm anh mà.

- Ra ngoài.

- Nhưng...

- Ra ngoài!

- Được, em đi. Nhưng anh nhớ ăn trưa rồi hãy làm việc.

Nói xong cô quay đi, nước mắt cũng không được mà rơi xuống. Nam Cung Hạo Thiên nhìn cánh cửa đóng lại mà lòng khó chịu, anh bị làm sao vậy? Tại sao lại nổi giận với cô? Chỉ vì sự quan tâm kia sao? Anh đưa mắt nhìn về phía bàn có đặt hộp giữ ấm, rồi lại nhìn về phía cửa, có phải anh quá đáng lắm không? Nam Cung Hạo Thiên mệt mỏi dựa vào ghế, hai tay xoa huyệt thái dương, anh đưa mắt nhìn đồng hồ mười hai giờ mười lăm phút? Đã muộn vậy rồi sao?

Đúng lúc điện thoại anh vang lên, là mẹ anh!

- Con nghe?

- Con có dẫn vợ con đi ăn không? Nó vẫn chưa ăn trưa...

- Cô ấy chưa về sao?

Anh nhíu mày hỏi

- Chưa...

- Con cúp máy đây.

Mẹ anh chưa nói xong anh đã cúp máy, Nam Cung Hạo Thiên đứng dậy cầm áo khoác rời khỏi công ty. Anh lái xe rất chậm để quan sát bên đường, đi được một lúc thì anh nhìn thấy dáng người nhỏ bé của cô đang đi trong đám đông. Anh nhíu mày nhìn đôi vai đang run rẩy của cô. Cô khóc sao?!

Vương Tử Huyền đứng đợi đèn dành cho người đi bộ, cô đưa tay lên lau nước mắt nhưng càng lau thì nước mắt càng rơi nhiều hơn, nên cô không lau nữa mà cứ thế qua đường nhưng cô không để ý đèn dành cho người đi bộ đang màu đỏ. Cô cứ thế mà đi qua, cho đến khi Vương Tử Huyền nghe tiếng còi xe chói tai mới phát hiện chiếc xe đó cách mình không bao xa nữa.

"Kéttttt"....

"RẦM"

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Người thay thế (1)

- HUYỀN!!!

Mọi người đi đường không khỏi bàng hoàng trước cảnh tượng vừa rồi. Họ chỉ thấy người con gái khi nãy đang nằm trong vòng tay của đàn ông, cả

người cô được anh ôm trọn vào lòng. Người anh đầy máu, nhưng anh vẫn ngồi dậy đỡ cô dậy

- Có sao không em?!

Vương Tử Huyền ngờ ngác nhìn Nam Cung Hạo Thiên, cô cứ nghĩ anh sẽ mắng cô. Ai ngờ câu đầu tiên anh nói là "có sao không em?", cô nhìn anh không chớp mắt. Mà Nam Cung Hạo Thiên thấy cô không trả lời cứ tưởng cô bị thương ở đâu liền lo lắng hỏi

- Làm sao không trả lời?

- HUHUUHU.....

Cô không nói không rằng ôm anh khóc lớn, mọi người xung quanh nhìn hai người. Cũng may họ không sao nhưng cũng có người gọi xe cấp cứu, còn chiếc xe tải khi nãy đánh tay lái sang phía khác nên đâm vào một cây bên đường. Hên đây không phải là giờ cao điểm, nếu không họ sẽ không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Nam Cung Hạo Thiên nhăn mày vì cô ôm trúng vết thương của anh, anh đưa tay vỗ nhẹ lưng cô, nhẹ giọng nói

- Ngoan, đừng khóc.

- Em sợ, em sợ lắm...

Cô ôm anh chặt hơn, sắc mặt anh trắng bệch. Anh khẽ thở dài nhưng vẫn ôm cô nhẹ nhàng an ủi, đợi cô nín khóc mới nhìn cô hỏi

- Đứng được không em?

Cô nhìn anh lắc đầu, anh không nói gì ôm cô đi về xe anh đỗ bên đường. Mọi người cũng bắt đầu giải tán, đặt cô ngồi vào ghế rồi anh mới vòng qua ngồi vào ghế lái, Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô, dịu giọng nói

- Anh đưa em tới bệnh viện.

- Em không sao, không cần đến bệnh viện. Cảm ơn anh...

Nam Cung Hạo Thiên đắm chiêu nhìn cô, cô thì lảng tránh ánh nhìn của anh. Anh lấy tay nâng cằm cô lên, bắt buộc cô phải nhìn mình. Vương Tử Huyền nín thở nhìn anh, anh không nói gì bất ngờ hôn xuống môi cô, cô ngạc nhiên mở to mắt nhìn anh.

Nam Cung Hạo Thiên một tay giữ gáy cô, một tay ôm eo cô kéo sát cô về phía mình. Vương Tử Huyền hai tay chống trước ngực anh đổi thành hai tay quàng qua cổ anh, cô khép hờ mắt hàng mi run run. Anh hôn cô một cách mãnh liệt, anh cắn lên môi cô khiến cô mở miệng la đau, anh liền nhân cơ hội đưa lưỡi vào khoang miệng, hút hết mật ngọt của cô.

- Ừm~

Cô khẽ rên lên, anh lúc này mới buông môi cô ra kéo theo một sợi chỉ bạc. Cô ngượng đỏ mặt, anh nhìn cô cười nhẹ rồi dựa vào ghế. Hai mắt nhắm lại, lúc này cô mới phát hiện anh là lạ.

- Anh...

Cô chưa nói hết thì nhìn thấy áo khoác ngoài của anh ướt một mảng lớn phía sau, cô run run đưa tay chạm vào miệng cô lắp bắp

- Máu...anh...anh bị thương ở đâu? Em đưa anh đến bệnh viện...

Cô đang định xuống xe thì bị anh ôm vào lòng

- Đừng rợn, anh không sao.

- Nhưng...

- Ngoan, cho anh ôm một lát.

Nghe anh nói vậy cô cũng không nhúc nhích, anh vui mắt vào hôn cổ cô hít hương thơm thuộc về riêng cô. Trong lòng anh hiện lên một tia dự vọng... Hơi nóng phả vào cổ khiến cô rùng mình.

Anh ôm cô không buông, anh không biết mình muốn gì ở cô. Lúc thấy cô gặp nguy hiểm lòng anh như thắt lại, tim cũng đập nhanh hơn. Hình ảnh cô vô vọng đứng nhìn chiếc xe đang lao về phía mình, khiến hô hấp anh ngưng đọng. Ngay lúc đó, hình ảnh người con gái đó lại hiện về tâm trí anh. Không hiểu tại sao lúc đó anh nhìn ra cô thành người con gái kia. Anh không muốn tổn thương cô, không muốn xem cô là người thay thế...nhưng tại sao? Tại sao anh lại xem cô là cô ấy?

- Thiên, đi bệnh viện nha anh?

Vương Tử Huyền thấy anh trầm mặt thì lo lắng lên tiếng. Nam Cung Hạo Thiên hôn nhẹ lên tóc cô rồi nói

- Ừ.

- Để em chở.

- Không sao, anh vẫn lái xe được.

Nam Cung Hạo Thiên rồ ga, xe bắt đầu chạy vào đường lớn.

- Em xin lỗi?

Anh nhướn mày nhìn cô, cô cắn môi nói

- Tại em mà anh bị thương, với cả em làm anh tức giận. Em không nên đem đồ ăn đến cho anh rồi làm cho anh tức giận, em...

Cô chưa nói xong đã bị anh chen ngang

- Anh không tức giận.

- Thật?

- Ừm

- Nhưng lúc đó, em thấy anh...

- Là công việc áp lực nên anh mới tức giận với em.

Anh cắt lời của cô, nghe anh nói vậy Vương Tử Huyền im lặng không lên tiếng, trong xe không khí yên tĩnh. Một lát sau xe anh cũng đỗ trước cửa bệnh viện tại trung tâm thành phố T. Đây là bệnh viện thuộc quyền quản lý của bang Huyet Ứng.

Vương Tử Huyền mở cửa xe định bước xuống nhưng cô vừa đặt chân xuống đất, đi được vài bước liền nhăn mặt...đau! Đau quá!

- Đau sao?

Cô mím môi gật đầu, anh không nói liền bế cô lên. Vương Tử Huyền hốt hoảng nói

- Anh đang bị thương, mau bỏ em xuống.

- Nằm im.

Mọi người ở bệnh viện nhìn hai người đầm chiêu, anh bế cô vào ngay phòng khám của Bạch Băng.

Bạch Băng là bác sĩ riêng của anh và được anh mời về bệnh viện làm. Bạch Băng đang ngồi xem hồ sơ bệnh án thấy anh vào ánh mắt hiện lên tia khác thường nhìn anh. Cô (BB) lần đầu thấy anh gần phụ nữ nha...

- Cô ấy bị thương, xem cô ấy có bị gì không.

Nam Cung Hạo Thiên vừa nói vừa đặt cô xuống giường nằm cạnh đó, Bạch Băng đứng lên đi về phía cô. Vương Tử Huyền nhìn Bạch Băng nói

- Chị xem cho anh ấy trước đi, anh ấy bị thương nặng hơn em.

Bạch Băng nghe cô nói kinh ngạc nhìn anh, lúc này Bạch Băng mới để ý áo khoác đen bên ngoài của Nam Cung Hạo Thiên ướt một mảng lớn. Bạch Băng nhướn mày nhìn anh

- Tổ xem cho cậu trước.

- Không cần.

Anh lạnh lùng nói.

- Vậy để tớ gọi Ảnh.

Vừa nói Bạch Băng vừa rút điện thoại ra nhưng nhận được cái lườm của anh làm Bạch Băng rùng người, chỉ biết cắt điện thoại nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ rồi đi lại chỗ cô kiểm tra. Bạch Băng nhướn mày nhìn chân cô đang chảy máu.

Kiểm tra xong Bạch Băng nói

- Cô ấy bị nứt xương, chỉ cần băng bó và nghỉ ngơi là được. Nhớ, hai tháng tiếp theo hạn chế đi lại.

Vừa dứt lời, Bạch Băng cũng băng bó vết thương cho cô xong. Sau đó nhìn qua anh

- Bây giờ đến lượt cậu.

Nói rồi cô nhấn máy gọi cho ai đó, chưa đầy một phút Hắc Ảnh đã có mặt tại phòng làm việc của Bạch Băng.

Hắc Ảnh là thuộc hạ của anh, cũng là một trong tứ đại đương gia của bang Huyết ung. Cậu là bác sĩ giỏi, chuyên nghiên cứu các loại độc và am hiểu nhiều thứ về ngành y học.

- Chủ tử, để thuộc hạ xem cho ngài.

Nam Cung Hạo Thiên gật đầu không nói, anh thật sự không nói nổi nữa. Anh biết tình trạng của mình hiện giờ, Hắc Ảnh nhìn vết thương sau lưng anh mà đồng tử co rút. Sắc mặt anh đã nhợt nhạt vì mất quá nhiều máu.

- Ngài cần phải truyền máu.

Vương Tử Huyền nghe Hắc Ảnh nói giật nảy mình, vết thương nghiêm trọng vậy sao? Cô cúi gầm mặt, nước mắt bắt đầu rơi trong lòng không ngừng tự trách bản thân.

Anh ngồi một bên thấy thân thể cô run lên, mặt cúi xuống liền nhăn mày.

- Sao lại khóc?

Cô chỉ lắc đầu, không dám mở miệng cũng không dám ngẩng mặt lên. Anh nhíu mày, dịu giọng nói

- Nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cục Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Người thay thế (2)

Vương Tử Huyền cắn môi, ngước mặt lên nhìn anh. Đôi mắt cô đỏ lên vì khóc, anh nhíu mày không vui nói

- Sao lại khóc?

- Là tại em nên anh mới bị thương, nếu lúc đó em nhìn kỹ đường thì xe không xảy ra tai nạn. Nếu không xảy ra tai nạn anh cũng không liều mình cứu em, là em có lỗi với anh. Xin lỗi, thật xin lỗi...

Cô ứa nước mắt nói, Nam Cung Hạo Thiên chỉ biết thờ dài, nhìn cô khóc như vậy tim anh như bị ngàn dao đâm, rất đau!

Anh ra lệnh cho Hắc Ảnh dừng động tác băng bó lại, không thể cãi lời Hắc Ảnh chỉ biết nhìn anh bước về phía cô. Nam Cung Hạo Thiên ôm cô vào lòng an ủi, khoé môi Hắc Ảnh giật giật sau đó ra hiệu cho Bạch Băng cùng mình rời đi. Trong phòng giờ chỉ còn lại anh và cô, bầu không khí im ắng đến đáng sợ. Anh là người phá vỡ nó

- Không cần phải tự trách, biết chưa? Hử?

- Nhưng...

- Đó không phải lỗi của em, là do anh làm em buồn, là do anh tự dưng nổi nóng với em, nên em mới như vậy. Tất cả là do anh...

Vương Tử Huyền nghe anh nói thì mắt mờ to hết cỡ, nhìn anh giống như nhìn người ngoài hành tinh vậy. Một người kiêu ngạo, lãnh khốc. Một tổng tài của Tập đoàn thế giới thế nhưng lại nhận là mình có lỗi?

Nhìn biểu hiện của cô anh chỉ biết cười nhẹ, rồi nhìn cô hỏi

- Đói bụng không?

Nghe anh nói cô mới thấy đói, trưa nay cô là không có ăn cơm mà đưa đồ ăn đến cho anh. Sau đó cãi vã với anh một hồi cũng chẳng có tâm trạng nghĩ đến. Vương Tử Huyền nhìn anh gật gù đầu, anh không có nói gì chân bước khỏi phòng

- Anh đi đâu?

- Mua đồ.

Cô nhìn bóng anh khuất dần mà buồn bã, cô ước gì hai người cứ như vậy mãi. Anh quan tâm cô, chăm sóc cô, lo lắng cho cô...nhưng sau hôm nay, cô nghĩ tất cả sẽ về lại quỹ đạo cũ. Bởi vì, người anh yêu, quan tâm không phải cô. Vương Tử Huyền làm sao không biết anh đang nghĩ gì? Cô biết rất rõ là khác, nếu không sai anh lại xem cô như người con gái kia mà đối xử? Xem cô là thể thân của cô ấy?

Hỏi cô tại sao biết ư? Vì hôm trước khi Nam Cung Nguyệt đi ra nước ngoài quay phim, cô đã hỏi tên người con gái anh yêu. Nam Cung Nguyệt lắc đầu nói

"Minh không chắc chắn, nhưng lúc anh nói mơ đều gọi cô gái đó là Huyền."

Tìm cô nói lên khi biết được điều đó, bây giờ nghĩ lại cảm thấy bản thân thật may mắn khi cùng tên với cô gái kia. Bởi vì, nhờ thế mà anh quan tâm cô một chút, dù biết sự quan tâm ấy không thuộc về mình, nhưng như vậy cô cũng mãn nguyện.

- Đang nghĩ gì?

Một giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên khiến cô giật mình. Vương Tử Huyền nhìn người đến thì nở nụ cười

- Anh về rồi.

- Ủ, đang nghĩ gì mà thất thần?

Vương Tử Huyền lắc đầu, nếu cô không nói anh cũng không ép. Nam Cung Hạo Thiên đưa bát cháo cho cô rồi nói

- Em nên nằm ở đây thêm một tuần nữa rồi về.

- Vâng.

Hai ngày sau, Cố Dạ Bạch từ Singapo về thì ngay lập tức đến tìm anh.

- Thiên, cậu gọi tôi về có gì sao?

Cố Dạ Bạch ung dung ngồi xuống sofa, hai chân vắt chéo. Mà anh cũng không để ý, anh không vòng vo mà vào thẳng vấn đề

- Khi nào cậu cưới Nguyệt nhỉ?

Nụ cười trên khuôn mặt của Cố Dạ Bạch có chút cứng đờ khi nghe anh hỏi.

- Sao lại hỏi vậy?

- Vì mình muốn cậu đi làm một việc, hẳn một năm mới trở về.

- Cái gì?

Cố Dạ Bạch không tin nhìn anh, sau đó uất ức nói

- Tôi vừa về chưa được bao lâu lại muốn điều tôi đi?

- Lúc mười lăm tuổi tôi phải rời khỏi Nguyệt Nguyệt, lúc đó không cam nhưng phải làm sao? Chỉ mong cô ấy đừng đau lòng, kết quả Nguyệt Nguyệt khóc cả tuần, rồi không muốn nhìn mặt tôi nữa?

- Khi tôi đi, cô ấy cũng không ra tiễn tôi. Lúc đó cậu biết tôi đau và cô đơn lắm không? Đi du học không được người mình yêu ra tiễn?

Nam Cung Hạo Thiên vẫn im lặng của nghe Cố Dạ Bạch nói. Anh biết như thế là quá đáng nhưng đây là yêu cầu của Cố lão gia, ông muốn thử thách Cố Dạ Bạch nên anh đành chấp nhận.

- Tôi biết như thế là bất công với cậu, tôi cũng không muốn nhưng đây là do cha cậu đề xuất.

- Tôi biết rồi.

Cố Dạ Bạch đứng dậy ra ngoài, bây giờ hẳn ta cần không gian yên tĩnh.

Đêm xuống, anh quay trở lại bệnh viện thì cô đã ngủ, thật ra cô đã có thể xuất viện nhưng anh muốn cô bình phục nhanh nên mới bắt cô ở lại.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn khuôn mặt đẹp mê người của cô anh lại nhớ đến người kia. Tại sao? Tại sao ngay lúc anh muốn quên cô gái anh đã yêu thì hình bóng cô lại hiện về, để rồi anh xem Vương Tử Huyền là cô gái đó mà đối xử? Tại sao?!

Anh bước lại gần bên cô, nhìn cô một hồi lâu ánh mắt anh hiện lên tia mắt mát

- Xin lỗi, anh không nên đối xử với em như vậy. Xem em như cô ấy...

Lời anh vừa dứt, cô khẽ cựa người quay lưng về phía anh. Một giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt cô sau đó thấm vào gối. Vương Tử Huyền cố khắc chế cảm xúc của mình, cô nhắm mắt trong lòng tự nói

- Em sẽ không trách anh, Thiên, vì em yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mập Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nỗi lòng

Tại phòng VIP bar Angle, Cố Dạ Bạch ngồi uống rượu không ngừng. Hắn uống nhiều đến nỗi có người vào phòng cũng không biết.

Nam Cung Nguyệt nhìn hắn như vậy mà đau lòng, cô đã biết chuyện của hắn nên mới đến đây tìm hắn, không ngờ Cố Dạ Bạch lại uống say như vậy.

- Dạ Bạch, anh đừng uống nữa.

Cố Dạ Bạch ngược mắt lên nhìn thấy cô thì nhếch môi cười

- Nguyệt Nguyệt, có phải anh say quá nên mới nhìn thấy em không?

Nam Cung Nguyệt không nói gì, giật chai rượu trong tay hắn uống một hơi, rồi ngồi bên cạnh Cố Dạ Bạch

- Là em, anh không say.

- Thật là em?!

Cố Dạ Bạch quay sang nhìn Nam Cung Nguyệt, cô mỉm cười gật đầu với hắn.

Cố Dạ Bạch ôm Nam Cung Nguyệt vào lòng, hắn ôm chặt đến nỗi khiến cô khó thở.

- Dạ Bạch, anh ôm như vậy em khó thở...

Hắn nghe cô nói liền buông tay.

- Xin lỗi, Nguyệt Nguyệt.

Nam Cung Nguyệt dựa vào lòng hắn không nói nhin, không gian im lặng đến lạ thường. Cố Dạ Bạch nhìn cô không rời mắt, bất ngờ hắn cúi xuống hôn vào môi cô.

Nam Cung Nguyệt cũng không phản kháng, cô quàng hai tay đáp trả nụ hôn. Cố Dạ Bạch ngấu ngiến môi của cô, hắn đưa lưỡi cạy hàm răng của cô ra mà hành hoành trong khoang miệng cô, hút lấy mật ngọt. Nam Cung Nguyệt bị Cố Dạ Bạch hôn đến đầu óc trống rỗng. Hắn rời môi cô hôn xuống cổ, rồi xương quai xanh, tay của Cố Dạ Bạch cũng bắt đầu không yên. Nam Cung Nguyệt rùng mình bắt lấy tay đang làm loạn trên người mình, giọng khàn khàn nói

- Dạ Bạch, dừng...

Cố Dạ Bạch liền dừng động tác trên tay, nhìn quần áo xộc xệch của cô cùng với đôi môi đỏ bị hắn hôn đến sưng lên mà miệng đắng lưỡi khô. Hắn ôm cô vào lòng, khẽ nói

- Xin lỗi, nhưng anh không muốn rời xa em giống như mười năm trước....

Mười năm trước là do hắn quá yếu đuối mới không thể bảo vệ được tình yêu của mình, không có cam đảm mang cô đi. Nhưng bây giờ đã khác, hắn không còn yếu đuối như xưa, hắn sẽ bảo vệ cô thật tốt, không muốn đánh mất Nam Cung Nguyệt một lần nữa.

Càng nghĩ Cố Dạ Bạch càng ôm chặt Nam Cung Nguyệt vào lòng. Hắn sẽ không để cho sự kiện đó tái diễn lại lần nữa. Cố Dạ Bạch còn nhớ như in cái ngày, hắn bị ba ép đi du học... Những lời Nam Cung Nguyệt như xé nát trái tim hắn, đau lắm, xót lắm...

- Anh muốn đi?! Được thôi! Vậy thì anh đi luôn đi, đừng bao giờ gặp tôi nữa.

- Nguyệt Nguyệt, nghe anh nói, thật sự là do ba anh ép. Anh không muốn... "rời xa em". Chưa nói ra thì đã bị Nam Cung Nguyệt cắt ngang, cô nhìn thẳng vào hắn hét lớn

- Tôi không muốn nghe, tôi không muốn! Là anh hứa sẽ không bao giờ rời xa tôi. Bây giờ nói đi là đi. Anh xem tôi là gì? Tình cảm của tôi dành cho anh là gì? Há?

Cố Dạ Bạch muốn tiến lại ôm cô vào lòng, nhưng hắn tiến một bước cô lùi một bước. Miệng không quên nói

- Cầm anh bước qua đây.

- Nguyệt Nguyệt, anh xin lỗi...

Cố Dạ Bạch nói xong quay lưng bước đi. Một giọt nước mắt hắn rơi xuống, hắn tự nghĩ: anh nhất định sẽ quay về tìm em Nguyệt Nguyệt.

Ngày hắn ra sân bay đi du học, cô không ra tiễn. Đau lòng cùng mắt mờ, là Cố Dạ Bạch này có lỗi với cô. Hắn muốn được cô tha thứ,... Cố Dạ Bạch quay lại nhìn lần cuối sau đó bước đi.

Nam Cung Nguyệt nép sau bức tường đi ra. Nước mắt đã rơi ướt mặt cô, thật ra cô đâu có giận hắn. Chỉ cần hắn mở miệng nói đi cùng, cô sẽ không từ chối. Nhưng...

Kết thúc hồi tường, Cố Dạ Bạch nhìn Nam Cung Nguyệt nói

- Nguyệt Nguyệt, em đi với anh được không? Lần này anh muốn em đi cùng.

Nam Cung Nguyệt tròn mắt nhìn Cố Dạ Bạch, sau đó cô gật đầu đồng ý với hắn.

- Thật tốt, Nguyệt Nguyệt.

- Vâng.

- Nguyệt Nguyệt!

Cố Dạ Bạch gọi khẽ tên cô

- Dạ?!

- Gà cho anh được không? Anh sẽ chăm sóc em cả đời, yêu thương em sẽ không để em chịu đau thương...nên gà cho anh, được không?!

Nam Cung Nguyệt cảm động rơi nước mắt, cô gật đầu nói

- Em nguyện ý, rất nguyện ý, vô cùng nguyện ý.

- Cảm ơn em, Nguyệt Nguyệt.

Tiếng nói biến mất dần khi môi hai người một lần nữa chạm vào nhau, Nam Cung Nguyệt quàng tay qua cổ Cố Dạ Bạch đáp trả. Môi lưỡi dây dưa không dứt, nhiệt độ trong phòng tăng lên. Cố Dạ Bạch buông môi Nam Cung Nguyệt ra, nhìn đôi môi sưng đỏ của cô, cùng đôi mắt ngập mờ hơi nước khiến hắn cảm thấy miệng khô lưỡi đắng. Cố Dạ Bạch cúi xuống gần tai cô căn nhẹ, giọng khàn khàn nói

- Nguyệt Nguyệt, anh muốn em...

Sáng hôm sau, Nam Cung Nguyệt tỉnh dậy cảm thấy cả người toàn thân đau nhức giống như bị xe tải cán qua. Cô mệt mỏi rút người vào lòng Cố Dạ Bạch, nhớ lại chuyện tối qua mặt cô không khỏi đỏ lên. Đều tại tên đáng ghét nào đó tối hôm qua nói muốn cô, nên cô mới...nghĩ lại càng thấy mình đại dốt.

- Nguyệt Nguyệt, tỉnh?

- Vâng.

Nam Cung Nguyệt ngượng ngùng nói.

- Còn đau không em?

Cố Dạ Bạch yêu thương hôn lên trán cô, nhẹ giọng hỏi. Nam Cung Nguyệt đỏ mặt gật nhẹ đầu. Hắn cười nói

- Ngủ thêm đi, vẫn còn sớm.

- Ừm.

Nam Cung Nguyệt gật đầu rồi rút vào hần ngủ cho đến khi bụng đói mới thức dậy, lúc đó cũng đã quá trưa.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Quyết định

Nam Cung Nguyệt ngồi dậy đi vào phòng tắm (vì là phòng VIP nên giống như khách sạn năm sao) sau mười lăm phút cô bước ra ngoài với chiếc đầm trắng trễ vai. Cô đi lại bàn ăn bữa sáng mà phải nói là bữa trưa mới đúng. Nhìn tờ giấy trên bàn Nam Cung Nguyệt nở nụ cười hạnh phúc.

Trong giấy ghi: *thức dậy nhớ ăn cơm, cảm thấy nhàm chán thì đi ra ngoài dạo phố, khi xong việc anh sẽ quay lại. Yêu em.*

Sau khi thưởng thức bữa sáng thì đi thăm Vương Tử Huyền. Còn Cố Dạ Bạch đi tìm cha mình để nói chuyện.

Cố gia

Trong thư phòng làm việc của Cố lão gia không khí hết sức quái dị, trong phòng gồm có Cố lão gia, bạn thân hay nói cách khác là chủ tử của Cố Dạ Bạch_Nam Cung Hạo Thiên.

- Đã quyết định?

Cố lão gia lên tiếng

- Vâng, con quyết định sẽ đưa Nguyệt Nguyệt đi cùng. Dù cha hay Thiên phản đối đều không có tác dụng, vì con yêu cô ấy. Con không muốn đánh mất cô ấy giống như mười năm trước.

- Nhưng con nên nhớ, chuyến đi này rất nguy hiểm.

Cố lão gia nghiêm túc nói.

- Con biết, nhưng bây giờ con đủ năng lực để bảo vệ Nguyệt Nguyệt.

- Cậu chắc?!

Nam Cung Hạo Thiên im lặng này giờ, giờ mới lên tiếng. Cố Dạ Bạch không do dự mà gật đầu.

- Tốt lắm

Cố lão gia cười ha hả nói, ngay cả anh cũng nhếch mép cười. Giao em gái cho Cố Dạ Bạch hẳn là một quyết định đúng đắn. Anh đứng lên vỗ vai Cố Dạ Bạch rồi bước đi

- Ý gì đây?

-.....

Biệt thự Nam Cung

- Chị dâu, em đến thăm chị đây.

Nam Cung Nguyệt cảm bó hoa tường vi trắng trên tay vào nhà, vui vẻ nói. Dứt lời, Nam Cung Nguyệt nhận được cái lườm chết người từ cô.

- Không cần phải chọc mình.

- Minh đâu có chọc bạn, bạn cười anh mình không gọi là chị dâu thì gọi thiếu phu nhân sao?

- Đùng đùa, hôn nhân này không có tình yêu nên nửa năm sau mình và anh cậu sẽ ly hôn...

- Sao? Cậu đùa sao?!

- Nhìn mặt mình giống đũa sào?

Nam Cung Nguyệt cắn môi nói

- Cậu đã quyết định?

- Ừm.

Nam Cung Nguyệt chỉ biết thở dài, rõ ràng trong tim có đôi phương mà không chịu nhận, tự tổn thương bản thân làm gì chứ?

- Chị dâu nghỉ ngơi, em về.

Lúc Nam Cung Nguyệt rời đi thì không lâu sau anh cũng về. Cô nhìn anh hỏi

- Vết thương trên lưng anh sao rồi?

- Không sao.

- Ừm.

Cả hai trầm mặt hồi lâu, Nam Cung Hạo Thiên lên tiếng

- Vào trong, ở đây sẽ cảm lạnh.

- Dạ.

Vương Tử Huyền gạt đầu, anh không nói gì thêm tiến lên phía trước bỗng cô đang ngồi trong xe lăn lên. Cô cũng không phản kháng mà tìm chỗ thoải mái trong lòng anh ngủ thiếp đi.

Lên tới phòng anh nhẹ nhàng đặt cô lên giường, chỉnh lại chăn rồi mới đi tắm. Hơn mười lăm phút sau, anh đi ra với áo sơ mi đen, quần cũng đen nốt. Lâu khô tóc anh đi lại bên giường ấn xuống trên trán cô một nụ hôn, miệng khẽ nói

- Ngủ ngon.

Nam Cung Hạo Thiên hướng đến thư phòng, anh dựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần. Cô nằm bệnh viện cả tuần anh cũng không nói cho ba mẹ biết, nên hai hôm trước hai người đã lên máy bay về lại Mi để giải quyết công việc. Anh còn nhớ lúc đi ba anh bảo hãy suy nghĩ những gì ông nói lúc trong thư phòng.

-----*Quá khứ*-----

Nam Cung Hạo Thiên bước vào thư phòng không quên đóng cửa lại, anh đi đến chỗ ba hỏi

- Ba gọi con vào đây có chuyện gì?

- Là chuyện con kết hôn.

Ông dừng một tí rồi nói tiếp

- Ta thấy con bé rất tốt, ta hi vọng con không xem con bé là cô bé kia.

- Con...

- Ta biết, con không thể quên được nó, nhưng tất cả đã là quá khứ. Con đừng để quá khứ ảnh hưởng đến tương lai, rồi một lúc nào đó đánh mất hạnh phúc trong tay rồi mới hối hận.

- Con bé là thật lòng yêu con, ta cũng hi vọng hai đứa sống hạnh phúc.

- Đừng tưởng con sẽ qua mặt được ta.

Ông nghiêm nghị nói

- Vâng, con sẽ nghe lời ba.

- Ừ, con về phòng đi, đừng để vợ con đợi lâu.

- Vâng.

Nam Cung Hạo Thiên đi đến quầy bar rót cho mình một ly rượu, anh uống một hơi cạn sạch. Trái tim anh, anh biết chứ. Trái tim băng giá của anh đã bị cô vợ hờ này làm rung động. Anh thật lòng thích cô, không nói thích thì chưa đủ mà Nam Cung Hạo Thiên đã yêu Vương Tử Huyền, anh yêu cô say đắm, nhưng anh không thể đáp trả lại. Vì anh không muốn thất hứa với "ai kia". Nói anh ích kỉ cũng được, nói anh hẹp hòi cũng không sao. Anh không muốn tổn thương cô dù chỉ một chút. Thà rằng buông tay để cô yêu người khác, một người xứng đáng với làm chồng cô, một người có thể bao che, bảo vệ cô cả đời. Một người xứng đáng để cô gọi một tiếng "ông xã".

Hắn đây là quyết định tốt nhất cho cả hai, phải không?

Nam Cung Hạo Thiên nhìn bức hình để trên bàn làm việc nở nụ cười đau thương.

- Anh phải làm sao đây?
- Em sẽ không hận anh nếu anh yêu cô ấy và mở lòng với cô ấy chứ?
- Nhưng...xin lỗi...
- Anh không làm được.
- Anh quá yếu đuối phải không? Anh không muốn đối diện với sự thật là mình đã yêu cô ấy mà người đó không phải em.

Nam Cung Hạo Thiên cười khổ, bây giờ anh cảm thấy vô cùng mâu thuẫn, một người là mối tình đầu, ừ thì coi là vậy đi. Một người là vợ trên danh nghĩa, anh phải làm sao chứ? Làm sao để không tổn thương cả hai? Bây giờ, anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi, chỉ muốn được giải thoát...

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Thời gian vô tình

Kể từ ngày Cố Dạ Bạch rời khỏi thư phòng của Cố lão gia thì không ai nhắc đến việc anh phải đi xa một năm cả.

Một tháng sau trên các trang báo nổi tiếng đều đưa tin "ảnh đế _Cố Dạ Bạch và ảnh hậu _Nam Cung Nguyệt đính hôn, hai tháng sau sẽ làm đám cưới".

Hai người quyết định hai tháng sau đám cưới là vì muốn chân Vương Tử Huyền khỏi hắn để có thể tham dự hôn lễ. Cho nên hai tháng tới sẽ rất bận rộn.

Hai ngày trước đám cưới

Nam Cung Nguyệt dẫn Vương Tử Huyền và Tư Không Diệp Như đi mua ít đồ chuẩn bị cho hôn lễ. Đến trung tâm thương mại mọi người không khỏi bàn tán khi ba người bước vào.

"Đó không phải là ảnh hậu Nam Cung Nguyệt sao? "

"Không thể, làm sao cô ấy lại xuất hiện ở đây? "

"Đúng đó!"

....

Cả ba không để ý đến những lời này mà đi thẳng đến khu bán trang sức.

- Cậu định mua nhẫn cưới?

Tư Không Diệp Như thấy Nam Cung Nguyệt nhìn chăm chú nhìn những kiểu nhẫn thì hỏi.

- Ừm, mặc dù đã có nhưng mình muốn tặng cho anh ấy.
- Hai cậu thấy chiếc này thế nào?

Nam Cung Nguyệt chỉ vào chiếc nhẫn nam đơn giản nhưng đầy quyến rũ.

- Rất đẹp.

Vương Tử Huyền mỉm cười nói.

- Gợi cho tôi chiếc này.

- Vâng.

Rốt cuộc ngày cưới cũng đến, đám cưới được tổ chức tại khách sạn The Win. Hội trường được trang trí hoành tráng mang sự lãng mạn và một chút gì đó giống như một câu chuyện cổ tích. Và Cố Dạ Bạch, Nam Cung Nguyệt là hoàng tử, công chúa của khu vườn cổ tích này.

Khách mời toàn những người trong giới showbiz đặc biệt là những ca sĩ, diễn viên nổi tiếng. Hôn lễ lấy màu hồng phấn làm chủ đạo, trên đường bước vào lễ đường rải những cánh hoa hồng.

Sau khi đọc lời tuyên thệ, rồi trao nhẫn cho nhau thì cả hai đi mời rượu khách và tiệc tàn cũng là nửa đêm.

Tiến khách về, Nam Cung Nguyệt mệt mỏi thả mình xuống chiếc giường kingsize màu đỏ. Cố Dạ Bạch lúc này từ phòng tắm đi ra, hần vừa đi vừa lau tóc. Hần ngồi xuống giường nhìn khuôn mặt mệt mỏi của Nam Cung Nguyệt có chút đau lòng. Cố Dạ Bạch dịu dàng hỏi

- Có mệt lắm không em?

- Ừm, nhưng em rất vui.

Nam Cung Nguyệt mỉm cười, cô chống tay ngồi dậy rồi cả người dựa vào lòng ngực của Cố Dạ Bạch.

Cố Dạ Bạch vuốt nhẹ tóc cô, vùi mặt vào tóc Nam Cung Nguyệt để hít lấy mùi hương quen thuộc, trong lòng hần dâng lên một tia dục vọng.

- Nguyệt Nguyệt.

- Dạ?!

- Anh yêu em

Vừa nói hần vừa hôn lên chiếc cổ trắng ngần của cô, Nam Cung Nguyệt khẽ rung mình, Cố Dạ Bạch thấy phản ứng của cô liền mỉm cười, hần đưa tay luồn vào áo ngủ của Nam Cung Nguyệt xoa nắn nơi đây đây, khiến cô phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều. Mà cô không biết tiếng yêu kiều đó làm cho Cố Dạ Bạch càng hưng phấn, hần lật người cô lại mà hôn ngẫu nhiên, Nam Cung Nguyệt không kiềm chế nổi mà bật lên tiếng rên rỉ

- Ừm~Dạ... Bạch...ừ~

Cố Dạ Bạch kiềm chế không được nhanh chóng đi vào trong Nam Cung Nguyệt. Bất ngờ bị dìm vào bên trong, làm cho cô khó chịu không thôi.

- Bạch...ừm~khó...chịu...ừ~~

- Anh sẽ...làm em thỏa mái.

Cố Dạ Bạch thở hổn hển nói, hần không ngừng luồn động nhanh hơn.

Trong phòng nhiệt độ tăng lên và không ngừng vang lên tiếng thờ dốc cùng tiếng rên rỉ.

-----tia phấn cách-----

Vương Tử Huyền về đến nhà liền lên phòng tắm rửa, khi ra đã thấy anh nằm ở đó. Cô lẳng lặng đi đến cạnh anh, nhìn anh ngủ say cô chỉ mỉm cười. Vương Tử Huyền cúi xuống hôn nhẹ lên môi anh, môi mấp máy

- Chúc ngủ ngon, Thiên.

Cô tắt đèn ngủ rồi nhẹ nhàng đi đến ban công, nhìn những vì sao trên bầu trời nước mắt cô không nhịn được mà rơi xuống. Vậy là chỉ còn hai tháng nữa là cô phải rời xa anh. Thời gian trôi thật nhanh, mới đó đã bốn tháng nhưng hai người chẳng có kỉ niệm nào đáng nhớ.

Vương Tử Huyền cười tự giễu, gió thổi nhẹ làm thân thể cô run lên, sau đó cô cảm nhận được một vật mềm mại ấm áp đắp lên vai. Cô quay lại nhìn thì hết sức kinh ngạc

- Anh... Em làm anh thức giấc?

- Không.

Dừng một tí Nam Cung Hạo Thiên nhú mi khi thấy nước mắt đã khô của cô. Anh đưa tay nhẹ nhàng lau vệt nước, nhẹ giọng hỏi

- Làm sao lại khóc?

- Em không...sao.

Áp ứng một hồi lâu cô mới nói

- Thiên, đáp ứng em một yêu cầu được không?

- Nói đi.

- Em muốn được ôm anh, liệu...

- Được.

Chưa nói hết câu, đã bị anh ngắt lời. Hơi thần thờ trước câu trả lời của anh, sau đó cô liền bỏ nhào vòng ngực cứng chắc của anh. Vương Tử Huyền siết chặt tay đang ôm anh. Nam Cung Hạo Thiên cũng ôm lấy cô, anh hỏi

- Không ngủ được sao?

- Ừm.

Cô khẽ "hừ" một tiếng rồi cọ cọ mặt vào lồng ngực ấm áp của anh. Trong đầu không ngừng suy nghĩ, nếu đã không có kỉ niệm vậy trước khi rời khỏi anh cô sẽ tạo cho hai người những kỉ niệm đáng nhớ.

Thời gian vô tình nhưng trái tim cô không thể vô tình theo. Vương Tử Huyền cười nhẹ sau đó rút cả người vào lòng Nam Cung Hạo Thiên.

Nam Cung Hạo Thiên ôm cô trong lòng không lâu sau đã nghe thấy tiếng thở đều đều của Vương Tử Huyền. Anh ấn nhẹ lên trán cô một nụ hôn, dịu dàng nói

- Ngủ ngon.

Sau đó nhấc bổng cô lên đi đến giường đặt Vương Tử Huyền nhẹ nhàng xuống giường, anh cũng nằm bên cạnh kéo cô vào lòng và chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Công việc

Sáng ngày hôm sau tỉnh lại cô sờ qua bên cạnh đã lạnh. Chắc hẳn anh đã rời giường lâu rồi, Vương Tử Huyền rời giường làm vệ sinh cá nhân rồi xuống nhà ăn sáng.

- Thiên đi làm rồi ạ?

- Vâng, thiếu gia đi rất sớm.

- Con biết rồi.

Cô gật nhẹ đầu rồi chăm chú vào bữa sáng của mình. Ăn xong là lúc bảy giờ đúng, Vương Tử Huyền đứng lên cầm giỏ rồi đi ra ngoài.

- Thiếu phu nhân, có cần gọi người chờ đi không ạ?

- Dạ không, con bắt taxi là được rồi.

Vương Tử Huyền đi trên đường, cô đưa mắt nhìn xung quanh. Bây giờ cô mới có dịp đi dạo như vậy, vừa đi cô vừa suy nghĩ về cuộc sống sau này khi rời khỏi anh. Về gia tộc Âu Dương thì không thể, cô nghĩ mình nên tìm một công việc nào đó để sau này còn có việc làm. Nghĩ là làm, Vương Tử Huyền đi xung quanh để xem ở đâu có tuyển nhân viên. Cô mua một tờ báo đọc và đi theo địa chỉ bây giờ cô đang đứng trước công ty, dù không lớn như các Tập đoàn, công ty khác nhưng quy mô nhìn rất vừa mắt.

Cô bước vào công ty mọi người không khỏi trầm trồ khen ngợi nhan sắc đẹp lung linh của Vương Tử Huyền.

- Thưa tiểu thư, tôi có thể giúp gì cho cô?

Một nhân viên tiếp tân lễ phép hỏi.

- Tôi đến phỏng vấn.

- Vâng, bây giờ cô lên tầng ba, rẽ trái phòng đầu tiên.

- Cảm ơn.

Nói xong, Vương Tử Huyền đến thang máy ấn tầng ba. Khi lên đến nơi cô choáng ngợp khi thấy người đến phỏng vấn. Họ ăn diện kinh khủng, bộ đồ họ mặc phải lên đến vài chục vạn. Không ngờ một công ty nhỏ mà lại có nhiều đến phỏng vấn như vậy. Thế thì không nói, còn ăn mặc có cần phải diện như vậy không?

Mọi người đến phỏng vấn nhìn cô với ánh mắt ăn tươi nuốt sống, cô chỉ biết cười chừ ngồi xuống ghế đợi.

- Xin chào, tôi là Nhã Lâm.

- Chào, tôi là Tử Huyền.

Cô mỉm cười khẽ gật đầu.

Nhã Lâm nhìn Vương Tử Huyền cười hỏi

- Bạn có biết sao họ lại ăn diện như vậy không?

Thấy Vương Tử Huyền lắc đầu, Nhã Lâm nhanh nhạy nói

- Là vì tổng giám đốc.

- Tổng giám đốc?

Cô khó hiểu nhìn Nhã Lâm

- Phải, nghe nói tổng giám đốc rất đẹp trai. Tuổi chỉ hai mấy tuổi, vẫn còn độc thân.

Nhã Lâm hai mắt sáng lên khi nói đến vị tổng giám đốc thần bí kia.

- Thì sao?

Vương Tử Huyền tỉnh hơn chữ tỉnh nhìn Nhã Lâm hỏi, nụ cười trên mặt Nhã Lâm cứng đờ, cô ta nhìn cô nói

- Dĩ nhiên là muốn lọt vào mắt xanh của tổng giám đốc. Không nói nữa, mau lên đến lượt mình rồi.

Nhã Lâm đứng dậy đi vào phỏng vấn, Vương Tử Huyền cũng vào phòng còn lại.

Vào phòng phỏng vấn cô nhận được ánh mắt không mấy thiện cảm của các vị lãnh đạo.

- Chào mọi người, tôi là Âu Dương Tử Huyền, đến để phỏng vấn.

- Mời ngồi.

Sau khi ngồi ghế, họ toàn hỏi cô những câu trời ơi đất hỡi, nhưng cô để ý có một người con trai khuôn mặt lạnh lùng, nhan sắc cũng không đến nỗi tệ nhưng vẫn kém xa chồng cô, từ đầu đến cuối anh ta không nói một câu nào.

- Ngày mai tám giờ cô có mặt tại công ty.

- Vâng.

Vương Tử Huyền vui vẻ rời đi, nhìn thấy trời đã trưa cô liền bắt taxi đến Tập đoàn Nam Cung. Trước khi cô vào công ty cô có mua đồ ăn trưa ở khách sạn The Win đến.

Cô bước vào đi thẳng đến phòng làm việc của anh. Hắc Phong lễ phép cúi chào cô rồi tiếp tục làm việc. Vương Tử Huyền đứng trước phòng làm việc anh gõ cửa.

- Vào đi.

"Cạch" cửa phòng làm việc của anh được mở ra, Nam Cung Hạo Thiên không ngược mặt lên, lạnh lùng hỏi

- Chuyện gì?

-....

Anh nhú mảy khi không nghe được tiếng trả lời, lúc này anh mới rời mắt khỏi tài liệu ngẩng đầu lên. Ánh mắt Nam Cung Hạo Thiên xẹt qua tia ngạc nhiên khi nhìn thấy cô, ánh mắt anh nhìn xuống chiếc hộp cô đang cầm trên tay.

- Em mang com trưa đến cho anh.

Vừa nói cô vừa giờ hộp đựng com lên nhìn anh cười. Vốn dĩ Nam Cung Hạo Thiên đang buồn bực việc cô giấu anh đi làm, hồi nãy anh nhận được điện thoại của một người bạn lâu năm nói cô đến công ty cậu ta phỏng vấn khiến anh vô cùng không vui. Cô có bằng của trường đại học MIT có thể quan mình chính đại xin vào công ty anh làm việc, nhưng cô lại chọn làm việc ở một công ty nhỏ. Buồn bực thì vậy thôi, khi anh thấy cô tâm tình anh tốt rất nhiều.

- Ừm, để đó lát nữa anh ăn.

- Vâng, anh nhớ ăn rồi làm tiếp. Em về...

Cô hơi thất vọng nhưng cũng mỉm cười cho qua, Vương Tử Huyền quay người bước đi. Nam Cung Hạo Thiên nhìn bóng lưng cô độc của cô mà đau lòng.

Lúc này anh có điện cho quản gia hỏi cô ăn com chưa, nhưng khi quản gia nói cô ra ngoài lúc sáng đến giờ chưa về thì có chút không vui. Chính anh cũng không ngờ cô sẽ mang com đến cho mình.

Vương Tử Huyền khi tay chạm vào cửa thì bị một lực mạnh kéo cô lại, âm thanh trầm ấm quen thuộc vang lên

- Em cũng chưa ăn gì, lại ăn cùng rồi về.

- Không sao, em không đói. Về biệt thự em sẽ ăn...

Cô mỉm cười từ chối, nhưng bị Nam Cung Hạo Thiên kéo tới ghế ngồi. Anh mở hộp com ra đơ người vài giây rồi cũng bắt đầu lấy đồ ăn ra.

- Nhiều vậy anh ăn không hết.

Nói rồi anh cầm đũa lên thưởng thức các món ăn, thấy cô không động đũa anh liền gấp một miếng đưa lên miệng cô.

Vương Tử Huyền lúc đầu hơi sững sờ nhưng cô vẫn mở miệng để anh đút mình ăn. Cứ thế, Nam Cung Hạo Thiên đút cho cô miếng này đến miếng khác. Nhìn hai người bây giờ rất giống đôi tình nhân. Vương Tử Huyền ước gì thời gian sẽ dừng lại để cô được như thế này mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Quan tâm (1)

Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô suy nghĩ đến nhập thần mà không nghe anh gọi, anh liền lấy tay cốc lên trán cô một cái rõ đau. Vương Tử Huyền ôm trán nhìn anh, thấy đôi mắt cún con của cô cười nhẹ

- Nghĩ gì mà anh gọi không nghe?

- Em đang nghĩ thời gian có thể ngừng lại thì hay biết mấy. Để sự quan tâm của anh dành cho em là mãi mãi..

Nam Cung Hạo Thiên ngó người khi nghe cô nói mà Vương Tử Huyền thấy phản ứng của anh thì mỉm cười thật tươi, cô nhẹ giọng nói

- Đừng tin là thật, em chỉ...um~

Lời con chưa nói xong đã phải nuốt trở lại khi anh ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của cô. Vương Tử Huyền tròn tròn mắt nhìn anh, hai tay đang chống trên ngực anh không biết lúc nào đã quàng qua cổ Nam Cung Hạo Thiên đáp trả nụ hôn của anh.

Nam Cung Hạo Thiên nhay nhay môi dưới của cô, rồi cắn nhẹ môi của Vương Tử Huyền khiến cô phát ra những tiếng rên làm người khác phải đỏ mặt, không bỏ qua cơ hội anh đưa lưỡi càn quét trong khoang miệng của cô. Anh tham lam hút hết mật ngọt, môi lưỡi tùy ý dây dưa cho đến khi cảm thấy người trong ngực không thở nổi anh mới lưu luyến buông ra. Cả người Vương Tử Huyền mềm nhũn dựa vào lòng của Nam Cung Hạo Thiên, anh đưa tay lên vuốt lưng giúp cô thuận khí.

Anh nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô không nhịn được cúi xuống hôn lên má của Vương Tử Huyền, anh khàn khàn nói

- Đừng nói linh tinh, sau này còn vậy anh sẽ phạt em.

- Vâng.

Cô đỏ mặt gật đầu, tự dưng lại hôn cô. Làm cho cô bây giờ cảm thấy buồn ngủ, mắt cô khép hờ. Chưa đầy hai phút cô đã ngủ say, Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô mỉm cười. Anh cũng ước gì sẽ được bên cô mãi mãi, nhưng anh không thể ích kỉ giữ cô bên cạnh, vì cô không thể bị kéo vào cuộc ân oán này.

Anh đứng dậy bế cô vào phòng nghỉ dành cho mình, anh chỉnh lại tư thế của cô rồi quay lại bàn làm việc.

Lúc cô tỉnh dậy đã thấy trời tối, Vương Tử Huyền mở cửa thấy anh vẫn còn ngồi làm việc thì nở nụ cười. Cô đi đến chỗ anh nói

- Chưa về sao?

- Ừm.

Anh gật nhẹ đầu, sau đó đóng laptop lại đứng lên lấy áo khoác rồi cầm tay cô ra ngoài.

- Anh dẫn em đi ăn.

- Về nhà nha anh? Em muốn nấu cơm cho anh ăn.

Nam Cung Hạo Thiên hơi dừng lại một chút, anh nhìn cô rồi gật đầu. Chiếc xe BMW hoà cùng vào lòng đường và dần biến mất trong bể xe cộ tấp nập.

Khi về đến nhà, anh lên phòng tắm còn cô vào bếp làm bữa tối. Chưa đầy mười lăm phút trên bàn ăn đã dọn ba món mặn và một món canh nhìn vô cùng bắt mắt.

Vừa lúc Nam Cung Hạo Thiên xuống lầu, anh nhìn những món ăn trên bàn có chút ngạc nhiên. Cô, hình như rất để ý đến khẩu vị của anh. Đây toàn là những món anh thích.

- Anh mau nếm thử, xem có hợp khẩu vị không?

Nam Cung Hạo Thiên cầm đũa gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, rất ngon, ngon hơn cả nhà hàng năm sao.

- Thế nào? Có ngon không?

Anh nhìn thấy ánh mắt mong đợi của cô thì nổi hứng muốn chọc Vương Tử Huyền, anh nhú máy nói.

- Em cho bao nhiêu muối vào vậy? Rất mặn, thịt còn chưa chín tới. Khó ăn chết đi được.

- Sao...sao có thể? Khó ăn lắm sao?

Cô vừa nói vừa gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, ăn miếng này hết miếng khác cô thấy không mặn mà rất vừa miệng. Vương Tử Huyền nhìn anh bằng ánh mắt khó hiểu

- Đâu có khó ăn như anh nói, ngược lại rất ngon.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn khuôn mặt méo xệch của cô thì phì cười.

- Anh đùa em thôi, món ăn rất ngon, rất hợp khẩu vị.

- Anh...đáng ghét.

Vương Tử Huyền tức giận phồng má nhìn anh, nhìn cô như vậy rất dễ thương. Nhìn là muốn cắn ngay, Nam Cung Hạo Thiên thấy bản thân mình ngày càng quan tâm cô hơn. Mà anh thấy cô có gì đó không đúng mà không biết không đúng ở chỗ nào.

- Sao anh không ăn?

- Em ăn đi.

Anh gấp cho cô một miếng thức ăn rồi ăn phần cơm của mình. Có lẽ anh quá đa nghi, trừ việc cô giấu anh đi làm thì tất cả đều bình thường.

Đội anh ăn xong cô dọn dẹp rồi rửa chén, khi làm xong tất cả cô làm cho một ly nước ép rồi bung ra phòng khách.

- Anh uống nước đi.

Vương Tử Huyền đặt ly nước trước mặt anh, sau đó ngồi xuống xem tivi. Nam Cung Hạo Thiên nhìn ly nước ép nhú mày, anh không thích uống nước ép. Anh đang mở miệng nói thì cô dành nói trước

- Em biết anh không thích uống nước ép, nhưng nó rất tốt cho sức khỏe. Anh nên uống, sau này hạn chế uống rượu lại, uống rượu sẽ có hại cho bản thân. Sau này không có em anh phải biết chăm sóc bản thân mình thật tốt, đừng để bản thân bị bệnh có biết không? Vì sẽ không ai chăm sóc cho anh cả.

Vương Tử Huyền nói một lời mà cô không biết chính mình đã lỡ lời, cô vẫn ngây thơ vừa ăn trái cây vừa xem tivi mà bỏ qua ánh mắt phức tạp của ai kia. Nam Cung Hạo Thiên không nói gì, anh cầm ly nước lên uống hết một hơi sau đó đứng dậy, nhìn cô nói

- Anh lên thư phòng làm việc, coi tivi có buồn ngủ thì lên phòng ngủ trước đừng đợi anh.

- Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Quan tâm (2)

Vương Tử Huyền nhìn bóng anh khuất dần mà lòng trùng xuống, cô xem bộ phim truyền hình "*Đáng tiếc không phải em*"...Hôm nay là tập cuối, cái kết của bộ phim là nữ chính bỏ đi để thành toàn cho nam chính đến với người con gái khác. Kết thúc thật đau thương, Vương Tử Huyền hốc mắt đổ lên nước mắt bắt đầu rơi xuống. Đúng lúc Nam Cung Hạo Thiên xuống nhà, anh thấy một màn trước mắt liền bị dọa sợ. Trên ghế sofa không biết là bao nhiêu khăn giấy, mặt mũi cô đều len lút. Anh đi lại chỗ cô ngồi xuống

- Làm sao vậy?

- Hức...đáng ghét, tên khốn nạn...hức...hức...

Vương Tử Huyền thút thít vừa nói vừa đánh vào ngực của Nam Cung Hạo Thiên.

Anh không hiểu nhìn cô, cô đang nói gì vậy?

- Em..

- Tên trời đánh, tại sao lại đối xử với nữ chính như vậy chứ?

Lúc này Nam Cung Hạo Thiên mới ngộ ra cô đang thương tâm khóc cho nữ chính của bộ phim truyền hình "*Đáng tiếc không phải em*".

Anh nhìn lên đồng hồ treo tường, đã mười rưỡi cô nhóc này không định ngủ để mai đi làm à?

- Em không đi ngủ sao?

- Em không buồn ngủ.

Cô lắc đầu, nhìn dáng vẻ của cô anh chỉ biết cười chừ.

- Vậy anh đi ngủ.

- Không, anh phải ở lại xem với em.

- Mai anh còn phải đi làm.

Vương Tử Huyền nghe anh nói liền tự cốc vào đầu mình, sao cô có thể quên mất ngày mai là ngày đi làm đầu tiên của mình chứ.

- Đi, đi ngủ.

Nói xong cô phi thẳng lên lầu, anh chỉ biết đi theo sau cô.

Sáng hôm sau, cô tỉnh dậy đã là bảy giờ hai mươi. May mà chưa muộn, cô nghĩ thầm.

Cô nhanh chóng rời giường vệ sinh cá nhân. Khi đến phòng ăn cô nhìn thấy anh đang uống cà phê, Vương Tử Huyền nhìn anh rồi ngồi xuống ăn bữa sáng. Nam Cung Hạo Thiên nhìn đồ cô mặc trên người liền nhăn mi

- Em ra ngoài?

- Dạ.

Cô ngáy thơ gật đầu mà không nhìn thấy mặt ai kia đen lại.

- Thay đồ.

- Dạ?!

Cô ngơ ngác nhìn anh rồi lại nhìn đồ đang mặc trên người. Là bộ vest công sở bó sát người, có vấn đề gì sao?

- Đừng để anh nói lại lần hai.

Vương Tử Huyền ù rù lên phòng thay đồ mặc dù không biết nguyên nhân. Mười phút sau cô xuống với chiếc áo sơ mi dài tay màu trắng, kết hợp với chân váy đen làm toát lên sự đơn thuần trong cô.

- Bộ này thì sao?

- Ừ.

Nói xong anh đi nhanh ra ngoài, cô cũng đi theo sau. Lúc cô đến công ty vừa đúng tám giờ. Vương Tử Huyền nhanh chóng làm tốt nhiệm vụ được giao, không những năng lực làm việc tốt mà thời hạn hoàn thành công việc sớm hơn thời hạn đặt ra.

Cuộc sống của cô và anh cứ như thế trôi qua cho đến khi ngày cuối cùng của bản hợp đồng đến.

Vương Tử Huyền đưa đơn từ chức cho trưởng phòng sau đó cô đến siêu thị để mua đồ về nấu cơm. Ngày mai thôi, cô phải rời xa anh, rời xa ngôi nhà đã gắn bó với cô suốt thời gian qua. Cô luyến tiếc không muốn rời đi, đặc biệt cô không muốn xa anh, xa người cô yêu. Nhưng cô không muốn anh khó xử, phải mâu thuẫn với chính bản thân mình giữa cô và người con gái kia.

Nên hôm nay cô muốn nấu cho ăn một bữa ăn cuối cùng, coi như lời từ biệt của cô đối với anh. Sau khi mua xong đồ cô đi thẳng về nhà để chuẩn bị bữa tối.

Về nhà khoảng hai tiếng thì Nam Cung Hạo Thiên cũng về, cô nhìn đồng hồ đã sáu giờ. Vương Tử Huyền đến cửa liền thấy anh, cô mỉm cười nói

- Anh đã về.

- Ừ.

Cô đón lấy áo khoác vag cặp táp trong tay anh.

- Anh lên tắm rửa rồi xuống ăn cơm.

- Được.

Trong thời gian anh tắm rửa thì cô vào bếp hâm lại thức ăn sau đó dọn trên bàn. Hai mươi phút sau, anh bước xuống với bộ vest đen tôn lên vẻ đẹp huyền bí và lạnh lùng. Cô nhìn thấy anh mà ngay ngắn, khi anh ngồi xuống cô mới hồi hồn.

Vương Tử Huyền kéo ghế ngồi xuống nhìn anh hỏi

- Anh ra ngoài sao?

- Tối nay anh đi bàn công việc, sẽ về trễ em đừng đợi anh.

- Dạ.

Nam Cung Hạo Thiên không nói thêm gì, anh bắt đầu ăn cơm. Vương Tử Huyền vui vẻ ăn cơm, cô muốn bữa ăn này sẽ là bữa ăn đáng nhớ.

- Anh đợi em một lát.

Nói xong cô chạy lên phòng chưa đầy năm phút cô đã trở lại và trên tay cầm thêm hộp quà. Nam Cung Hạo Thiên khó hiểu nhìn cô, Vương Tử Huyền không nói gì đi đến chỗ anh đặt món quà vào tay anh.

- Mật khẩu là ngày sinh của anh.

- Anh mau ăn đi, đừng để trễ việc.

- Ừm.

Nam Cung Hạo Thiên rời nhà là lúc bảy rưỡi, sau khi dọn dẹp xong cô lên phòng xếp gọn đồ đạc vào vali và chuẩn bị một vài thứ cần thiết. Lúc trước họ kết hôn không đăng ký nên ly hôn rất dễ. Vương Tử Huyền cần môi để kìm chế cảm xúc của bản thân. Nhưng nước mắt vẫn không nghe lời mà chảy

xuống. Cô ngồi thụp xuống đất, hai tay ôm đầu gối, lưng dựa vào thành giường mà khóc. Nhìn bộ dáng cô lúc này có bao thể lương, có bao đau khổ.

Vương Tử Huyền điều chỉnh lại tâm tình ổn định đã là mười giờ. Muộn vậy mà anh vẫn chưa về? Cô mệt mỏi đứng dậy đi vào nhà tắm thay đồ sau đó đi xuống sofa đợi anh về.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Đêm mê tình

Mà tối hôm nay Nam Cung Hạo Thiên đến bar Angle để giao lô hàng cho bang Xà Tinh.

Bar Angle, phòng VIP

Trong phòng không khí vô cùng lạnh lẽo, nhưng lão đại bang Xà Tinh vẫn vui vẻ với người đẹp bên cạnh.

- Nào, hợp tác vui vẻ.

Ông ta giờ ly rượu hướng Nam Cung Hạo Thiên, anh cũng không từ chối ngửa cổ uống cạn.

- Ha ha ha, rất tốt.

Anh sau khi uống xong ly rượu liền nhú mồm, rượu có vấn đề. Hắc Phong thấy biểu hiện trên mặt của anh có chút lo lắng, đang định tiến lên thì bị anh ngăn lại. Nam Cung Hạo Thiên đứng dậy nhìn lão đại bang Xà Tinh bằng ánh mắt giết người, anh lạnh lùng nói

- Tôi còn có việc đi trước.

Nói xong anh quay đi nên không nhìn được bộ mặt giăng xảo của ông ta. Ông ta cất tiếng

- Để cô bé này đưa cậu về.

Vừa nói ông vừa ra lệnh cho người con gái mặt bộ đầm màu đỏ rượu tôn lên ba vòng của ả. ả đi lại quàng qua tay anh nhưng bị Nam Cung Hạo Thiên không thương tiếc đẩy mạnh ả xuống nền

- Muốn sống thì biến.

Trước khi rời khỏi, anh đã ra hiệu cho Hắc Phong xử lý những người trong phòng. Giám bỏ thuốc trong rượu của anh? Họ tưởng Nam Cung Hạo Thiên này là ai?

Nam Cung Hạo Thiên cảm thấy cả người nóng bừng, anh thậm chí một tiếng chạy xe nhanh nhất có thể về biệt thự. Mà lúc Vương Tử Huyền đợi anh chưa đầy nửa tiếng ngoài sân đã truyền đến tiếng động cơ. Cô vui vẻ ra ngoài đón anh, nhưng khi Nam Cung Hạo Thiên thấy cô mặt anh khó coi đến bao giờ hết.

- Sao...còn...chưa ngủ?

Anh nhìn cô khó nhọc nói.

- Em muốn đợi anh về... Anh không khoẻ sao?

Vương Tử Huyền đi lại bên cạnh đỡ lấy anh. Nam Cung Hạo Thiên không nường tay đẩy mạnh cô ra

- Tránh ra, đừng động vào tôi. Không thôi tôi không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu.

Anh lạnh lùng nói, sau đó một mạch đi lên lầu. Cô nhìn anh mà ứa nước mắt, sao anh lại đối xử với cô như vậy?

Vương Tử Huyền đứng đây, cô chậm rãi đi lên phòng nhưng bị cảnh trước mắt dọa sợ.

- Anh làm gì vậy? Sao lại tự làm mình bị thương?

Cô nhanh chóng đi lại chỗ anh giật lấy chiếc kéo trên tay anh quăng ra xa.

- Anh...bị thương rồi, để em băng bó cho anh.

Vương Tử Huyền giọng run rẩy nói, nhưng chưa đi được vài bước đã bị một lực mạnh đẩy ngã cô xuống sofa. Sau đó có thứ gì đó mềm mềm áp xuống đôi môi của cô. Anh hôn cô ngấu ngiến, khiến môi cô bật máu. Vương Tử Huyền nhủ mày vì đau, không khí trong phòng có phần quý dị.

Nam Cung Hạo Thiên rời đôi môi sưng đỏ của cô, anh hôn lên chiếc cổ trần ngần của cô, rồi đến xương quai xanh. Những chỗ anh hôn qua đều để lại dấu hôn đỏ đến chói mắt.

- Thiên, anh...làm sao vậy?

Vương Tử Huyền thờ dốc nói, cô lấy tay chống lên ngực anh phản kháng nhưng anh còn nhanh hơn, anh lấy tay cầm hai tay cô khoá trụ lên phía trên. Một lần nữa anh hôn xuống đôi môi của cô.

- Ưm~Thiên, an...h...

"Xoẹt" bộ đồ ngủ của cô, anh không thương tiếc xé rách làm hai. Anh lấy tay xoa nắn nơi đầy đà của cô, Nam Cung Hạo Thiên cúi xuống ngậm lấy một bên nhũ hoa của cô.

- Ưm...a...Thiên~

Anh rời khỏi ngực của cô hôn xuống chiếc bụng phẳng lì của cô. Anh vừa hôn vừa cắn mút rất mạnh khiến cô đau đón

- Thiên, đau...

Nam Cung Hạo Thiên không để ý đến phản ứng của cô, không có khúc dạo đầu anh đi thẳng vào trong cô. Con đau như xé nát cơ thể Vương Tử Huyền, mặt cô tái mét đau đến rớt nước mắt

- Đau, đau quá...Thiên...đau quá...

Nhưng anh không để ý gì cả, anh loạn động một nhanh hơn. Ra vào mạnh bạo hơn, cô không thể làm gì khác đành buông lỏng bản thân để cho anh làm gì thì làm

Vương Tử Huyền nhắm mắt, giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt trắng nõn của cô. Lần đầu tiên của cô bị anh chiếm lấy một cách thô bạo, nhưng Vương Tử Huyền không bao giờ hận anh. Từ giờ trở đi cô là người phụ nữ của anh.

Cô đưa hai tay quàng qua cổ anh, mặt kệ anh bị gì, xem cô là ai cô cũng không bận tâm. Chỉ cần biết, cô yêu anh, nên anh làm gì cô, cô cũng sẽ không hận anh. Vương Tử Huyền chủ động hôn lên môi Nam Cung Hạo Thiên, môi cô khẽ mấp máy

- Thiên, em yêu anh.

Vương Tử Huyền giật mình tỉnh dậy lúc đêm khuya, cả người cô đau nhức như vừa bị chiếc xe tải cán qua. Cô quay sang thấy anh đang ngủ say giấc thì mỉm cười nhẹ. Vương Tử Huyền rút người vào lòng ngực anh, hai tay ôm lấy hong anh. Nam Cung Hạo Thiên đang ngủ cũng quay người lại ôm chặt cô trong lòng. Cô mỉm cười cọ cọ đầu vào ngực anh tìm tư thế thoải mái rồi chìm vào giấc ngủ một lần nữa.

Vương Tử Huyền tỉnh lại lần nữa là lúc bốn rưỡi sáng, cô nhẹ nhàng rời khỏi lòng ngực anh và bước xuống giường. Vừa đặt chân xuống một con đau từ hạ thân truyền đến làm cô nhớ đến đêm hôm qua. Vương Tử Huyền quay sang nhìn anh vẫn còn ngủ say thì nở nụ cười nhẹ. Cô đi một cách khó khăn vào nhà tắm, sau khi ngâm nước ấm cô thấy đỡ hơn nhiều.

Vương Tử Huyền bận trên người bộ váy đen cổ cao, mái tóc được thả tự nhiên. Khi cô bước ra phòng tắm đã là hai mươi phút sau. Khi chuẩn bị xong tất cả, cô đi nhẹ nhàng đến chỗ Nam Cung Hạo Thiên, đặt lên khuôn lên trán anh một nụ hôn

- Thiên, vĩnh biệt.

Một giọt rồi một giọt nối tiếp nhau rơi xuống, Vương Tử Huyền kim nén nước mắt kéo vali rời đi. Cô như một cái xác không hồn, đi về một phương trời vô tận.

Khi bình minh dần hiện lên, cô mới ý thức được bản thân đã rời xa thành phố T. Vương Tử Huyền không một mối vì phía trước cô là biển rộng mênh mông, trong tiềm thức rất lâu rồi cô đã đến đây cùng với một người nhưng không thể nhớ được mặt người đó. Cô nhìn biển rộng phía trước mà lòng cảm thấy thành thoi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Rời đi

Ánh nắng ấm áp len lỏi qua khung cửa sổ chiếu vào phòng ngủ của anh. Nam Cung Hạo Thiên vì ánh nắng mà thức giấc. Anh nhúm mày, lấy tay bóp trán, đầu anh đau như búa bổ. Anh ngồi dậy, hai tay xoa xoa huyết thái dương. Ánh mắt anh vô tình đập vào vết máu màu đỏ chói mắt trên ra giường.

Nam Cung Hạo Thiên sững sờ, kí ức tối qua như thước phim chạy qua trong đầu anh. Tối hôm qua anh đã...Nam Cung Hạo Thiên hất chân qua một bên, vào nhà tắm không thấy cô đâu. Anh nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân rồi đi xuống nhà. Phòng khách, phòng bếp, đến nhà ăn đều không thấy cô.

- Quần gia.

Anh lạnh lùng gọi to

- Thiếu gia có gì cần dặn?

Quần gia đang làm việc nghe anh gọi vội vàng chạy vào.

- Thiếu phu nhân đâu?

- Dạ, từ sáng đến giờ tôi không thấy thiếu phu nhân.

Nam Cung Hạo Thiên chạy ra vườn hoa, những nơi cô thường đến đều không thấy. Anh thường thờ bước lên lầu, em đi đâu rồi? Huyền, rốt cuộc em đang ở đâu?

Vào đến phòng, anh ngồi phịch xuống giường, hai tay ôm lấy đầu. Anh hôm qua đã đối xử với cô thế nào? Thô bạo chiếm đoạt lần đầu tiên của cô? Anh nhớ rất rõ, hôm qua cô khóc lóc xin tha nhưng anh lại vô tình bỏ qua những lời đó mà thô bạo chiếm lấy cô? Anh là một thằng đàn ông tồi...

Nam Cung Hạo Thiên ánh mắt đau khổ nhìn về phía bàn trang điểm của cô, trên đó một vật gì đó và kèm theo tờ giấy. Tim anh bắt đầu đập nhanh, anh chậm rãi đi đến bàn trang điểm của cô cầm lên chiếc nhẫn cưới. Nam Cung Hạo Thiên như không còn sức lực, anh ngồi thụp xuống đất lưng dựa vào tường nhìn những dòng chữ cô để lại

Gửi anh, Hạo Thiên

Anh nhớ chứ, hôm nay là ngày kết thúc bản hợp đồng. Em giữ đúng lời hứa, ra đi và trả lại sự tự do cho anh. Nửa năm qua em cảm thấy vô cùng hạnh phúc vì được ở bên anh. Em có thể cảm nhận được sự quan tâm của anh dành cho em, nhưng em biết những thứ đó không thuộc về em mà là "người con gái kia". Vì yêu anh, em chấp nhận ra đi để anh được hạnh phúc. Hi vọng anh sẽ tìm được "cô ấy" và sống hạnh phúc.

Cảm ơn anh trong thời gian qua đã chăm sóc em, giấy ly hôn em đã kí. Từ nay chúng ta là hai đường thẳng song song. Em ra đi là để anh được hạnh phúc, đừng tìm em.

Vĩnh biệt anh, Hạo Thiên.

EM YÊU ANH!

TỪ HUYỀN

Nam Cung Hạo Thiên siết chặt đơn ly hôn cô mà cô đã kí. Anh gục mặt vào đầu gối, anh cảm nhận được một vật ấm nóng rơi xuống tay mình. Anh khóc ư? Phải, anh khóc vì cô. Huyền, em là đồ ngốc. Tại sao có thể chịu uất ức mà ra đi? Anh yêu em, Huyền.

Nam Cung Hạo Thiên xé đơn ly hôn ra thành nhiều mảnh. Anh đứng mặt đất đứng lên, miệng lẩm bầm

- Đừng tìm em? Anh sẽ tìm ra em, dù em có ở chân trời góc biển. Cho dù lật tung cả thế giới này anh cũng sẽ tìm em về.

Nam Cung Hạo Thiên vào phòng tắm rửa mặt, sau đó anh ra ngoài với khuôn mặt lạnh như băng ngàn năm. Anh lấy điện thoại gọi cho Hắc Phong

- Cho người đi tìm thiếu phu nhân, cho dù lật tung cả thế giới này cũng phải tìm cho ra.

- Vâng.

Sau khi nhận được mệnh lệnh, Hắc Phong không dám chậm trễ ra lệnh cho thuộc hạ đi tìm. Cậu ta còn gọi cho Cố Dạ Bạch đang đi hưởng tuần trăng mật ở Thụy Sĩ. Hắc Phong còn gọi cho Hắc Mộng, một trong tứ đại đương gia của Bang Huyết Ưng và là thành viên nữ duy nhất được nắm quyền cao như vậy. Hắc Mộng đang ở Paris nên cậu muốn cô ta tìm chủ mẫu ở đó trước sau đó mới về nước.

Khi nghe Cố Dạ Bạch nói Vương Từ Huyền mất tích, Nam Cung Nguyệt đòi về nước ngay lập tức. Vừa rời khỏi sân bay Nam Cung Nguyệt đã đi thẳng tới biệt thự Nam Cung.

- Tiểu thư.

Quần gia nói với giọng cung kính

- Anh hai con đầu.

- Dạ, ở trên thư phòng.

Nam Cung Nguyệt đi thẳng lên phòng, cô(NCN) không kiêng nể dùng chân đá bay cánh cửa thư phòng của anh. Cũng may cửa phòng của anh làm bằng loại tốt nếu không cánh cửa đã về với đất mẹ rồi.

Nam Cung Nguyệt vừa vào đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, cô nhủ mày nhìn Nam Cung Hạo Thiên đang uống chai này đến chai khác. Thật không tưởng tượng nổi, Vương Tử Huyền mới đi có một ngày mà anh đã như vậy. Nếu như mãi mãi vẫn không tìm được Vương Tử Huyền thì sao? Anh sẽ ra sao?

Nam Cung Nguyệt tức giận đi đến giật lấy chai rượu của anh, quát

- Anh nhìn xem, bây giờ đã thành bộ dạng gì rồi? Người anh trai lí trí của em đâu?

Nam Cung Hạo Thiên xem như không thấy Nam Cung Nguyệt, anh lấy chai khác tiếp tục uống. Đàn ông mà, một khi yêu là ngu muội đến hết thuốc chữa. Nam Cung Nguyệt đập mạnh chai rượu đang cầm trên tay xuống sàn nhà, phát ra tiếng vang đến chói tai.

Mà Cố Dạ Bạch, Âu Dương Chấn Phong, Tư Không Diệp Như đứng bên ngoài nghe thấy đều giật mình. Họ đều có một ý nghĩ là sau này không nên chọc tức Nam Cung Nguyệt.

Nam Cung Nguyệt nhìn thẳng vào anh hét lớn

- ANH LÀ THẲNG TÔI, NẾU LÚC TRƯỚC ANH CHỊU MỞ LÒNG THÌ BÂY GIỜ ĐÂU NHƯ VẬY? GIỜ THÌ HAY RỒI, CÔ ẤY BỎ ĐI CÒN ANH Ở ĐÂY UỐNG RƯỢU? NẾ TRÁNH SỰ THẬT? ANH KHÔNG ĐÁNG LÀM ĐÀN ÔNG.

- Phải, anh là đồ tồi, anh không đáng làm đàn ông. Anh đã làm tổn thương cô ấy,...

Nam Cung Hạo Thiên miệng nói lắm bảm lại lời nói của Nam Cung Nguyệt. Một tổng tài lãnh khốc, một ông trùm đứng đầu hắc đạo bây giờ những hình tượng đó đã không còn. Giờ anh cũng giống như bao người đàn ông khác, đánh mất thứ quan trọng nhất cuộc đời mình. Quá khứ đã xảy ra lần nữa với anh một lần nữa người con gái anh yêu lại rời xa anh. Nhưng tất cả là do anh mà ra, là do quá khứ ảnh hưởng đến anh nên anh mới đánh mất cô. Một lần nữa trái tim anh rỉ máu.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Âm mưu

Nam Cung Nguyệt thấy anh đau khổ mà dẫn vật bản thân mình con giận không biết đã tiêu tán lúc nào. Nam Cung Nguyệt dịu giọng nói

- Nếu anh yêu Tiểu Huyền thì hãy tìm cô ấy về đi, đừng để quá khứ tiếp diễn lần nữa.

Nam Cung Hạo Thiên đang ngồi dưới đất tự dưng đứng dậy, dọa sợ bốn người đang có mặt tại thư phòng của anh. Nam Cung Nguyệt là người lấy lại tinh thần đầu tiên, vội vàng hỏi anh

- Anh đi đâu?

- Đi tìm cô ấy.

Nói xong anh bước ra ngoài nhưng bị Cố Dạ Bạch chặn lại

- Chủ tử, ngài nên nghỉ ngơi trước.

- Cậu, tránh ra.

Anh gần từng chữ

- Không được.

- Dưới thân phận chủ tử, tôi ra lệnh cho cậu tránh ra.

Nam Cung Hạo Thiên lạnh lùng nhìn Cố Dạ Bạch nói. Nhưng Cố Dạ Bạch vẫn không nhân nhượng, hần nhìn anh nghiêm túc nói

- Vậy mình lấy thân phận là bạn thân của cậu, khuyên cậu nghỉ ngơi.

Bầu không khí trở nên căng thẳng, mọi người không ai dám thở mạnh. Anh tức giận nắm lấy cổ áo của Cố Dạ Bạch, tay vung lên nhưng rồi dừng ở không trung khi nghe câu nói của Cố Dạ Bạch

- Đánh đi, nếu điều đó làm cậu hết tức giận.

Nam Cung Hạo Thiên buông hẳn ta ra rồi hướng phòng ngủ mà đi. Cố Dạ Bạch thở dài, hồi này tim hẳn muốn rớt ra ngoài nhưng anh chịu về phòng nghỉ ngơi là tốt rồi. Cố Dạ Bạch lấy lại tinh thần, mỉm cười quay sang nói với Âu Dương Chấn Phong

- Đã không sao rồi, chúng ta đi tìm Tiểu Huyền.

- Được.

Âu Dương Chấn Phong gật đầu rồi quay sang Tư Không Diệp Như nói

- Em về nghỉ ngơi đi, khi nào có tin tức của Tiểu Huyền anh sẽ báo cho em

- Nhưng em lo lắng cho Tiểu Huyền.

Tư Không Diệp Như nắm chặt tay Âu Dương Chấn Phong nói

- Ngoan, em đang mang thai đừng suy nghĩ nhiều, về nhà nghỉ ngơi đi.

Âu Dương Chấn Phong khuyên nhủ, cô(TKDN) đang mang thai không nên lao lực quá nhiều sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

- Phải, anh Phong nói đúng, cậu nên về nghỉ ngơi. Đừng căng thẳng như thế sẽ không tốt cho đứa bé trong bụng.

Nam Cung Nguyệt gật đầu tán thành nói.

- Vậy được, nhưng phải nói cho mình biết khi có tin tức của Tiểu Huyền.

Không còn cách nào, Tư Không Diệp Như đành đồng ý.

- Giờ tôi đưa Như nhi về, lát gặp ở đây.

- Không vấn đề gì.

Cố Dạ Bạch gật đầu, Âu Dương Chấn Phong cẩn thận dìu Tư Không Diệp Như lên xe. Chiếc xe nhanh chóng hoà vào màn đêm và khuất dần.

Khi về đến biệt thự Âu Dương, anh(ADCP) đỡ Tư Không Diệp Như về phòng nghỉ ngơi rồi xuống phòng khách. Anh vừa ngồi xuống thì Âu Dương phu nhân đã hỏi

- Sao rồi con, đã tìm được Tiểu Huyền?

Âu Dương Chấn Phong lắc đầu, lưng anh dựa vào ghế sofa.

- Đang yên đang lành tại sao lại bỏ đi chứ?

- Chắc nó cảm thấy xấu hổ khi một cô nhi không cha không mẹ cưới một người giàu có.

Âu Dương Tuyết Linh khinh bỉ nói, cô đi rồi thì trong khoảng thời gian này sẽ thuận tiện cho ả ta ra tay trừ khử cô. Và chiếc ghế thiếu phu nhân của Nam Cung sẽ thuộc về ả. Lúc trước là ả không suy nghĩ kỹ mới để cô gả thay, đó là sai lầm của ả. Bây giờ ả sẽ giành lại tất cả. Âu Dương Tuyết Linh cười lạnh trong lòng vì kế hoạch hoàn hảo của mình.

- Em còn nói như vậy nữa từ nay chúng ta không còn là anh em

Âu Dương Chấn Phong tức giận nhìn Âu Dương Tuyết Linh lạnh lùng nói, sau đó đi ra ngoài. ả tức giận hét lên

- Anh vì một đứa em không quan hệ mà đoạn tuyệt với em, anh có xem em là em gái không hả?

- Anh không được đi, trả lời em đi chứ? Rốt cuộc ai mới là em gái ruột của anh hả?!

- ÂU DƯƠNG CHẤN PHONG, anh đứng lại.

Âu Dương Chấn Phong vẫn không dừng bước, anh ra xe rồi lái đi. Bây giờ việc quan trọng là tìm Tiểu Huyền, anh không muốn so đo với Âu Dương Tuyết Linh.

- Được thôi, sau này chúng ta không còn là anh em

- Làm loạn đủ chưa.

Âu Dương Cẩm đặt tờ báo xuống lạnh lùng nói, ông ta nói xong đứng dậy đi vào thư phòng.

- Mẹ, cha mắng con.

- Linh nhi, đừng làm loạn nữa.

Ả nhìn mẹ vào phòng ngủ thì ánh mắt loé lên tia thâm độc.

- Mày đừng trách tao ác, cũng vì mày mà tao mất đi người anh trai, mất đi sự yêu thương vốn có.

- Tao sẽ cho mày biết, Âu Dương Tuyết Linh này không dễ bắt nạt. Tao sẽ cho mày chết không toàn thay.

Âu Dương Tuyết Linh siết chặt nắm đấm, trên môi nở nụ cười lạnh.

Ở nơi khác, người đàn ông bị bóng tối che khuất mặt nhìn hai bóng đen đang đứng trước mặt mình. Một bóng đen lên tiếng

- Lão đại, đây là thời cơ tốt cho chúng ta ra tay.

- Đúng vậy, lão đại. Nếu chúng ta không ra tay sự thật sẽ bại lộ và Mạc Từ Bắc sẽ không buông tha cho ngài.

- Điều tra cô ta đang ở đâu, tìm thấy hai người tùy ý xử trí. Nhớ, không để cô ta sống sót.

Người ngồi trong bóng tối lạnh lùng lên tiếng.

- Dạ.

Sau tiếng "dạ" hai bóng đen biến mất như chưa từng xuất hiện trong căn phòng này.

Người đàn ông trong bóng tối nhếch mép cười

- Mạc Từ Bắc tao sẽ cho mày hối hận, mười mấy năm trước hay hiện tại đều như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Món quà cuối cùng

Nam Cung Hạo Thiên về phòng tắm rửa xong, anh mệt mỏi nằm lên giường. Anh cảm thấy thật trống trải, anh nghiêng đầu nhìn qua chỗ nằm bên cạnh

- Huyền, anh sai rồi. Trờ về được không em?

- Huyền, anh nhớ em!

Nam Cung Hạo Thiên nhắm mắt nhớ đến lời nói của ba anh lúc ở thư phòng. Anh sai thật rồi, anh không nên để quá khứ ảnh hưởng đến tương lai. Quá khứ hãy cứ là quá khứ, tại sao anh lại chấp mê bất ngộ như vậy? Bây giờ đánh mất rồi anh mới biết, hình bóng cô đã đi sâu vào tim anh, thiếu cô anh thấy cô đơn biết chừng nào.

- Huyền, anh yêu em

Nam Cung Hạo Thiên mơ hồ gọi tên cô, anh bắt đầu chìm vào giấc ngủ. Nhưng vẫn không ngừng gọi tên cô, Nam Cung Nguyệt ở ngoài phòng ngủ vì anh mà đau lòng.

Trời đã lạnh hơn, trăng lên cao trong căn phòng ngủ im ắng đến lạ thường bỗng có tiếng nói

- Huyền,...

Nam Cung Hạo Thiên tỉnh giấc, anh vừa thấy ác mộng. Anh nhìn thấy cô bị người ta đuổi giết mà anh chỉ biết trơ mắt đứng nhìn.

Anh rời giường đi lại ban công nhìn lên bầu trời đầy sao mà thấy lòng lạnh đi. Nam Cung Hạo Thiên đứng được một lúc như sợ nhớ điều gì đó, anh lại

chỗ tủ lấy ra hộp quà cô tặng anh hôm trước. Bên trong là cuốn nhật kí có cái mặt khảm. Và mặt khảm như cô nói là ngày sinh của anh...

....

Ngày X, tháng Y, năm Z

Hôm nay là ngày tôi gặp được nửa kia của mình. Anh ấy rất đẹp trai, nhưng lạnh lùng. Anh ấy tên là Nam Cung Hạo Thiên.

Cứ nghĩ sẽ có cơ hội một lần tỏ tình với anh ấy nhưng đáng tiếc, lời yêu còn chưa nói ra phải giữ kín trong lòng, bởi vì anh ấy đã có người trong lòng, buồn thật...

.....

Ngày XX, tháng Y

Hôm nay tôi đi du học, tôi quyết định như vậy là để quên anh đi. Năm năm phải chăng sẽ quên được mối tình đơn phương này.

Ngày Xxx, tháng Yyy

Chỉ mới qua đây thôi mà tôi rất nhớ anh, không biết anh đang làm gì?

Ngày đầu vào trường đã gặp phải tên đáng ghét Cố Dạ Bạch, hắn ta cứ chọc tôi tức điên. Nhưng đôi khi hắn làm tôi vui đi được nỗi buồn...

.....

Ngày...tháng...năm

Đã năm năm trôi qua, hôm nay tôi quay về lại thành phố T, nơi tôi chốn giấu mối tình đầu. Nghĩ đến tôi lại muốn rơi nước mắt vì nhớ anh...

.....

Hôm nay anh ấy đã đến sân bay, đón tôi chẳng? Hi vọng là vậy.

.....

Hôm nay tôi mới biết được bộ mặt thật của chị ta, nhưng được sống ở bên anh trong vỏ bọc của chị ta tôi cũng mãn nguyện.

.....

.....

Vân vân và mây mây...

Đây là những gì em giấu trong lòng bao lâu nay. Em muốn được như người con gái kia, em rất ngưỡng mộ cô ấy, người con gái đã chiếm trọn trái tim của anh.

Em biết em là người thay thế, sự quan tâm, chăm sóc của anh dành cho em vì trong nhận thức của anh, người con gái đó luôn in hình bóng trong anh. Em không hận mà cũng không trách anh, ngược lại em rất ngưỡng mộ tình yêu của anh. Có lẽ trên thế giới này ai cưới được anh là người may mắn, hẳn em là một trong số đó đi?

Chỉ vài ngày nữa thôi, em phải rời xa anh. Em hi vọng anh sẽ hạnh phúc, anh phải biết chăm sóc cho bản thân của mình. Anh không được uống rượu như thế sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe. Em mong, anh đừng tìm em hãy sống thật tốt em sẽ mãi ở sau theo dõi anh.

EM YÊU ANH, người con trai tên Nam Cung Hạo Thiên.

Và vĩnh biệt anh, em sẽ nhớ anh nhiều lắm.

Khi anh đọc được nhớ không được rơi nước mắt, mà anh là tảng băng sẽ không vì những lời nói sến súa này mà khóc đâu. Hihi (>.<)

TỬ HUYỀN

Từng chữ từng chữ như cửa vào tim anh, đau đến tận tâm can. Chưa bao giờ Nam Cung Hạo Thiên cảm thấy hối hận như lúc này, nếu biết trước anh sẽ không buông tay cô. Nếu biết trước anh đã nắm tay cô thật chặt, không buông ra, nhưng trong cuộc sống làm gì có định nghĩa "nếu biết trước"? Là anh sai lắm, là anh ấu trĩ, là anh khiến cô đau buồn như vậy là anh sai.

Nam Cung Hạo Thiên tự trách bản thân lúc trước vô tâm với cô.

Khi nhận ra bản thân anh yêu em, yêu một cách sâu đậm và rồi anh cũng nhận ra rằng vị trí của em trong tim anh có thể sánh với vị trí của cô ấy. Nhưng

tất cả đã quá muộn màng, anh lại một lần nữa đánh mất người con gái anh yêu. Nhưng em biết không, Huyền? Trong quá khứ anh đã đánh mất người con gái mình yêu cũng giống như anh đánh mất em như bây giờ, nhưng anh nhất định sẽ không để sai lầm của quá khứ lặp lại lần nữa ở hiện tại. Cho nên, anh nhất định sẽ tìm ra em Huyền.

Nam Cung Hạo Thiên đưa mắt nhìn vào khoảng không nào đó. Anh lại nhớ em nữa rồi, Huyền.

Mà ở nơi nào đó, cũng có một người con gái cũng vì nhớ anh mà ngủ không được. Nên cô đi dạo trên bờ biển, trên người Vương Tử Huyền mặt chiếc đầm ngủ màu trắng, tay cầm đôi giày búp bê. Chân cứ bước mà lòng cô luôn nghĩ về anh, không biết anh có cho người đi tìm cô không? Không biết anh có nhớ cô như cô đang nhớ anh không? Và cũng không biết anh ngủ có ngon không?

Vương Tử Huyền dừng đi bộ, nhìn lên bầu trời đầy sao, cô khẽ nói

- Thiên, em nhớ anh!

Hai người, hai trái tim, hai nhịp thở, ở hai nơi khác nhau đều nghĩ về đối phương. Muốn được nhìn thấy người trong lòng nhưng có một thứ gì đó như bức tường vô hình đã ngăn cách đoạn tình cảm này.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Ký ức tuổi thơ (1)

Vương Tử Huyền ngồi trên tảng đá, mắt nhìn bầu trời đầy sao mà nhớ anh, đặc biệt hôm nay cô cảm thấy nhớ ba mẹ da diết. Nhớ lúc cả ba vẫn sống hạnh phúc bên nhau.

-----Quá khứ-----

Đằng sau khu vườn của căn biệt thự màu trắng, một cô bé với gương mặt thiên sứ vận trên người bộ đầm công chúa màu trắng, điểm trên váy là những bông hoa hồng rực rỡ.

Ở giữa cánh đồng hoa tường vi trắng, cô bé như bông hoa tường vi lớn với sắc đẹp toả sáng trong cánh đồng hoa. Tiếng cười cô bé như tiếng chuông bạc dịu êm hoà lẫn vào tiếng xào xạc của lá cây.

Trong khu biệt thự, đôi vợ chồng nhìn con gái trong vầng vàng cánh hoa tường vi mà mỉm cười hạnh phúc. Họ hi vọng cô bé sẽ luôn giữ được nụ cười ấy trên môi.

Cô bé xoay vòng cánh đồng hoa, xung quanh cũng có nhiều loại hoa màu sắc rực rỡ khác nhau. Dưới đất là những thảm cỏ xanh mướt, cô bé nằm dài trên thảm cỏ ngắm nhìn hoàng hôn đang buông xuống.

Đằng xa một người phụ nữ có khuôn mặt phúc hậu đi đến chỗ cô bé đang nằm ngồi xuống. Cô bé thấy người phụ nữ liền ngồi dậy, nở một nụ cười tươi rói

- Mẹ.

Cô bé có giọng nói ngọt ngào, người phụ nữ ôm cô bé đứng dậy nói

- Tiểu Huyền của mẹ, chúng ta vào ăn cơm.

- Dạ.

Khi vào đến phòng ăn, đã có người đàn ông đang ngồi ở đó.

- Papa.

Vương Tử Huyền từ người mẹ Vương leo xuống chạy lại phía ba. Người đàn ông mỉm cười giang tay ra ôm lấy cô bé vào lòng.

Vương Tử Huyền cười khanh khách khi nằm trong vòng tay của ba Vương.

- Nào, mau ăn cơm.

Mẹ Vương kéo ghế ngồi xuống nói, Vương Tử Huyền ngoan ngoãn về vị trí ngồi ăn cơm. Sau khi ăn cơm xong cô bé được mẹ Vương tắm rửa rồi đi xuống phòng khách. Ba Vương nhìn thấy Vương Tử Huyền gương mặt nghiêm nghị giờ đã ôn nhu như nước. Ông bế cô ngồi lên đùi mình, tay vuốt nhẹ tóc nói

- Tiểu Huyền, bây giờ ta đưa con đến một nơi.

- Đi đâu ạ?

Cô vẫn cười vui vẻ nhìn ba Vương nói.

- Đến rồi sẽ biết.

Nói rồi ông bế cô lên hướng phía cửa đi ra. Lúc đi ông không quên hôn nhẹ lên trán vợ mình

- Anh đi đây.

- Vâng.

Ba Vương dẫn Vương Tử Huyền đến một mật thất, bên trong rất rộng và chứa rất nhiều súng. Ông mỉm cười nói

- Tiểu Huyền ta sẽ dạy con võ phòng thân, sau này sẽ không ai bắt nạt con nữa.

Vương Tử Huyền nghe vậy thì hai mắt sáng rực nhìn ông nói

- Thật ạ?! Papa sẽ dạy võ cho con?

Thấy ba Vương gật đầu cô không ngừng vỗ tay hoan hô.

- Nhưng sẽ rất đau đấy.

- Con chịu được.

- Rất tốt, chúng ta bắt đầu.

Cứ như vậy một tuần trôi qua, mỗi buổi tối ăn cơm xong ông lại dẫn cô xuống tầng hầm để luyện võ.

Ông thấy cô rất cố gắng khiêu học, dạy là biết liền. Hôm nay ông quyết định dạy cho cô bắn súng.

Vương Tử Huyền bận bộ đồ đen ôm sát người và găng tay đen đã được ba Vương chuẩn bị trước.

Ba Vương chỉ cho cô cách cầm súng, lên đạn và bắn. Thực hiện một loạt thao tác chỉ trong năm giây, Vương Tử Huyền ngắm bắn ở cự li gần. Cô từ từ đưa súng lên, ngắm vào hồng tâm và...

"Đoàng"

Viên đạn bay về phía trước, một phát trúng hồng tâm. Ba Vương cũng không ngờ đến ngay phát đầu cô đã bắn trúng hồng tâm.

- Tốt lắm, con gái.

Những viên đạn bắn sau đó, không viên nào lệch khỏi hồng tâm dù một li. Cứ như vậy, cô học đã hơn một tháng, các kĩ thuật cơ bản hay nâng cao cô đều học được hết. Nếu người ngoài nhìn vào sẽ không tin cô chỉ mới năm tuổi.

Hôm nay là ngày sinh nhật tròn sáu tuổi của cô, nghĩ lại mà thấy nhanh. Mới ngày nào đó còn là một đứa nhóc năm tuổi, bây giờ đã lên sáu. Nên hôm nay mẹ Vương đặc biệt xuống bếp để nấu ăn, nhưng họ không biết rằng sóng gió đang ập đến và hẳn đây sẽ là bữa ăn hạnh phúc cuối cùng của bọn họ. Ăn xong bữa cơm, Vương Tử Huyền xin ba mẹ ra ngoài với bạn.

Vương Tử Huyền đi chưa được bao lâu thì một chiếc xe BMW đen đỗ trước khu biệt thự nhà Vương Tử Huyền. Ba Vương biến sắc khi thấy người đàn ông bước xuống kia. Ông bước đến cung kính cúi chào

- Lão đại.

Người đàn ông không nói gì đi thẳng vào nhà, ông ta tự nhiên ngồi xuống như đây là nhà của mình. Ba Vương căng thẳng, ra hiệu cho vợ đi pha trà. Sau đó ông mới đứng trước mặt người đàn ông hỏi

- Lão đại, người đến đây là?

- Nếu còn gọi tôi là lão đại, thì hãy quay về bang đi.

- Xin lỗi, lão đại. Tôi gọi người một tiếng "lão đại" là tôi nể ngài vì trước kia ngài là bề trên. Nhưng bây giờ bảo tôi quay lại bang thì thực sự xin lỗi.

- Tôi muốn rửa tay gác kiếm, muốn sống một cuộc sống bình thường như bao người khác. Muốn dùng phần đời còn lại để chăm sóc vợ con, xin lão đại

hãy hiểu cho.

Ba Vương nói, giọng ông vô cùng nghiêm túc, dù trước đây ông vào bang là muốn cho vợ con có cuộc sống hạnh phúc, đầy đủ hơn. Nhưng càng lúc càng sâu, ông đã giết vô số người giờ đây ông đã mệt mỏi, chỉ muốn ở bên gia đình, dù không làm trong bang nhưng giờ ông đã đủ khả năng chăm sóc và nuôi gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Ký ức tuổi thơ (2)

- Sao? Cậu không chịu quay lại chỉ có một con đường.

Người đàn ông lạnh lùng nói, cho dù trước kia ba Vương có là cánh tay phải đắc lực của ông thì vẫn phải chết.

- Cho dù ông có nói gì tôi cũng không quay lại, và tôi hứa sẽ không nói những bí mật trong bang cũng như của ông ra bên ngoài.

Ba Vương siết chặt tay nói, mà mẹ Vương từ lúc vào bếp pha trà không biết từ khi nào đã đứng ở cửa và nghe mọi thứ.

- Cho dù cậu nói gì, thì cậu và gia đình đều phải chết.

Lời của người đàn ông vừa dứt thì tiếng đồ vỡ vang lên. Ánh mắt mọi người nhìn về phía mẹ Vương.

Thấy vậy ba Vương nhanh chóng đến cạnh bà

- Có sao không?

Khi thấy mẹ Vương lắc đầu, ông ôm bà vào lòng rồi nhìn người đàn ông nói

- Chuyện này không liên quan đến vợ con tôi, nếu ông ra tay với họ tôi sẽ liều mạng với ông.

Người đàn ông cười lạnh, ra lệnh cho thuộc hạ đằng sau tấn công, ông ta nhếch môi nói

- Tôi đã cho cậu cơ hội, là tự cậu không cần.

Lời vừa dứt, mười mấy tên mặc áo đen lao đến tấn công ba Vương. Ông né từng đòn của bọn chúng rồi kéo mẹ Vương ra ngoài.

- Mau chạy đi.

- Không, em không thể để anh lại một mình.

Mẹ Vương lắc đầu, tay vẫn níu tay ông thật chặt. Bà roi nước mắt nói

- Chúng ta đã thề sống chết với nhau, bây giờ anh gặp chuyện làm sao em có thể bỏ anh mà đi.

Ba Vương không thể khuyên ngăn chỉ biết che chở cho mẹ Vương. Người đàn ông từ trong nhà bước ra, ông ta nở một nụ cười lạnh tay phải ông ta cầm súng nhắm vào đầu ba Vương mà bắn và

"Đoàng" viên đạn bay như xé gió, chuẩn xác bắn vào đầu ba Vương. Nhìn thấy một màn này mẹ Vương sững sờ tại chỗ, bà hét to

- KHÔNG!!!

- LÀ ÔNG, TÔI LIỀU MẠNG VỚI ÔNG.

Bà nói xong chạy về phía người đàn ông kia, ông ta không thương tiếc viên đạn găm ngay ngực trái của mẹ Vương. Một màn này đều bị Vương Từ Huyền chứng kiến, đồng tử cô co rút mạnh. Trơ mắt nhìn người ba thân yêu người đầy máu me nằm dưới đất và người mẹ đáng kính đang dần ngã rạp trên mặt đất.

Nước mắt cô rơi giàn giụa, cô bé nói trong tiếng nấc

- Buông, buông em ra. Em muốn lại chỗ ba mẹ.

- Tiểu thư, người không thể đến đó. Nếu đến đó, người sẽ chết.

- Em mặc kệ, ba mẹ đều đã chết, em cũng không muốn sống nữa.

Ngay lúc Vương Tử Huyền muốn chạy về phía trước và hét to thì bị người vệ sĩ bịt miệng lại. Anh ta nhìn cô nói

- Tiểu thư, người hãy chạy đi và sống cho thật tốt. Đừng nghĩ đến việc trả thù.

- Không, có đi thì cùng đi, em không thể bỏ anh lại một mình.

- Ba mẹ đã không còn, bây giờ em chỉ có mình anh.

- Tiểu thư, nếu người không chạy thì cả hai đều phải chết.

- Không, không muốn.

- Bây giờ không phải là lúc bướng bỉnh. CHẠY NHANH!!!

Người vệ sĩ hét lên rồi đẩy cô về phía trước, Vương Tử Huyền khóc càng nhiều cô nhắm mắt chạy về phía trước. Trong lòng quyết tâm sau này lớn lên sẽ trả thù.

Người vệ sĩ thấy cô chạy đi, anh ta bước ra chặn đường những tên kia. Giọng lạnh lùng nói

- Tôi mới là đối thủ của các người.

Chuyện gì xảy ra sau đó thì cô không biết, nhưng cô chỉ biết một điều. Tất cả người thân năm đó của cô đã chết hết.

-----Hiện tại-----

Vương Tử Huyền không biết lúc nào thì nước mắt đã rơi giàn giụa, cô co người ngồi nhìn về phía chân trời. Bây giờ trời đã khuya, gió biển một mạnh mà cô không thấy lạnh, chỉ thấy cô đơn. Ở đâu đó trong trái tim cô, hi vọng được nhìn thấy anh, được nằm trong vòng tay ấm áp của anh. Giống như lúc còn bé, được ba ôm thật ấm áp, được mẹ vỗ về thật tốt biết bao nhiêu.

Vương Tử Huyền thấy mệt mỏi vì khóc quá nhiều, cô đứng dậy đi về phía căn nhà nhỏ của mình đang ở. Cô mệt mỏi gục mặt xuống sofa và ngủ thiếp đi. Trong cơn mê cô như lạc vào hư không, cô nhìn người con trai đang mỉm cười với mình mà lòng ấm áp hơn. Cô có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của người con trai

"Huyền, đợi em lớn lên chúng ta sẽ kết hôn. Cả đời này ngoài em ra anh không cưới ai khác.... "

Vương Tử Huyền giật mình tỉnh dậy, lúc này cô mới thấy mình quỳ ở sofa mà ngủ thiếp đi. Giờ cô mới có cảm giác nền đất thật lạnh lẽo. Vương Tử Huyền chóng tay đứng dậy đi về phía cửa phòng mà không ngừng ho, có lẽ cô bị cảm mạo rồi.

Mà lúc này, Nam Cung Hạo Thiên không ngủ được. Anh vào phòng thay bộ đồ khác rồi ra ngoài. Anh muốn tìm cô nhanh nhất có thể, muốn nói với cô rằng: Em đã thắng. Em đã cướp mất trái tim anh, làm cho trái tim nguội lạnh của anh sống lại lần nữa. Em đã làm cho anh yêu em, yêu rất nhiều. Khiến anh mỗi phút mỗi giây đều tưởng tượng em đang ở cạnh anh.

Người ta thường nói, phải biết nắm bắt cơ hội. Hạnh phúc đang ở trước mắt bạn hãy nắm giữ thật chặt đừng để vụt mất rồi mới hối hận. Hẳn là nói anh đi, lúc trước cô còn ở bên anh, cười nói vui vẻ với anh. Hạnh phúc đó chỉ trong tầm tay vậy mà anh không biết thức thời vãn ngu muội vì quá khứ mà đánh mất em. Bây giờ anh muốn được ôm em, được hôn lên đôi môi của em và nói rằng "anh yêu em".

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Bắt cóc (1)

Nam Cung Hạo Thiên lái xe đi khắp thành phố T để tìm cô nhưng vẫn không thấy. Lúc này mặt trời đã lên cao, anh đổi hướng một đường về Tổng bộ bang Huyết Ưng.

Ở đó tứ đại đương gia đã chờ sẵn, đó là Cổ Dạ Bạch_ đại đương gia, Hắc Phong_ nhị đương gia, Hắc Ảnh_ tam đương gia và Hắc Mộng_ tứ đương gia. Thuộc hạ hai bên cung kính cúi chào và đồng thanh hô

- Chủ tử.

Nam Cung Hạo Thiên mặt không đổi sắc đi vào bên trong, anh ngồi lên vị trí cao nhất. Hai chân vắt chéo, lưng ngửa ra sau nhắm mắt dưỡng thần. Anh

đã tìm cô khắp nơi, nhưng đều không thấy. Cô giống như bốc hơi không để lại dấu vết, như muốn nói lên cô chưa bao giờ tồn tại..

Một tháng sau

Một tháng, đã một tháng anh không tìm thấy cô. Một môi cùng công việc của Tập đoàn anh ngày càng nên lạnh lùng. La Kì Kì sau hơn nửa năm sang nước ngoài cũng trở về. Nhưng thời điểm cô ta trở về không đúng một tí nào. La Kì Kì thấy tổng tài dạo này không hề đến công ty thì có chút buồn bực. Đáng lẽ kì công tác này gần một năm, nhưng vì anh cô ta đã sớm hoàn thành để về bên anh thế mà về hơn một tháng nay số lần gặp anh đếm trên đầu ngón tay.

Và hôm nay là ngày thứ ba trong vòng một tháng tổng tài mặt lạnh đến công ty.

Nam Cung Hạo Thiên đi thẳng lên phòng làm việc, anh một môi xoa huyết thái dương đang đau nhức. La Kì Kì nhìn thấy vậy có chút đau lòng

- Tổng tài, ngài bị đau đầu à? Có cần mua thuốc?

- Không cần.

Anh lạnh lùng nói, mắt nhìn vào dãy số đang nhấp nháy trên màn hình máy tính. Giá cổ phiếu giảm xuống 2% so với tháng trước. La Kì Kì nhìn anh cũng chỉ báo cáo lịch làm việc hôm nay rồi ra ngoài.

Chờ La Kì Kì ra ngoài, Nam Cung Hạo Thiên rút điện thoại ra rồi ngơ ngẩn nhìn màn hình. Anh vô thức đưa tay lên vuốt khuôn mặt cô gái đang ngủ say trên màn hình

- Huyền, anh nhớ em!

Mà lúc này Vương Tử Huyền mới thức giấc, không biết vì sao dạo này cô đặc biệt thích ngủ một khi đã đặc lưng xuống giường là ngủ không biết trời chẳng mây gió gì.

Vương Tử Huyền nhìn đồng hồ, đã chín rưỡi, trễ như vậy sao? Cô nhanh chóng rời giường làm vệ sinh cá nhân.

Sau đó xuống bếp làm bữa sáng, dạo gần đây không biết tại sao cô vừa buồn ngủ vừa thèm ăn kinh khủng, chẳng biết sao nữa.

Vương Tử Huyền thờ dãi ăn nhanh bữa sáng rồi thay đồ đi ra ngoài. Cô đến đây đã một tháng mà vẫn chưa tìm được công việc thích hợp, tiền cô dành dụm không còn nhiều. Hai tháng lương cô làm được cũng không còn vì phải chi trả nhiều thứ. Càng nghĩ cô càng phiền não, lúc này Vương Tử Huyền đi qua một con hẻm nhỏ thì bị ba người lạ mặt chặn lại, cô cảm thấy bất an lên tiếng

- Các người muốn gì?

Một gã đàn ông nhếch mép cười nham hiểm, gã ta tiến một bước thì cô lùi một bước cho đến khi tới ngõ cụt. Gã ta vẫn không ngừng bước tới, chưa kịp định thần một con dao sau gáy truyền đến, ý thức dần mờ hồ và phía trước chỉ còn lại một mảnh tăm tối.

Tập đoàn Nam Cung

Ở trong phòng họp không hiểu sao Nam Cung Hạo Thiên cảm thấy trái tim đau đến khó thở, trong lòng anh dấy lên tia lo lắng, có phải đã xảy ra chuyện gì?

Trong đầu anh xẹt qua một suy nghĩ nhưng nhanh chóng loại bỏ, không có sẽ không xảy ra chuyện đúng không?

Mà các cổ đông thấy sắc mặt nhợt nhạt của anh đều đưa mắt nhìn nhau rồi lại nhìn anh. La Kì Kì bất an nhìn anh gọi khẽ

- Tổng tài?

-....

- Tổng tài, nên bắt đầu hội nghị.

La Kì Kì lưng đổ mồ hôi, tổng tài của bọn họ rốt cuộc xảy ra chuyện gì a?

Nam Cung Hạo Thiên lấy lại tinh thần khẽ "ừ" một tiếng, cuộc hội nghị bắt đầu. Nhưng anh luôn cảm thấy khó chịu trong lòng, trong suốt cuộc họp anh chẳng nghe được bao nhiêu. Tâm trí đã dồn hết về người con gái anh không thấy mặt hơn một tháng nay.

Ở một nơi khác, Vương Tử Huyền từ từ tỉnh dậy. Cô cảm thấy phía sau gáy đau đớn, cô cố gắng ngồi dậy nhưng để ý tay chân đều bị cột chặt vào ghế. Ngồi ở đây cô có thể đoán đây là một căn nhà bỏ hoang, cô đang bị nhốt ở lầu hai vì nhìn ra phía cửa có thể nhìn thấy ban công.

Tuy là nhà hoang nhưng vô cùng sạch sẽ, bỗng cánh cửa bật mở kéo cô thoát khỏi mơ suy nghĩ hỗn loạn. Vương Tử Huyền nhìn ba người bước lại lạnh lùng hỏi

- Các người là ai? Tại sao lại bắt tôi?

- Chúng tôi là ai không cần cô quan tâm, cô chỉ cần biết có người thuê chúng tôi giết cô.

- Sao?

Vương Tử Huyền ngỡ ngàng, giết cô sao? Cô nhớ không có thù oán với ai, tại sao lại làm như vậy?

- Muốn biết người ra lệnh là ai đúng không? Chờ gặp Diêm Vương mà hỏi..hahaha...

Gã ta nói xong cười ha hả, sau đó ra lệnh cho hai tên còn lại

- Trông chừng cho kĩ, tao đi gọi điện thoại.

Nơi khác

Trong căn phòng tối, không chút ánh sáng. Người đàn ông lạnh lùng nhìn hai bóng đen đang quỳ dưới đất

- Đồ vô dụng, có chút chuyện mà không làm được?

- Lão đại, là thuộc hạ vô dụng. Đã chậm một bước, khi thuộc hạ đến nơi thì người đã bị tiểu thư mang đi.

- Tiểu thư?

Người đàn ông bắt lực dựa vào ghế, vậy là ông vẫn chậm một bước nhưng không sao ông sẽ từ từ khiến Mạc Tử Bắc mất tất cả ha ha.

- Giúp đỡ tiểu thư, người nhất định phải chết. Dọn sạch hiện trường, sau khi xong việc hộ tống tiểu thư về nhà an toàn.

- Rõ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Bắt cóc (2)

Hai bóng đen nhanh chóng biến mất, trong không khí chỉ còn tiếng gió.

Mà lúc này Vương Tử Huyền nhìn hai gã mặt đầy xẹo trước mắt mà sợ hãi. Lúc này đây hơn bao giờ hết cô muốn được nhìn thấy anh, muốn được ôm anh vào lòng.

Cửa bật mở lần nữa, đi vào không chỉ có gã đàn ông hời nãy mà còn có một cô gái, cô ta mặc bộ váy đen ôm sát người chân mang đôi giày cao gót mười phân. Cô ta bước vào nhìn Vương Tử Huyền đầy khinh bỉ.

Mà Vương Tử Huyền khi thấy người con gái bước vào liền cứng đờ, môi mấp máy

- Tuy...ét L...inh?

- Phải, là tao, mày cũng không ngờ đúng không?

À ta cười đầy ác ý bước đến chỗ cô, Âu Dương Tuyết Linh quay sang nhìn tên đằng sau mình nói

- Quay video lại.

Gã kia không nói gì lấy điện thoại ra quay lại.

À bước đến chỗ cô không nói không rằng tát mạnh vào mặt cô. Bị tát bất ngờ, đầu óc Vương Tử Huyền trở nên choáng váng, bên má truyền đến sự đau rát. Khoé miệng cô chảy ra dòng máu tươi, mặc dù đau nhưng cô không hề la lên. Âu Dương Tuyết Linh tức giận tát mạnh vào mặt cô thêm một cái nữa, giọng nói của ả ta vang lên một cách quái dị

- Xin tha đi tao sẽ không đánh mày nữa, cầu xin tao đi.. Hahaha

Nhưng Vương Tử Huyền vẫn không mở miệng ngược lại còn nhìn ả ta bằng ánh mắt lạnh lùng. Âu Dương Tuyết Linh đánh cô giữ dội hơn, vết thương

đau rất nhưng cô không hề miệng nói một lời.

- Rất tốt, tao sẽ cho mày hối hận.

Nói xong, ả ta rút điện thoại cho ai đó, ả không quên nhìn cô một cách đầy thách thức.

Mà lúc này, tại phòng họp không khí vô cùng ngưng đọng thì chuông điện thoại reo lên, mọi người trong phòng như ngừng thở nhìn về tổng tài đầy uy quyền đang ngồi trước mặt.

Khi thấy Nam Cung Hạo Thiên rút điện thoại ra mọi người không khỏi há hốc trợn mắt, mà anh khi thấy số điện thoại lạ trong lòng cảm thấy bồn chồn. Chuông chưa đổ được hai giây thì anh đã nhấc máy nghe

- Alo?

Âu Dương Tuyết Linh cười tươi, chính mình mở loa ngoài nhằm để cho cô nghe cuộc nói chuyện này. ả cất giọng ngọt ngào khiến người khác phải nổi da gà

- Nam Cung tổng, lâu ngày không gặp.

- *Cô là ai? _nhịu mày*

- Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là vợ anh đang ở trong tay tôi.

- *Cô muốn gì? Tôi nói cho cô biết nếu cô ấy bị tổn hại tôi nhất để định sẽ không tha cho cô.*

Nam Cung Hạo Thiên ở đầu giây bên kia kích động vô cùng khi anh nghe ả nói cô đang ở trong tay ả. Mà mọi người đều ngạc nhiên khi thấy tổng tài mặt lạnh của họ tức giận.

- Đơn giản, muốn cứu cô ta anh phải đáp ứng điều kiện của tôi.

Ả gian xảo nói

- *Nói. _lạnh lùng*

- Trừ phi anh...cưới tôi, bằng không cô ta phải chết.

Vương Tử Huyền nghe ả nói mà tim thất lại, từ đầu tới cuối khi biết ả gọi cho anh tâm trạng cô vô cùng kích động, vì cô có thể nghe được tiếng nói quen thuộc mà cô hằng mong nhớ từng đêm.

- Tôi lấy gì để tin tưởng Huyền đang ở chỗ cô?

Nam Cung Hạo Thiên siết chặt nắm đấm, anh cố gắng điều chỉnh tâm trí của mình. Anh biết bây giờ cần phải bình tĩnh, tức giận sẽ không giải quyết được vấn đề.

-*Tôi sẽ cho anh nghe giọng cô ta.*

Ả ta đầu giây bên kia lên tiếng, Âu Dương Tuyết Linh đi lại chỗ cô lạnh giọng nói

- *Là chồng mày, lên tiếng đi.*

-....

- *Mày không nghe tao nói hả?! _tức giận, quát*

-.....

- *Con khốn.*

Ả đầu giây bên kia quát lên, tay giờ lên không trung tát thẳng vào mặt cô.

Một tiếng "chát" thanh thúy vang lên, Nam Cung Hạo Thiên nghe rất rõ tiếng la lên vì đau đớn của cô. Tâm tình anh kích động đến cực hạn, anh tức giận đập bàn, đứng dậy gài lên qua điện thoại

- Cô không được đánh cô ấy, nếu không tôi sẽ không tha cho cô.

Nói xong anh đã ra khỏi phòng hội nghị không quên ra hiệu cho Hắc Phong đi theo, những người còn lại trong phòng họp người nhìn ta, ta nhìn người không hiểu chuyện gì xảy ra.

Xuống tầm hăm lấy xe anh ra hiệu cho Hắc Phong chạy thẳng về tổng bộ bang Huyết Ưng, anh lạnh lùng nói với đầu giấy bên kia

- Tôi muốn nghe giọng của cô ấy.

- Được thôi!

Âu Dương Tuyết Linh nhướn mày nhìn cô, ý bảo cô lên tiếng, Vương Tử Huyền khẽ mở môi, nhẹ giọng lên nói

- Thiên...

- Huyền, em có sao không?

Khi nghe thấy tiếng cô anh vui mừng không thôi. Nhưng chưa kịp hỏi gì đã bị ả ngắt lời

- Đã nghe thấy, anh đồng ý điều kiện?

- Cô nghĩ sao?

Nam Cung Hạo Thiên nhếch mép đầy âm hiểm

- Anh, sẽ...có.

- ...

Anh không trả lời nhưng điện thoại vẫn không cúp, xe chạy vạo tổng bộ. Thuộc hạ trong bang cung kính cúi chào, lúc định mở miệng thì bị Hắc Phong chặn lại.

Anh đi thẳng vào trong khi nhìn thấy Hắc Mộng, anh ra lệnh cho cô ta tra địa chỉ nơi gọi đến, làm việc cho anh lâu nên Hắc Mộng ngay lập tức hiểu ý và tay bắt đầu lướt trên bàn phím máy tính. Mọi người chỉ biết đứng bên nhìn thao tác nhanh như bay của Hắc Mộng trên máy tính.

Mà Âu Dương Tuyết Linh khi nghe tiếng "lạch tạch" liền biết mình trúng kế. ả nhanh tay tắt điện thoại, miệng chửi một tiếng

- Chết tiệt.

Ả nhanh chóng lấy SIM ra và... bẻ gãy.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Giải cứu

Tại Tổng bộ bang Huyết Ưng, mọi người im lặng đến lạ thường.

Cố Dạ Bạch không hỏi cũng biết chuyện gì xảy ra, nếu hần đoán không nhầm đây là manh mối để tìm Vương Tử Huyền?

"Tĩnh"

Màn hình máy tính không ngừng nhấp nháy, sau hai giây trên màn hình hiện lên thông tin mà anh cần. Hắc Mộng quay sang nhìn anh cung kính nói

- Chủ tử, số điện thoại này từ tỉnh K gọi đến.

Ngừng một chút Hắc Mộng lại nói

- Địa chỉ cụ thể là khu nhà hoang ở đường X quận Y của tỉnh K.

- Lập tức đến đó.

Nam Cung Hạo Thiên đứng lên lạnh lùng nói, anh đi ra phía cửa ra lệnh cho Hắc Phong

- Chuẩn bị trực thăng.

- Vâng.

Sau đó quay sang nhìn Cố Dạ Bạch

- Gọi cho Âu Dương Chấn Phong đến, còn nữa báo cho Nguyệt nhi biết để con bé khỏi lo lắng.
- Cậu nói Âu Dương Chấn Phong sau năm phút phải có mặt tại biệt thự Nam Cung.
- Rồi.

Sau khi căn dặn xong, anh lái xe thẳng về nhà.

Nam Cung Nguyệt sau khi nghe tin tức cũng đòi đi, không thể khuyên, Cố Dạ Bạch đành nói anh không cho cô đi nên mới ở nhà.

Năm phút sau, Âu Dương Chấn Phong có mặt tại biệt thự Nam Cung. Không nhiều lời anh ta nhanh chóng lên trực thăng đi đến tỉnh K.

Tại khu nhà hoang

- Mau cởi trói cho cô ta, nhanh lên.

Âu Dương Tuyết Linh sốt sắn lên tiếng, là do ả sơ suất nên mới để sự việc thành ra như vậy. Nếu ả tính không sai thì anh đã biết ả và cô ở đây nên mới muốn rời khỏi đây nhanh chóng. Âu Dương Tuyết Linh đã tính thời gian, nếu từ thành phố T đến tỉnh K đi xe ít nhất phải hơn một tiếng mới đến nơi. Nên bây giờ rời đi vẫn còn kịp, nhưng ả vẫn quên một điều rằng từ thành phố T đi trực thăng đến tỉnh K chưa đầy hai mươi phút.

Khi Vương Tử Huyền được cởi trói, cô không còn sức lực đứng lên vì một ngày cô đã không ăn uống gì rồi.

Âu Dương Tuyết Linh thấy vậy tức giận quát

- Còn không kéo nó dậy, nếu không chết cả đám

Ba gã đó thấy vẻ gấp gáp của ả cũng không dám chậm trễ, nhưng bị cô đẩy ra. Cô nhìn Âu Dương Tuyết Linh lạnh lùng nói

- Cô bắt tôi cũng vô dụng, Thiên sẽ không đến.
- Vì một người con gái mình không yêu mà đồng ý cưới cô để cứu tôi, cô nghĩ đáng không?
- Chả có người đàn ông nào ngu ngốc đánh đổi hạnh phúc cả đời vì người con gái mình không yêu cả.

Vương Tử Huyền nhếch môi cười lạnh, những điều cô nói là đúng sự thật. Cho dù anh đến đã sao? Anh đến cứu cô hay đến để tự tay giết cô, để cô không còn là gánh nặng cho anh.

- Mày im miệng.

Âu Dương Tuyết Linh hét lên đẩy mạnh cô ra, vì chỗ cô đứng là gần bậc thang nên khi ả ta đẩy cô, cô không kịp chuẩn bị mà ngã cầu thang. Vương Tử Huyền chỉ kịp la lên một tiếng, lăn xuống không có điểm dừng cho đến khi đầu cô đập mạnh vào cạnh cầu thang máu không ngừng chảy, ý thức cũng mờ hồ dần. Cô nghe thấy tiếng "leng keng" như đồ vật rớt, cô nhìn sợ hãi dây "huyết lệ" đã đứt và văng ra ngoài thì cố gắng bò đến cầm chặt sợi dây trên tay.

Còn anh từ lúc ngồi trực thăng không lâu thì nhận được mail, anh đã nhanh chóng mở ra xem. Khi thấy người con gái anh yêu thương, người con gái anh ngày nhớ đêm mong bị người ta đánh đập, tìm anh như nghìn lười kiếm đám qua, đau, rất đau, đau đến tận tâm can.

Nam Cung Hạo Thiên mong sao nhanh đến một tí, nhưng khi đến nơi nhìn cảnh tượng trước mắt, không khí xung quanh anh như bị rút cạn khó thở vô cùng.

Mà Âu Dương Tuyết Linh khi lỡ tay đẩy cô xuống cầu thang thì chân không nhấc lên nổi, còn ba gã kia đã ôm tiền bỏ chạy không thấy tâm hơi đâu.

Âu Dương Chấn Phong không tin vào mắt mình, người em gái bé bỏng mà anh yêu thương nay một thân đầy máu nằm bất động dưới cầu thang, mà người gây ra không ai khác chính là đứa em gái anh ta luôn che chở.

- Linh nhi, tại sao em lại làm như vậy?

- Anh hai, em..

Ả nói không nên lời, chỉ biết đứng trơ mắt nhìn anh đang đi lại bên cạnh cô.

Nam Cung Hạo Thiên quỳ xuống ôm lấy cô vào lòng, miệng không ngừng gọi tên cô

- Huyền, tỉnh dậy đi em, anh cầu xin em..
- Huyền,...

Chứng kiến cảnh này ai còn nói anh vô tình? Luôn lạnh lùng? Anh cũng yếu đuối đấy thôi, Âu Dương Chấn Phong cùng tứ đại đương gia nhìn cảnh phía trước chỉ thấy đau lòng. Họ không nói gì chỉ đứng nhìn anh còn Âu Dương Tuyết Linh không biết từ lúc nào đã biến mất như chưa từng có mặt ở đây và dĩ nhiên cô sẽ không trốn thoát cho dù có người giúp đỡ.

Vương Tử Huyền đang mê mang nghe thấy có ai gọi thì cố gắng mở mi mắt đang nặng trĩu lên, nhìn thấy anh cô vui đến chảy nước mắt

- Thiên, cuối cùng cũng gặp được...

Chưa nói xong con đau dưới bụng truyền đến khiến mặt cô trắng bệch cắt không còn giọt máu, cô rên rỉ đau đớn

- Thiên, bụng...e...m...đau...đau quá...

Nam Cung Hạo Thiên nghe cô nói đau liền nhìn xuống hạ thân cô đang không ngừng chảy máu, anh hốt hoảng lên tiếng

- Huyền, em làm sao? Đau ở đâu?

- Bụng...em đau...

Cô thều thào nói rồi ngất lịm đi, Hắc Mộng thấy vậy đành lên tiếng nhắc nhở

- Chủ tử, nên đưa chủ mẫu vào bệnh viện.

Sau lời nói của Hắc Mộng, anh nhanh chóng bế cô lên đi về phía cửa, nhưng đi vừa hai bước thì một viên đạn bay xẹt qua vai anh và rồi...

"Đoàng"

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiếu: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Bệnh viện

Trong không khí nồng nặc mùi máu tanh, sau tiếng súng nổ không biết từ đâu xuất hiện hơn mười tên hắc y nhân.

Mà thuộc hạ bang Huyết Ưng sau khi nghe tiếng súng thì nhanh chóng xông vào, hai bên đều chia súng vào nhau. Nam Cung Hạo Thiên lạnh lùng nhìn mấy tên hắc y nhân, sau đó quay người đi nhanh ra phía cửa, bây giờ tình trạng của cô vẫn quan trọng hơn. Khi vừa khuất bóng, bên trong xảy ra một cuộc ẩu đả hai bên hầu như cân sức.

Nhưng phút chốc khi Âu Dương Chấn Phong vào cuộc thì tình hình thay đổi. Chẳng mấy hồi bên trong toàn những xác chết, mùi máu tanh nồng nặc trong không khí.

Tại bệnh viện của tỉnh K

Một chiếc xe BMW đen thẫm gấp trước cổng bệnh viện. Nam Cung Hạo Thiên bế cô từ xe xuống rồi đi nhanh vào trong. Khắp đường đi, mọi người không khỏi nhìn anh.

Một người đàn ông mặc quần tay đen, áo sơ mi trắng bây giờ đã nhuộm đầy máu. Đặc biệt cô gái đang được người đàn ông bế trên tay, sắc mặt trắng bệch chiếc đầm trắng giờ đã biến thành đỏ.

Bác sĩ đi khúm núm sau lưng anh, anh bế cô vào phòng cấp cứu sau đó bị bác sĩ không thương tình đuổi ra ngoài. Dù anh có thân phận cỡ nào bọn họ cũng không thể để anh trong phòng cấp cứu như vậy rất áp lực a.

Nam Cung Hạo Thiên đỡ đầu gối nhìn cửa phòng cấp cứu, hi vọng cô không xảy ra chuyện gì.

Không lâu sau, trên hành lang bệnh viện truyền tới tiếng bước chân. Không phải của một người mà là của nhiều người, chưa đầy một phút đã thấy một đàn nam thanh nữ tú xuất hiện, không ai khác là Nam Cung Nguyệt, Tư Không Diệp Như, Âu Dương Chấn Phong, Cố Dạ Bạch, Hắc Phong, Hắc Ảnh và Hắc Mộng.

Nam Cung Nguyệt thấy anh đang ngồi thẩn thờ, áo nhuộm đầy máu liền hốt hoảng đi tới

- Anh, đã xảy ra chuyện gì? Sao...người anh...

- Nguyệt Nguyệt.

Cố Dạ Bạch nhìn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, thấy vậy cô cũng không lên tiếng im lặng đứng cạnh anh, không khí căng thẳng vô cùng.

Hai tiếng...

Bốn tiếng...

Sáu tiếng.....

Cuối cùng đèn phòng cấp cứu cũng vụt tắt. Vương Tử Huyền được đẩy ra ngoài, vừa nhìn thấy bác sĩ Nam Cung Nguyệt cùng Tư Không Diệp Như bước nhanh lại hỏi

- Bác sĩ, cô ấy sao rồi?

- Các người là người nhà của cô ấy?

Tư Không Diệp Như bất mãn nhìn bác sĩ, tại sao ông bác sĩ lại lằng nhằng như vậy chứ?

Nam Cung Nguyệt thở dài, bây giờ là lúc nào rồi còn hỏi người nhà? Cô đang định lên tiếng thì bị bác sĩ cắt ngang

- Ai trong các vị là người nhà của bệnh nhân?

Âu Dương Chấn Phong định nói "tôi" thì anh nhanh hơn một bước lên tiếng trước

- Là tôi, tôi là chồng cô ấy.

Nam Cung Hạo Thiên chậm rãi đứng lên đi về phía bác sĩ.

Bác sĩ nhìn thấy anh liền nói

- Anh chăm sóc vợ mình kiểu gì vậy? Đến cả cô ấy mang thai cũng không biết?

Nam Cung Hạo Thiên thật sự kinh ngạc khi nghe bác sĩ nói cô mang thai. Con anh?

- Cô ấy...có thai?

Anh khó nhọc thốt lên những lời này.

- Phải, chỉ vài tuần nhưng bị va chạm mạnh đứa bé trong bụng không thể giữ được.

- Sao?

Không chỉ anh sững sờ mà mọi người ở đây đều kinh hãi nhìn về phía bác sĩ.

Anh vô lực dựa vào tường, cả người như không còn chút sức lực. Cô mang thai? Vậy mà anh không biết, anh đã hại cô rồi. Huyền, anh xin lỗi.

Bác sĩ nhìn anh chỉ biết lắc đầu nói

- Chăm sóc cô ấy cho tốt.

Nam Cung Hạo Thiên lững thững bước vào phòng chăm sóc đặc biệt, anh ngồi xuống bên cạnh cô. Anh nắm chặt lấy tay Vương Tử Huyền, một giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay lạnh lẽo của anh.

Một lần nữa anh không bảo vệ được người con gái mình yêu, anh lần này đã sai thật rồi. Sai ngay từ phút đầu, khi anh biết cô không phải Âu Dương Tuyệt Linh anh nên ly hôn mới phải.

- Huyền, anh xin lỗi, thật xin lỗi,...

Nam Cung Nguyệt nhìn anh trai của mình mà đau lòng, cô chưa bao giờ nhìn thấy anh đau đớn như vậy. Nam Cung Nguyệt dựa vào lòng Cố Dạ Bạch, cô muốn nhận được sự an ủi từ hắn. Cố Dạ Bạch vuốt tóc Nam Cung Nguyệt an ủi, hắn ôm cô đang mệt mỏi ra ngoài. Không bao lâu mọi người cũng giải tán để lại không gian riêng cho anh và cô.

Nam Cung Hạo Thiên vào phòng thay đồ, rồi ra ngoài trên tay cầm thêm chiếc khăn bông và chậu nước ấm. Anh cẩn thận lau người cho cô, khi lau đến tay anh hơi dừng lại một lát khi thấy tay cô đang cầm chặt vật gì đó, nếu không nhầm thì đó là sợi dây chuyền. Nam Cung Hạo Thiên thử mở tay cô ra nhưng cô nắm rất chặt, đành bỏ qua.

Màn đêm buông xuống, trăng đã lên cao. Bên ngoài gió thổi nhẹ, trong căn phòng yên tĩnh bỗng có tiếng nói

- Nước...nước...

Giọng nói thều thào không chút sức lực, anh nằm gục đầu bên cạnh giường nghe thấy liến đùng dậy rót nước cho cô uống.

Anh nhẹ nhàng đỡ đầu cô dậy, cẩn thận dứt từng miếng nước cho cô uống. Mà Vương Tử Huyền cũng không có dấu hiệu tỉnh lại. Anh gác ly nước lên tủ nhỏ bên cạnh giường, cẩn thận diu cô nằm xuống khi anh đắp chăn cho cô thì nghe thấy tiếng "leng keng", Nam Cung Hạo Thiên chính chắn lại cho Vương Tử Huyền rồi nhìn tại nơi phát ra tiếng động nhỏ. Khi nhìn thấy vật đang nằm trên mặt đất anh thật sự thất kinh. Tâm trạng vừa hồi hộp vừa lo lắng, anh tiếng lại nhặt lên sợi dây chuyền, anh quả thật nhìn không nhầm đây là

"Huyết lệ"

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Thân phận của Vương Tử Huyền

"Huyết lệ"

Tại sao nó lại ở chỗ cô? Chỉ là trùng hợp hay là...

Nam Cung Hạo Thiên quay người nhìn cô gái đang im lặng nằm trên giường bệnh ngủ say giấc. Phải chăng là em?

Sáng hôm sau, cô được anh làm thủ tục chuyển viện về bệnh viện ở trung tâm thành phố T. Vì anh muốn cô được chăm sóc tốt nhất, mà ở tỉnh K y học còn chưa tiên tiến nên anh quyết định chuyển viện cho cô và tiện thể chăm sóc.

BỆNH VIỆN

Nam Cung Hạo Thiên đẩy nhẹ phòng bệnh đi vào, trên tay anh cầm hộp giữ ấm. Theo bác sĩ nói rất có thể sáng nay cô tỉnh lại, anh không muốn khi tỉnh lại mà không có gì lót dạ cho cô.

Anh đi lại đặt hộp giữ ấm bên chiếc bàn cạnh giường, Nam Cung Hạo Thiên vén tóc trên mặt cô ra sau mép tai. Đúng lúc này, Vương Tử Huyền tỉnh, cô nhìn anh khẽ gọi

- Thiên...

- Anh đây, có thấy chỗ nào không thoải mái hay không? Hà?!

Vương Tử Huyền cười nhẹ lắc đầu, anh yêu thương hôn nhẹ lên trán cô dịu dàng hỏi

- Có đói bụng hay không?

- Ừm

Cô gật đầu, anh mỉm cười đỡ cháo từ hộp giữ ấm ra chén. Anh cẩn thận đỡ cô dậy, sau đó cẩn thận dứt từng muỗng cho cô. Vương Tử Huyền rất phối hợp ăn hết cháo anh dứt.

Lúc này theo thói quen cô đưa tay lên sờ cổ, nhưng không thấy đau cả, sắc mặt cô khẽ biến. Anh nhìn mày của cô nhíu lại thì lo lắng hỏi

- Không khoẻ chỗ nào sao?

-....

- Ngoan, nói cho anh biết, em cảm thấy khó chịu ở đâu?

Cô ngược đôi mắt đã đỏ lên của mình nhìn anh nói

- Mất rồi.

- Hà?! _anh không hiểu nhìn cô

- Sợi dây chuyền, mất rồi.

Anh à một tiếng hiểu ra chuyện, là cô đang tìm sợi "huyết lệ"?

- Ngoan, nói cho anh biết, sợi dây đó từ đâu mà em có.

Vương Tử Huyền lắc đầu nói

- Em cũng không biết, khi tỉnh lại trong bệnh viện thì nó đã ở trên cổ rồi.

Dừng một chút cô nhìn anh hỏi

- Anh có thấy nó không?

Nam Cung Hạo Thiên không biết trả lời thế nào, đúng lúc này cửa bật mở, bước vào là Cố Dạ Bạch và Âu Dương Chấn Phong. Còn hai người kia, khóc đến sáng mắt ngủ nên bây giờ không thể đến.

- Em thấy thế nào rồi?

Âu Dương Chấn Phong đặt túi hoa quả xuống ân cần hỏi.

- Em khoẻ rồi.

Cố Dạ Bạch nhìn thấy cô mặt tràn đầy khiêu khích nói

- Tôi tưởng cô chết rồi?

Vương Tử Huyền liếc xéo hần nói

- Cậu còn chưa chết sao tôi chết được?

- Cô...

- Cô đây cháu?

Vương Tử Huyền làm mặt hài nhìn Cố Dạ Bạch mặt đang đỏ lên vì tức giận.

- Có, tin, tôi, giết, chết, cô?

Cố Dạ Bạch gầm lên, cô nhếch môi làm vẻ sợ sệt nói

- Ôi, tôi sợ quá. Vương Tử Huyền tôi không sợ trời, không sợ đất, chẳng lẽ lại sợ lời đe dọa của cậu?

- VƯƠNG TỬ HUYỀN....

Cố Dạ Bạch hét lên, giận đỏ cả mặt. Mà không hề biết rằng người nào nó đã hoá đá khi nghe cô nói "Vương Tử Huyền tôi.. "

Nam Cung Hạo Thiên nét mặt khó coi nhìn Cố Dạ Bạch sau đó nhìn cô, nhẹ giọng hỏi

- Em, tên thật là Vương Tử Huyền?

- Ách...phải.

Vương Tử Huyền gạt mình nhìn anh gật đầu. Anh nhìn cô bằng ánh mắt đăm chiêu, sau đó quay người ra ngoài nói

- Cố Dạ Bạch tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Sau khi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại cô và Âu Dương Chấn Phong

- Thật xin lỗi.

- Đó không phải là lỗi của anh.

- Tiểu Huyền, em sẽ bỏ qua cho Linh nhỉ?

Vương Tử Huyền nghe vậy cũng không lên tiếng, cô cảm thấy đầu đau nhức vô cùng

- Em...muốn nghỉ ngơi.

- Được, anh không làm phiền em nữa.

Âu Dương Chấn Phong đứng dậy rời đi, cùng lúc đó sắc mặt cô khó coi đến tột độ. Đầu cô đau như búa bổ, cô mơ hồ dần rồi chìm sau vào giấc ngủ.

Mà lúc này bên Cố Dạ Bạch cùng Nam Cung Hạo Thiên không khí vô cùng ngưng đọng.

Anh lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc này

- Cậu đã sớm biết, cô ấy là Vương Tử Huyền?

- Phải.

- Cậu biết những gì về cô ấy?

- Sao?

Cố Dạ Bạch có chút bất ngờ sau đó chậm rãi kể lại cho anh, từ việc gia đình đến việc cô mất trí nhớ. Một từ cũng không thiếu. Nam Cung Hạo Thiên bỗng nhiên đứng lên, anh nhìn Cố Dạ Bạch lạnh lùng nói

- Từ này cậu phải đối xử với cô ấy như đối với tôi. Phải xem cô ấy là chủ mẫu của cậu.

Nói xong, anh không đợi Cố Dạ Bạch trả lời đã rời đi, hắn ta nhìn anh bằng ánh mắt oán giận, chủ mẫu? Trời ạ!

Cố Dạ Bạch sâu sắc rời đi.

Anh quay lại phòng bệnh thấy cô đã ngủ rồi mỉm cười. Nhẹ nhàng ngồi cạnh giường, anh đưa tay vuốt khuôn mặt đã có chút sắc hồng của cô. Anh dịu giọng nói

- Em ác lắm có biết không Huyền?

- Bắt anh tìm em lâu như vậy, hại anh đau lòng không thôi.

- Nhưng bây giờ đã không sao rồi, anh sẽ không đánh mất em như mười lăm năm trước.

Chắc chắn! Anh sẽ bảo vệ em, không để cho em chịu tổn thương. Anh sẽ dùng cả cuộc đời này bù đắp cho em. Vương Tử Huyền, em là của anh. Đời này, kiếp này em chỉ có thể là của anh, mãi là của anh. Anh yêu em, Huyền!

Anh đặt nhẹ môi mình lên môi cô, nụ hôn như chuông chuông lướt. Anh khẽ mỉm cười, vuốt lên mái tóc đen của cô.

- Mãi yêu em, Huyền.

.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Cháp vấn

Chiều hôm đó, anh ra lệnh cho Hắc Mộng ở lại trông chừng cô còn chính mình đến tổng bộ Huyết Ưng xử lý vài chuyện.

Hắc Mộng nhìn cô đang ngủ trên giường liền tự kỷ nói một mình

- Thật không ngờ chủ mẫu lại đẹp như vậy.

- Không biết chủ mẫu làm thế nào để thu phục trái tim đóng băng của chủ tử?

- Haizzz....

Tại tổng bộ bang Huyết Ưng

Nam Cung Hạo Thiên nhìn người con gái trước mặt đã bị trấn không ra hình người. Anh lạnh lùng lên tiếng

- Cô, tại sao phải làm vậy?

Âu Dương Tuyết Linh nhìn anh căm phẫn nói

- Bởi vì nó đáng bị như thế, haha từ lúc có nó ai cũng nghĩ về nó. Nó cướp tất cả mọi thứ của tôi.
- Cô ấy cướp gì của cô?
- Tất cả.
- Kể cả tôi sao?

Nam Cung Hạo Thiên cười lạnh nhìn ả ta, ả bị ánh mắt lạnh băng của anh nhìn mà da đầu run rẩy.

- Phải.
- Nực cười, là cô bảo Huyền lấy tôi thay cô, bây giờ lại đổ lỗi cho Huyền, tôi thấy cô rất hèn hạ.
- Sao?

Âu Dương Tuyết Linh kinh ngạc khi nghe anh gọi tên cô thân mật như vậy, ả cắn môi nhìn anh

- Giờ anh muốn làm gì tôi?
- Cô nghĩ đừng tới người phụ nữ của tôi sẽ có kết cục gì?

Âu Dương Tuyết Linh bị giọng nói sắc lạnh của anh làm sợ hãi

- cầu xin anh, tôi biết lỗi rồi, hãy tha cho tôi. Tôi không muốn chết.

Ả lên tiếng van xin anh, nhưng anh mặt vẫn vô cảm nhìn cô

- Giết cô? Đâu đơn giản như vậy?! Tôi sẽ cho cô sống không bằng chết, muốn chết không được muốn sống cũng không xong.

Anh nói giọng đầy sát khí, sau đó quay sang Hắc Ảnh ra lệnh

- Đưa cô ta vào khu rừng "Tử Hồn" nhớ không để cho cô ta chết.
- Rõ.

Hắc Ảnh nhận mệnh lệnh, không dám chần chừ ngay lập tức thi hành. Âu Dương Tuyết Linh giãy giụa kịch liệt

- Không, tôi không muốn,...
- Tha tôi ra, cha tôi sẽ không tha cho các người.

Ả la lên, anh nghe thấy liền ra lệnh cho Hắc Mộng dừng lại

- Cho dù có gọi tổng thống đến cũng không thể cứu được cô.
- Anh...anh là kẻ không có nhân tính.

Âu Dương Tuyết Linh đầu tóc rối bù hét lên, anh nhếch mép cười nham hiểm nói

- Tôi, từ trước đến giờ không hề có nhân tính.

Trong một căn phòng xa hoa đang không ngừng phát ra tiếng rên rỉ cùng tiếng thở dốc của người đàn ông. Trong phòng tràn ngập mùi vị hoan ái,...

Bỗng có tiếng gõ cửa vang lên, người đàn ông nhú máy nhưng vẫn không rời khỏi người phụ nữ, ông ta ôm người phụ nữ vào lòng, cất giọng lạnh lùng

- Vào đi.

Cửa bật mở, hai người mặc áo đen bước vào. Cả hai không nói gì liền quỳ rạp xuống đất

- Lão đại, xin hãy trách phạt.
- Chuyện gì?

Người đàn ông lạnh lùng chấp vắn

- Nhiệm vụ thất bại, tiểu thư đã bị người của bang Huyết Ưng bắt đi.

Người đàn ông tay đang vuốt ve thân thể người phụ nữ bên cạnh liền dừng lại, hướng hai người mặc áo đen quát lớn

- Đồ vô dụng, tôi nuôi các người để làm gì hả?!

- Lão đại, xin trách phạt.

- Tự đi lĩnh hình phạt, còn nữa bằng mọi cách phải cứu tiểu thư về.

- Rõ.

Hai bóng đen vụt mất, người phụ nữ nhìn sắc mặt ông ta dịu dàng lên tiếng

- Lão đại, tức giận sẽ không tốt cho sức khỏe.

- Hừm?! Vậy sao?

Người đàn ông nhếch môi, ông ta lật người đè người phụ nữ xuống thân, tay không ngừng vuốt ve thân thể của người phụ nữ.

Người phụ nữ sung sướng rên rỉ, giọng có chút khàn khàn nói

- Lão đại, muốn a~

- Được thôi...

Người đàn ông nói xong liền động thân, trong phòng lại vang lên tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ.

Mà lúc này, tại bệnh viện. Phòng VIP I

Nam Cung Hạo Thiên mở cửa bước vào, thấy Hắc Mộng ngủ gục bên cạnh liền thở dài, anh lạnh lùng lên tiếng

- Hắc Mộng

Hắc Mộng đang ngủ liền giật mình tỉnh lại, nhanh chóng quay người khi thấy anh liền tỉnh ngủ

- Chủ tử.

- Từ lúc tôi đi có ai đến không?

- Có Nguyệt tiểu thư cùng thiếu phu nhân của gia tộc Âu Dương có đến.

- Được rồi, cô có thể ra về.

- Dạ.

Đội Hắc Mộng rời đi, Nam Cung Hạo Thiên mới đi đến bên chỗ cô. Anh ngồi xuống bên cạnh nhìn khuôn mặt lúc ngủ của cô.

Anh cảm thấy thật hạnh phúc, ước gì thời gian dừng lại để giây phút này ngừng lại mãi mãi. Anh mỉm cười, hôn lên tóc cô rồi nói

- Ngủ ngon, Huyền.

Nói xong, anh lại ghé sofa mở laptop ra xử lý vài việc ở Tập đoàn. Mà lúc này, Vương Tử Huyền đang ngủ mà trong đầu không ngừng hiện lên những hình ảnh xa lạ mà quen thuộc. Ký ức bị đánh mất, cứ như thước phim tua chậm.

Những hình ảnh xung quanh không ngừng chuyển đổi, cảnh vật cũng chuyển đổi theo, tất cả, tất cả mọi thứ cô đã nhớ lại.

Căn phòng yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng "lạch tạch" của bàn phím máy tính, bỗng chốc một tiếng nói yếu ớt vang lên

- Từ Bắc...

Nam Cung Hạo Thiên cứng người, dừng lại việc đánh máy. Anh bước nhanh lại chỗ cô, Vương Tử Huyền vẫn còn ngủ. Nhưng miệng không ngừng không gọi tên người con trai tên Từ Bắc.

Mặt anh đen lại, tay siết chặt, cô thể cư nhiên trong mơ không nhìn thấy anh mà còn gọi tên người con trai khác.

- Từ Bắc...

Nam Cung Hạo Thiên không chịu được cúi xuống ngâm lấy môi cô, anh hôn ngấu nghiến đôi môi đỏ mọng của Vương Tử Huyền.

Anh hôn cho đến khi mặt cô đỏ lên không còn đường khí mới lưu luyến rời khỏi.

- Tiểu yêu tinh, sau này em còn dám gọi tên người đàn ông khác trước mặt anh, thì anh sẽ trừng phạt em.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mặt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Mảnh vỡ kí ức (1)

Những ánh nắng gay gắt của buổi trưa khiến người khác phải khó chịu, trên con đường nhỏ một cô bé khi đi ngang qua một con hẻm nhỏ thì thấy những người mặc áo đen, đi qua đi lại như tìm kiếm thứ gì đó làm cô bé có chút sợ hãi. Cô bé ánh mắt lơ đãng nhìn về phía trong hẻm, thấy một người con trai khuôn mặt đầy mồ hôi. Cùng lúc đó cậu con trai cũng đưa mắt nhìn về phía cô bé như muốn nói gì đó. Bé như hiểu ý, nhìn cậu cười híp mắt. Lúc này một tên mặc áo đen bước lại chỗ bé hỏi

- Cháu bé, cháu có thấy một bé trai tầm 9 tuổi?

- Dạ có, anh ấy chạy về phía kia.

Bé chỉ tay về phía ngược lại con hẻm, một người đàn ông mặc đồ đen ra lệnh rồi tất cả đều chạy theo hướng đó. Cô bé nở nụ cười tươi rói, nhưng bên trong tràn đầy sự chế giễu: ngu ngốc! Vậy mà đi tìm lời một đứa con nít. (ôi! Đây là đứa bé mới 5 tuổi?) Bất quá bé không để ý nha, cô bé nhanh chóng chạy đến chỗ cậu con trai kia, cô bé mỉm cười hỏi

- Anh trai, anh có sao không?

- Cảm ơn em.

- Không có gì, mà tay anh đang bị thương sao?

Cô bé nhìn về phía cánh tay đang chảy máu của cậu lo lắng hỏi.

Cậu bé như nhận ra sự lo lắng trong mắt bé, liền lên tiếng an ủi

- Không sao.

- Chắc đau lắm.

Cô bé vừa nói vừa lục lọi trong cặp mình, một hồi tìm kiếm thì không thấy đâu hết. Cô bé ảo não bỏ cặp qua một bên, cậu nhìn thấy cười cười hỏi

- Sao vậy?

Cô bé lắc đầu rồi xé một bên váy của mình, cậu nhìn cô bé một cách kinh ngạc. Cô bé quỳ đầu gối xuống đất rồi tập trung bóp vết thương cho cậu. Bé nói

- Sẽ rất đau, anh ráng chịu lát nha!

Khuôn mặt bé nghiêm túc chưa từng thấy, cậu bé nhìn gương mặt ửng đỏ vì nắng kèm theo vài giọt mồ hôi trên mặt cô bé liền vươn tay ra dịu dàng lau đi. Cô bé nín chặt môi, một lúc sau cũng băng bó xong. Cậu bé mỉm cười nói

- Cảm ơn, anh là Mạc Tử Bắc, còn em?

- Em tên Huyền, Vương Tử Huyền.

- Tên em đẹp lắm, tên đẹp cũng như người vậy.

Mạc Tử Bắc vuốt mái tóc đen của Vương Tử Huyền nhẹ nhàng nói. Được anh khen, cô bé cười híp cả mắt

- Em phải về rồi.

Nói rồi, Vương Tử Huyền đứng lên phui phui đầu gối, đang định quay đi thì khựng lại. Cô bé nhìn anh nói

- Anh đang bị thương a, không thể bỏ anh lại đây được.

- Anh "ồn". Chưa kịp nói ra thì Mạc Tử Bắc thấy cô kéo tay anh nói

- Đi, em đưa anh về nhà em. Nhà em rất an toàn nha~

- Được.

Mạc Tử Bắc gật đầu, anh đứng dậy đi theo sau cô bé. Thật ra vết thương này so với mấy lần trước vẫn còn nhẹ a, bất quá anh không thể để tiểu thiên thần mất vui nha.

Đi được một lúc, phía trước liền hiện lên một căn biệt thự màu trắng. Vương Tử Huyền nhìn anh vui vẻ nói

- Đó là nhà của em

Nói xong cô bé kéo tay Mạc Tử Bắc về phía trước. Đến trước cổng đã có người chờ sẵn.

- Mẹ.

Vương Tử Huyền buông tay anh ra chạy nhanh về phía trước, Mạc Tử Bắc có chút mất mát đi về phía trước. Mẹ Vương thấy bé con của mình chạy nhanh đến liền lo lắng giang tay ra đón lấy

- Căn thân nào bé con, coi chừng ngã.

- Mẹ, mẹ xem con đưa ai đến.

Cô bé từ trong lòng mẹ Vương ngẩng đầu ra nhìn về phía anh nói. Mẹ Vương có chút lo lắng nhìn về Mạc Tử Bắc nói

- Cậu là?

- Anh ấy là bạn con, tên là Tử Bắc. Anh Tử Bắc, còn đây là mẹ em.

Vương Tử Huyền giới thiệu hai người xong liền kéo tay anh vào nhà miệng nhỏ khẽ nói

- Trời rất nóng nha, em đưa anh vào nhà.

Mẹ Vương nhìn bé con chỉ biết lắc đầu, sau đó cũng bước vào. Hi vọng bé con không chọn nhầm người...

Vương Tử Huyền dắt anh lên phòng mình, là con gái nhưng cô bé không thích màu hồng mà lại thích màu trắng, nên trong phòng bé hầu hết mọi thứ đều lấy màu trắng làm chủ đạo. Mạc Tử Bắc nhìn căn phòng có chút ngạc nhiên, không phải con gái đều thích màu hồng sao.

- Bảo bối, sao em lại chọn màu này làm màu chủ đạo? Không phải con gái đều thích màu hồng sao?

Cô bé rất tự nhiên thay đồ trước mặt anh, sau đó bừa bãi leo lên ngồi trên đùi anh nói

- Màu hồng rất bánh bèo, Huyền thích màu trắng trang nhã nha, còn anh Tử Bắc thì sao?

Vương Tử Huyền cũng không để ý đến cách xưng hô của Mạc Tử Bắc rất tự nhiên làm mọi việc trước mặt anh, như hai người đã biết nhau lâu rồi.

Mạc Tử Bắc lúc đầu có chút kinh ngạc đối với hành động của tiểu bảo bối này, nhưng anh cũng không có cảm giác bài xích. Liền thuận tay ôm eo bé nói

- Anh cũng thích màu trắng.

Vương Tử Huyền không nói gì liền dựa vào lòng ngực anh, hai mắt nặng trĩu. Mạc Tử Bắc nhìn bộ dạng đáng yêu của cô bé không kiềm chế được hôn nhẹ lên mặt cô bé.

- Ừm, Huyền muốn ngủ a~

Mạc Tử Bắc buồn cười trước hành động dễ thương của cô, anh muốn đặt bé xuống giường nhưng lại bị bé ôm chặt. Anh chỉ biết thờ dài rồi ôm cô bé vào lòng rồi cũng từ từ chìm vào giấc ngủ, trên môi vẫn nở nụ cười.

Mà mẹ Vương đứng ngoài cửa thấy vậy liền mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại xuống bếp nấu cơm. Bé con dậy sẽ thấy đói nha, không thể bỏ đói bé con được.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mập Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Mảnh vỡ kí ức (2)

Vương Tử Huyền và Mạc Tử Bắc ngủ một giấc đến chiều tối. Khi anh thức dậy thì cô bé vẫn còn rút người vào ngực của anh ngủ ngon lành. Mạc Tử Bắc nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen của bé mà mỉm cười. Nói điều này thì không đúng mấy với một đứa bé 9 tuổi, nhưng anh nghĩ anh thích cô bé đáng yêu này lắm rồi.

Khi Vương Tử Huyền tỉnh dậy đã không thấy Mạc Tử Bắc đâu, khuôn mặt bé mếu máo đến sắp khóc

- Anh Tử Bắc?!

-....

- Anh Tử Bắc...hic...anh đâu rồi?

Mà Mạc Tử Bắc từ phòng tắm đi ra thấy tiểu bảo bối khóc liên bị dọa sợ. Anh bước nhanh đến chỗ Vương Tử Huyền ôm bé vào lòng, dịu dàng hỏi

- Bảo bối, làm sao khóc? Có phải gặp ác mộng hay không? Há?!

- Không có a, chỉ là không thấy anh đâu. Tưởng anh bỏ Huyền rồi.

Cô bé chu môi nói, sau đó rút vào ngực anh. Đang không biết làm thế nào thì tiếng gõ cửa vang lên

- Bé con, con dậy chưa?

- Dạ rồi.

- Vậy xuống ăn cơm, ba con cũng đã về.

- Vâng ạ.

Sau khi mẹ Vương rời khỏi, cô bé nhảy khỏi lòng ngực của anh đi làm vệ sinh cá nhân, rồi nhìn thấy bộ đồ đã giặt sạch của anh liền mỉm cười

- Anh Tử Bắc, đi ăn cơm.

- Được.

Tại phòng ăn

- Ba.

Vương Tử Huyền thấy ba đang ngồi trên bàn ăn liền chạy đến ôm lấy chân ông. Ba Vương bế cô bé lên, cho bé ngồi lên đùi mình hỏi

- Hôm nay đi học có vui không?

- Ân!

Cô bé gật đầu, lúc này ba Vương mới nhìn về phía Mạc Tử Bắc, anh khẽ cúi người chào ông. Mà ba Vương cũng không nói gì đặt Vương Tử Huyền xuống ghế bên cạnh bắt đầu ăn cơm

Cô bé trượt khỏi ghế ngồi đi lại chỗ Mạc Tử Bắc, anh nhìn cô bé đang ôm chân mình liền phì cười, tay xoa đầu bé hỏi

- Làm sao vậy?

Vương Tử Huyền giang hai tay về phía anh, môi chu ra nũng nịu nói

- Ôm~

Mạc Tử Bắc khẽ lắc đầu, ôm bé vào lòng. Cô bé vui vẻ ngồi trên đùi anh, mà ba mẹ Vương thấy một màn này liền đen mặt, đúng là giới trẻ bây giờ a.

- Anh Tử Bắc, dứt Huyền ăn cơm nha~

Cô bé chớp chớp mắt nhìn anh, Mạc Tử Bắc không chịu được cô làm nũng liền đưa tay véo nhẹ má bé nói

- Được.

- Bé con, sao lại phiền anh ăn cơm?

Ba Vương nhìn bé con của mình thờ dài nói

- Không sao đâu ạ.

Mạc Tử Bắc mỉm cười, gấp một miếng thức ăn đút cho cô bé. Vương Tử Huyền thoải mái cười cười nhận lấy thức ăn anh đưa qua.

Sau khi ăn cơm xong, Vương Tử Huyền muốn ra sau vườn dạo, nên Mạc Tử Bắc dẫn bé đi. Trong phòng khách chỉ còn lại ba mẹ Vương

- Anh chưa bao giờ thấy con bé vui như vậy.

Ba Vương vừa đọc báo vừa nói

- Ừm, em thấy là do có thêm nhóc Tử Bắc.

Mẹ Vương đầu dựa vào vai ba Vương nói

- Ừ, chúng ta có nên nuôi con rể từ nhỏ không nhỉ?!

Ba Vương nửa thật nửa đùa nói, chọc cho mẹ Vương cười một trận.

Mà lúc này Vương Tử Huyền được anh ôm ra ngoài thì không ngừng cười, Mạc Tử Bắc nhìn bé nói

- Bảo bối rất vui sao?

- Dạ.

Vương Tử Huyền gật đầu, sau đó rút vào ngực anh tìm ấm áp

- Lạnh sao?

Anh ôm cô vào lòng dịu dàng hỏi

- Dạ.

- Vậy vào nhà.

Mạc Tử Bắc đứng lên thì bé lên tiếng

- Không muốn,...

- Được, không vào.

Anh sùng nịnh nheo mũi bé rồi ôm bé chặt hơn, bé ngước lên nhìn Mạc Tử Bắc hỏi

- Anh Tử Bắc.

- Hửm?!

- Ngày mai anh sẽ về nhà sao?

- Ừ, anh phải về không thôi ba mẹ lo lắng.

Vương Tử Huyền nghe anh nói hai mắt liền ứa nước, giọng nghẹn ngào nói

- Không muốn...hic...Huyền muốn...hic...anh... Tử Bắc ở đây cơ.

Thấy cô bé anh hốt hoảng vô về

- Ngoan, đừng khóc, nín anh thương.

- Nhưng..

- Anh không đi nữa, sẽ ở lại chơi với em.

- Thật ạ?

- Ừm
- Anh Từ Bắc.
- Ừ.
- Em buồn ngủ.
- Vậy ngủ đi.
- Ngủ ngon.

Bé nhướn người hôn lên mặt anh, Mạc Từ Bắc cứng người sau đó mỉm cười, anh hôn nhẹ lên mái tóc của bé

- Ngủ ngon, bảo bối.
- Dạ~

Ngồi thêm một lúc anh mới bế cô bé lên phòng, đặt nhẹ cô bé xuống giường đắp chăn cho bé, khi định rút tay về mới phát hiện tay bị Vương Từ Huyền nắm chặt

- Anh Từ Bắc, đừng đi...

Nhìn thấy nước mắt trên mặt bé, anh không đành lòng hôn lên những giọt nước mắt đó. Yêu thương nói

- Anh không đi đâu hết, ngoan, đừng khóc...

Mạc Từ Bắc ngắm nhìn Vương Từ Huyền một lúc rồi cũng ngủ thiếp đi. Tay hai người vẫn còn nắm chặt nhau, giờ phút này anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

- Như vậy chúng ta sẽ sớm mất con gái nha.

Ba Vương khép cửa phòng rồi ảo não nói, nhưng trong lòng ông lại nghĩ ngược lại.

- Như vậy cũng tốt. Sau này không phải lo bé con không có người chăm sóc.

Mẹ Vương buồn cười nhìn ông, đã muốn thế mà còn làm bộ, haizzz

- Được rồi, đi ngủ.

Sáng hôm sau

Những ánh nắng ấm áp len lỏi vào trong căn phòng màu trắng. Trên giường có hai người đang ôm nhau ngủ, tư thế cực kì cực kì bá đạo, có thể nói là "hử thượng nam hạ".

Vương Từ Huyền thân hình nhỏ bé nằm trọn trên người Mạc Từ Bắc, hai tay ôm chặt hông anh, đầu không ngừng dụi vào lồng ngực anh tìm hơi ấm. Mà Mạc Từ Bắc bị động tác của bé làm thức giấc, khi thấy bé nằm hoàn toàn trên người anh còn anh vòng tay qua ôm bé, tư thế hết sức thân mật khiến anh đỏ khòc dở cười. Mạc Từ Bắc sững nịnh nính nhéo nhẹ mặt bé rồi để bé nhẹ nhàng xuống giường đứng dậy đi làm vệ sinh, nhưng đi chưa được hai bước đã nghe tiếng gọi nhỏ

- Anh Từ Bắc, chào buổi sáng~

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Mảnh vỡ kí ức (3)

Mạc Từ Bắc nghe thấy giọng ngái ngủ của cô bé liền quay người lại. Anh đi lại giường vuốt mái tóc rối của bé dịu dàng hỏi

- Anh đánh thức em sao?

Cô bé lắc đầu ôm lấy anh, mặt dựa vào ngực anh hai mắt cũng bắt đầu híp lại. Mạc Từ Bắc phì cười nhìn bé

- Muốn ngủ sao?

- Dạ~

Vương Tử Huyền giọng ngái ngủ.

- Vậy ngủ thêm đi.

- Anh phải ôm em ngủ.

Cô bé chu môi nói, nhìn khuôn mặt phấn hồng của bé, anh không nhịn được mà véo lên mặt bé.

- Được.

Thức dậy lần nữa đã là ba tiếng sau đó, Vương Tử Huyền ngồi dậy

Một tay chống lên giường một tay dụi dụi mắt. Chiếc áo ngủ tơ lụa hai dây của bé vì thế mà trượt xuống. Đúng lúc này, Mạc Tử Bắc đẩy cửa bước vào nhìn thấy màn phía trước liền đỏ mặt. Aizzz, sao cô bé lại tự nhiên như vậy chứ? Hôm qua thay đồ trước mặt anh đã không nói, bây giờ con có đáng về quấy rủ nữa, thật hại chết anh.

- Bảo bối, tỉnh?

Mạc Tử Bắc đặt khay thức ăn xuống giường đi đến cạnh bé ngồi xuống. Vương Tử Huyền gật đầu nhìn anh, sau đó trượt người xuống giường lon ton chạy vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân.

Một lúc sau bé bước ra với chiếc đầm hồng phấn kiểu dáng công chúa, tóc đen được búi cột lệch qua một bên. Mạc Tử Bắc đang ngồi đọc sách thì cảm giác có ai đó ngồi lên đùi mình, anh bỏ cuốn sách sang một bên nhìn xuống thấy bé đang ngồi trên đùi anh ăn cơm ngon lành. Anh mỉm cười cũng không nói gì tiếp tục đọc sách. Vương Tử Huyền uống sữa xong liếm liếm môi ngược lên nhìn anh hỏi

- Ba mẹ em đi làm ạ?

- Ừm, họ nhờ anh chăm sóc em

- Hay quá!

Cô bé ngồi trên đùi anh vỗ tay hoan hô, sau đó quay đầu nhìn Mạc Tử Bắc

- Anh dẫn em đi chơi nha?!

- Em không đi học?

- Không ạ, hôm nay em ở nhà với anh. Anh dẫn em đi chơi, nha, nha~~

Vương Tử Huyền làm nũng, không ngừng lắc tay anh. Anh thật sự không thể vững tâm khi thấy khuôn mặt của bé khi làm nũng, anh vuốt tóc bé gật đầu

- Được, bảo bối muốn đi đâu chơi?

- Đi đâu cũng được, chỉ cần có anh Tử Bắc đi cùng nha.

Mạc Tử Bắc ngán ngán nhìn cô bé, không biết anh có mắc nợ gì cô bé không nữa. Mà chắc là có đi!

Ngày hôm đó anh dẫn cô bé đi chơi công viên, bé rất thích thú cười mãi không thôi. Anh nhìn thấy nụ cười bé mà không nỡ nói cho bé biết ngày mai anh phải đi, khi bé đang anh que kem anh mua cho, Mạc Tử Bắc nhẹ nhàng vuốt mái tóc bé nói

- Bảo bối, ngày mai anh phải đi rồi.

- Dạ.

Cô bé gật đầu rồi tiếp tục ăn kem, bé biết ngày này sẽ xảy ra. Anh sẽ phải đi, anh không thể ở bên cạnh bé mãi vì anh còn có gia đình. Gia đình sẽ rất lo lắng cho anh nếu anh không về nhà trong thời gian dài.

Mạc Tử Bắc khá ngạc nhiên trước vẻ mặt thần nhiên của bé, có lẽ anh đã suy nghĩ nhiều rồi. Anh ôm bé vào lòng nói

- Đi, anh dẫn em đi chơi tiếp.

- Vâng.

Nói rồi anh ôm bé đứng dậy đi về phía trước, Vương Tử Huyền vòng tay qua ôm lấy cổ anh. Đôi mắt đã đỏ lên, bé nói vậy thôi chứ bé không muốn rời

xa anh. Bé thật muốn khóc,... Vương Tử Huyền đưa tay lên mặt dụi mắt, bé không muốn Mạc Tử Bắc thấy bé yếu đuối, bé muốn dành nụ cười để tiễn anh.

- Bảo bối?!

Mạc Tử Bắc bế cô bé trên tay thấy bé có gì đó không đúng liền khẽ gọi.

- D...ạ...

Giọng bé có chút khàn, anh nghi ngờ nhìn lên khuôn mặt cùng đôi mắt đỏ ửng của bé, Mạc Tử Bắc đau lòng nhìn bé hỏi

- Sao lại khóc? Có phải không khoẻ ở đâu không? Hà?!

- Không, chỉ...chỉ là...bụi bay vào mắt.

Vương Tử Huyền lấy tay lau những giọt nước mắt đang lăn dài trên má nhìn anh mỉm cười, nụ cười hết sức gượng gạo.

- Ngoan, đừng khóc, anh sẽ đau lắm! Biết không?

Anh hôn lên nước mắt của bé, dịu dàng nói. Mạc Tử Bắc biết bé đang buồn nhưng anh bây giờ không thể giữ bé ở bên cạnh được. Vì anh vẫn chưa đủ sức mạnh để bảo vệ bảo bối, người con gái làm anh động lòng.

Mạc Tử Bắc đưa tay lên vuốt má bé, dịu dàng nói

- Anh sẽ đến thăm em, được không?!

- Dạ.

Cô bé gạt đầu rồi tựa má lên vai anh, Mạc Tử Bắc cũng không nói gì. Hai người về đến nhà đã là chiều tối.

Sau khi tắm rửa xong cả hai xuống ăn cơm, nhưng bầu không khí không được tốt lắm vì bảo bối của bọn họ mặt buồn thiu.

Mạc Tử Bắc ôm bé ngồi lên đùi mình nói

- Đừng buồn, cười lên đi. Em cười rất đẹp.

Cô bé ngược đôi mắt ngấn nước lên nhìn anh, sau đó lại nhìn anh không chớp mắt. Ba mẹ Vương không biết chuyện gì xảy ra đưa mắt nhìn nhau rồi nhìn hai người họ.

- Đút em ăn.

- Được.

Mạc Tử Bắc mỉm cười đút thức ăn cho bé, có lẽ đây là lần cuối cùng. Anh không biết khi nào mới gặp lại bé. Vương Tử Huyền mỉm cười ăn hết thức ăn anh đút. Bầu không khí lại trở lại bình thường.

Sáng hôm sau, Mạc Tử Bắc lặng lẽ rời giường, anh hôn nhẹ lên trán bé nói

- Bảo bối, anh phải đi rồi. Nhưng anh nhất định sẽ đến thăm em.

Anh lặng lẽ đi ra cửa mà không gây ra tiếng động. Vừa mở cửa anh đã thấy ba Vương đứng bên ngoài, ông nhìn anh hỏi

- Phải đi sao?

- Vâng, nhưng cháu sẽ quay lại.

- Được, nhớ chăm sóc tốt bản thân.

Mạc Tử Bắc gạt nhẹ đầu, khi anh rời khỏi biệt thự thì có người đến đón. Ở trên căn phòng bé nhìn chiếc xe đi xa dần nước mắt cũng không kiềm được nữa mà rơi xuống.

- Anh Tử Bắc, tạm biệt.

Thực ra khi anh tỉnh bé cũng đã thức nhưng không muốn dùng nước mắt để tiễn anh, nên bé quyết định giả vờ ngủ, khi anh bước ra ngoài thì nước mắt cũng đã ướt đẫm gối.

Vương Tử Huyền đứng thẫn thờ nhìn xe đã khuất, nước mắt bé vẫn cứ rơi. Ba mẹ Vương đứng ngoài cửa mà đau lòng, họ nghĩ thằng bé đã chiếm vị trí vô cùng quan trọng trong lòng cô bé.

Chương 47: Mảnh vỡ kí ức (4)

Từ ngày Mạc Tử Bắc rời đi cũng đã một tháng, anh cũng chưa quay lại thăm bé. Trong những ngày tháng đó bé cứ lao đầu vào học võ và bắn súng, cứ học và học (không giống đứa bé 5 tuổi tẹo nào)

Và hôm nay, ngày sinh nhật lên sáu của bé. Bé mong anh đến nhưng vẫn không thấy anh cũng tại giờ phút này bé mong có anh bên cạnh để an ủi.

Gia đình bé bị người ta sát hại, bé bây giờ không còn người thân. Nên bây giờ bé sống nhà dì, dì không thương bé. Chỉ suốt ngày la mắng đánh đập bé, ở với dì được vài tháng cũng bị đưa vào cô nhi viện. Ở đó bé không nói chuyện hay cười đùa. Viện trưởng đưa bác sĩ đến khám cho Vương Tử Huyền, ông bảo do cú sốc lớn đánh vào tâm trí bé nên bé bị mắc bệnh trầm cảm.

Cuộc sống của Vương Tử Huyền cứ tẻ nhạt và trôi qua. Ngày ngày bé tự nhốt mình trong phòng, ban đêm thì ngồi cạnh cửa sổ rơi nước mắt, nhìn rất thương tâm.

Nửa năm sau

Khi Vương Tử Huyền đang chờ dẫn ngồi trên xích đu nhìn trên bầu trời thì một bóng dáng đi đến, không phải viện trưởng mà là một cậu con trai.

Anh đau lòng nhìn bé, Mạc Tử Bắc đi lại ngồi trước mặt bé. Vương Tử Huyền nhìn anh không chớp mắt, nhưng một câu bé cũng không nói ra. Mạc Tử Bắc đưa tay lên định vuốt tóc bé thì bị bé tránh né, anh cũng không trách bé. Mạc Tử Bắc nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Vương Tử Huyền, anh nhìn vào khuôn mặt vô cảm của bé dịu dàng nói

- Huyền, cười lên đi em. Em cười rất đẹp.

-....

- Huyền, anh xin lỗi vì đã không ở bên cạnh em lúc đó. Thật xin lỗi.

Mấy đứa bé xung quanh đang chơi không khỏi nhìn về phía đó, viện trưởng cũng bất ngờ khi thấy một cậu con trai đang ôm cô bé mà nửa năm nay không mở miệng nói chuyện.

Mạc Tử Bắc ôm chặt Vương Tử Huyền vào lòng, mà trên khuôn mặt bé nửa năm nay không coa biểu cảm gì. Mà bây giờ trên khuôn mặt ấy đã rơi đầy nước mắt, Vương Tử Huyền vòng tay qua ôm lấy Mạc Tử Bắc khóc to

- Huhu....anh là tên lừa đảo...huhuhu..

- Ngoan, đừng khóc, là anh sai. Anh xin lỗi, Huyền.

- Anh Tử Bắc.

- Ừ.

- Anh Tử Bắc.

- Ừ.

- Em nhớ anh!

-....

Một màn này bị viện trưởng mà mấy đứa bé khác nhìn thấy, viện trưởng vui mừng vì cuối cùng bé cũng chịu nói chuyện. Cũng nhờ cậu bé kia, anh ôm bé đã ngủ thiếp vào lòng.

Mạc Tử Bắc hôn nhẹ lên trán cô ni non nói

- Nửa năm qua vất vả cho em rồi.

Vương Tử Huyền rút vào ngực anh ngủ ngon lành, anh mỉm cười vì tính trẻ con của bé. Anh bế bé lên rồi lại chỗ viện trưởng

- Phòng của Huyền ở đâu ạ?

- À, hướng này, tôi dẫn cậu đi.

Viện trưởng lúc này mới hồi hồn nhanh chân dẫn đường cho anh. Đến phòng của Vương Tử Huyền, anh nhẹ nhàng đặt bé xuống, đắp chăn cẩn thận cho bé rồi mới quay sang viện trưởng nói

- Nhờ viện trưởng chăm sóc em ấy, cháu sẽ còn quay lại.

- Được.

Tối hôm đó, khi đang ngủ Vương Tử Huyền bỗng giật mình tỉnh dậy. Cô co rúm ngồi ở một góc giường, lại là con ác mộng ấy. Nửa năm qua bé không bao giờ dám ngủ, vì mỗi khi ngủ bé lại nhìn thấy cánh ba mẹ bị giết, đó là con ác mộng ám ảnh cả đời bé.

Vương Tử Huyền đưa mắt nhìn xung quanh, không có, anh ấy đi rồi. Anh ấy không cần Huyền nữa, anh Tử Bắc.

Hôm sau, cũng bao ngày khác Vương Tử Huyền tự nhốt mình trong phòng, bé ngồi co ro một góc tường mà ngủ.

Cánh cửa phòng bé bị mở ra rất nhẹ nhàng, khi đưa mắt lên chiếc giường nhỏ bé không thấy bóng dáng bé đâu Mạc Tử Bắc hốt hoảng đưa mắt nhìn xung quanh. Khi thấy bé ngủ ở một góc tường anh liền đau lòng không thôi, bao năm qua bé vẫn sống như vậy?

Mạc Tử Bắc bước lại chỗ bé, ôm bé lên đặt nhẹ lên giường nhưng vì động tác của anh mà làm bé thức giấc. Mạc Tử Bắc nhìn Vương Tử Huyền dịu dàng nói

- Làm em thức giấc sao?

-....

Thấy bé không trả lời, anh khẽ nhủ mảy. Đặt bé ngồi lên đùi mình, anh nhìn vào khuôn mặt nhỏ bé kia khẽ gọi

- Huyền?

-....

- Bảo bối?!

- Anh...là ai?

Mạc Tử Bắc kinh ngạc khi nghe bé hỏi, bé không nhớ anh? Làm sao có thể, hôm qua đến vẫn còn rất tốt mà?

- Bảo bối đừng dọa anh sợ, anh là Mạc Tử Bắc.

- Tử...Bắc?!

- Phải, là anh.

Mạc Tử Bắc sốt sắn nói, Vương Tử Huyền chớp chớp mắt nhìn anh nói

- Anh trai, anh thật xinh.

Nghe bé nói, anh dở khóc dở cười, tay điểm nhẹ lên chiếc mũi của cô bé nói

- Huyền, không ai khen con trai xinh cả.

- Vậy phải nói thế nào?

Vương Tử Huyền ngây ngô nhìn Mạc Tử Bắc hỏi

- Có thể không trả lời không?

- Dạ.

Cô bé gật đầu rồi ôm lấy Mạc Tử Bắc bé giờ giọng quở trách

- Tại sao mấy năm nay anh không tìm em?

- Em không mất trí nhớ?

Mạc Tử Bắc kinh ngạc

- Không a~

Cô bé cười cười

- Vậy lúc này...?

- Chọc anh thôi, ai bảo anh nhân lúc Huyền ngủ, không cần Huyền mà bỏ đi.

Bé bữu môi nói, Mạc Tử Bắc nghe bé nói thở phào nhẹ nhõm

- Bảo bối, có biết lúc này anh sợ lắm không?

- Ai bảo anh Tử Bắc không cần Huyền nữa?

- Ai bảo anh không cần bảo bối? Anh là rất thích bảo bối nha.

- Thật?

- Ừm.

Nhận được cái gật đầu của anh, cô bé mới mỉm cười thật tươi, nửa năm qua đây được xem là nụ cười đầu tiên của cô bé, kể từ ngày ấy xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiếu: Tổng Tài Mật Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Mảnh vỡ kí ức (5)

Tối hôm đó, Mạc Tử Bắc đang ngồi trên ghế đọc sách kinh tế. Lâu lâu anh ngược lên nhìn khuôn mặt buồn ngủ của Vương Tử Huyền thì buồn cười.

- Huyền.

- Dạ?

Cô bé ngược mặt lên nhìn anh.

- Buồn ngủ thì đi ngủ đi.

- Không chịu.

Cô bé lắc đầu nguầy nguậy, cô mở to mắt ra. Bé cảm thấy kì lạ, lúc trước cứ mỗi tối đến là bé tỉnh hơn bao giờ hết, nhưng bây giờ bé buồn ngủ riu cả mắt lại không dám ngủ, sợ khi tỉnh lại anh đi mất.

- Lại đây.

Mạc Tử Bắc đặt cuốn sách xuống bàn, tay ngoắc ngoắc cô bé lại. Vương Tử Huyền từ giường trườn xuống đi đến bên anh.

Anh ôm bé ngồi lên đùi, vuốt nhẹ tóc bé nói

- Ngủ đi.

- Không chịu, Huyền ngủ anh sẽ đi mất.

- Ngoan, anh sẽ không đi đâu hết.

- Anh hứa?

Vương Tử Huyền nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ.

- Hứa.

Thấy câu trả lời chắc chắn của anh bé mỉm cười rồi rút đầu vào lòng ngực của anh, nhanh chóng trong ngực anh truyền đến hơi thở đều đều. Mạc Tử

Bắc cười nhẹ, ôm cô bé đặt lên giường chính mình ôm bé chìm vào giấc ngủ, trên môi treo một nụ cười hạnh phúc.

Ba năm sau

Vương Tử Huyền năm nay đã tám tuổi, cô đã trưởng thành hơn so với năm trước.

Cô mỉm cười ngược lên nhìn anh đang dựa vào gốc cây hai chân dũi ra cho cô gối.

Mạc Tử Bắc cảm thấy có người nhìn liền cúi đầu xuống, bốn mắt chạm nhau, anh mỉm cười vuốt mặt cô hỏi

- Làm sao vậy?

Giọng anh dịu dàng như lá mùa thu rơi, khiến cô bị cuốn hút. Cô nhìn anh hồi lâu rồi nói

- Không có gì, chỉ là em rất vui.

- Vui?! Có thể nói cho anh nghe không?

- Nhưng, anh Tử Bắc, em muốn hỏi anh một chuyện.

- Được.

- Sau này trưởng thành có phải anh sẽ cưới vợ mà không cần Huyền nữa không?

- Tại sao em lại hỏi vậy?

Mạc Tử Bắc nhướn mày, thú vị hỏi lại cô

- Vì mấy bạn trong cô nhi viện nói vậy, họ nói sau này lớn lên anh sẽ không cần Huyền nữa.

- Không có, anh sẽ dùng cả đời này chăm sóc em. Sau này có cưới vợ cũng chỉ cưới mình em.

Anh nửa thật nửa đùa nói, Vương Tử Huyền vui vẻ nói

- Anh đã nói không được nuốt lời, sau này chỉ được ở bên cạnh em.

- Được. Vậy bây giờ nói cho anh biết, em vui gì được không?

- Em vui vì có thể ở bên anh mãi mãi.

- Ừ, anh cũng vậy.

Cả hai không nói gì, im lặng nhìn về phía biển. Bây giờ họ không cần gì cả, chỉ cần được ở bên đối phương là được.

Mạc Tử Bắc tay vuốt lên mái tóc mềm mại của cô, anh khẽ gọi

- Huyền.

- Dạ?

- Đời sau này lớn lên, anh sẽ cưới em. Cả đời này, ngoài em ra anh sẽ không cưới ai hết.

- Vâng.

Vương Tử Huyền cười, mắt cô đã đỏ lên. Đừng nghĩ cô mới tám tuổi mà không biết gì, cô biết chứ đó là anh đang cầu hôn cô nha. Cô thấy hạnh phúc.

Mạc Tử Bắc nhìn xuống khuôn mặt đỏ ửng của cô, không kiềm chế được hôn xuống đôi môi mềm mại kia. Vương Tử Huyền mở to mắt kinh ngạc nhìn anh, môi mấp máy

- Anh...T...ừ... Bắc...um~

Anh không bỏ qua giây phút nào, nhân cơ hội cô mở miệng anh đưa đầu lưỡi vào càn quét khoang miệng của cô. Môi của bảo bối thật mềm và ngọt nha. Mạc Tử Bắc tham lam hút hết mật ngọt của cô, một tay ôm lấy eo Vương Tử Huyền, một tay giữ lấy gáy của cô.

Khuôn mặt cô đỏ ửng, hàn lông mi run run hép hờ. Anh nhìn khuôn mặt phong tình của cô không nhịn được mà hôn sâu hơn, Vương Tử Huyền cũng vòng tay qua hông ôm lấy anh đáp trả nụ hôn. Được cô đáp trả anh cực thoải mái trong lòng a.

Một lúc sau, khi cảm thấy bảo bối anh thờ không được nữa mới lưu luyến buông ra, kéo theo một sợi chỉ bạc lấp lánh. Vương Tử Huyền thờ hồn hên,

khuôn mặt đỏ lên như gấc vì xấu hổ vùi vào ngực anh. Mặc Tử Bắc cười cười, tay vuốt lưng cô, giúp cô thuận khí.

Vương Tử Huyền đập nhẹ vào ngực anh nói

- Anh...lưu manh.

- Haha....bảo bối, em thật dễ thương.

Anh vừa nói vừa xoa lấy bàn tay đang đỏ lên vì đánh anh.

- Có đau hay không? Há?!

- Không có!

Vương Tử Huyền lắc đầu nhìn anh.

Anh áp trán mình lên trán cô, anh nhìn cô đầy sủng nịnh nói

- Bảo bối, anh yêu em

Nói xong anh hôn nhẹ lên môi cô sau đó rời khỏi, Vương Tử Huyền cười hạnh phúc ôm lấy anh, khẽ nói

- Em cũng vậy, Tử Bắc.

Mặc Tử Bắc ôm lấy cô vào lòng, anh nhìn thiên hạ của mình mà mỉm cười. Có lẽ cả đời này, việc anh không hối hận là gặp được cô và yêu cô.

"Bảo bối, anh yêu em, rất yêu, rất yêu em"

Hiện tại, hay tương lai, anh vẫn sẽ mãi mãi yêu em. Bảo bối! Em là vô giá của anh.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn khuôn mặt lúc khóc lúc cười của cô liên nhủ mày. Có khi gương mặt cô còn đỏ ửng lên khiến anh tưởng cô bị sốt làm anh bị dọa sợ.

Nhưng khi anh nhìn thấy gương mặt đầm nước mắt của cô thì đau lòng không thôi, rốt cuộc cô đã trải qua những gì mà trong mơ cũng khóc?

Nam Cung Hạo Thiên dịu dàng lau nước mắt cho cô, anh khẽ nói

- Ngoan, đừng khóc, anh sẽ đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cục Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tự trách

Ngày hôm sau, những ánh nắng len lỏi chiếu vào căn phòng bệnh làm cô thức giấc. Vương Tử Huyền đưa tay lên che đi những ánh nắng kia, cô đưa mắt nhìn xung quanh và tầm mắt rơi xuống cánh tay đang bị Nam Cung Hạo Thiên nắm chặt. Cô nhìn anh một hồi lâu sau đó rời tầm mắt, cô đã nhớ lại tất cả. Bây giờ cô và anh đã không còn quan hệ gì cả. Mặc dù như vậy, nhưng cô vẫn yêu anh. Nhưng thật xin lỗi, cô cũng không thể nào quay lại với anh nữa. Mặc Tử Bắc, là em có lỗi với anh. Là em thất hứa, nhưng bây giờ em sẽ tìm anh để nói lời xin lỗi. Còn việc, chúng ta kết hôn em thật không còn tư cách.

Vương Tử Huyền nhắm hai mắt lại, giọt nước mắt rơi xuống khoé mắt cô. Đúng lúc này, Nam Cung Hạo Thiên tỉnh lại, anh hốt hoảng khi thấy cô khóc

- Làm sao khóc? Có phải gặp ác mộng hay không?

Vương Tử Huyền gạt mình nhìn anh, sau đó rút cánh tay anh đang nắm ra. Anh nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, Vương Tử Huyền nhìn anh khó nhọc mở miệng

- Nam Cung thiếu, bây giờ chúng ta không còn quan hệ gì. Tôi nghĩ anh không nên mất thời gian ở bên cạnh tôi.

- Anh về đi.

Nam Cung Hạo Thiên sững sờ, nhìn cô với ánh mắt không thể tin.

- Huyền...

- Anh đừng gọi tôi như vậy, tôi không là gì của anh cả. Mời anh về, tôi muốn nghỉ ngơi.

- Vậy được, anh về, tối anh sẽ đến.

- Không cần đến nữa.

Nam Cung Hạo Thiên cười đau khổ, anh quay người bước đi. Cô nhìn bóng lưng cô đơn của anh mà nước mắt rơi

- Thật xin lỗi, Thiên, em không thể tổn thương anh thêm nữa. Chỉ bằng làm anh chết tâm, như thế em mới an tâm rồi khỏi anh.

"Cốc...cốc"

Tiếng gõ cửa vang lên, Vương Tử Huyền nhanh chóng đưa tay lau nước mắt. Giọng cô có chút khàn

- Vào đi.

- Thưa cô, đến giờ thay thuốc.

- Được.

Vương Tử Huyền gạt đầu, cô y tá bước vào bắt đầu thay thuốc. Cô y tá vừa băng vừa nói

- Em thật ngưỡng mộ chị, chị có người chồng yêu thương mình vô cùng.

- Sao?!

- Chị không biết đâu, lúc anh ấy bế chị một người toàn máu, trên mặt anh ấy rất đau lòng. Biết tin chị sảy thai nhưng vẫn không bỏ chị, đây là người chồng tốt, chị nên biết trân trọng.

- Xong rồi, chị nghỉ ngơi đi.

Nói xong cô y tá ra ngoài, mà Vương Tử Huyền khuôn mặt đỏ dần, tay vô thức sờ xuống bụng. Cô bị sảy thai, tại sao không ai nói cho cô biết?

Đứa con bé bỏng chưa thành hình người đã bị cô hại chết, cô, chính cô đã tự tay giết chết cốt nhục của mình.

Vương Tử Huyền hai tay run rẩy ôm đầu, nước mắt cô từng giọt từng giọt rơi xuống.

- Aaaaa...tại sao??

Vương Tử Huyền hét lên, miệng luôn lẩm bẩm

- Chính tôi đã giết chết con mình...

- Tôi là tội phạm giết người,...không, không phải vậy, không phải...

"Cạch"

Nam Cung Nguyệt đẩy cửa bước vào thấy cảnh trước mắt liền bị dọa sợ.

Vương Tử Huyền đầu tóc rối bù, mặt thì nhem nhuốc. Nam Cung Nguyệt bước nhanh đến chỗ cô vội vàng hỏi

- Làm sao lại thế này, anh hai đâu? Sao lại để cậu ra nông nổi này...?

- RA NGOÀI! RA NGOÀI HẾT ĐI...

Vương Tử Huyền hét lên, đuổi Nam Cung Nguyệt ra ngoài. Nam Cung Nguyệt đau lòng nhìn cô

- Tiểu Huyền,...

- Ra ngoài, tôi không muốn gặp ai cả.

- Nhưng..

- Nếu còn không đi, tôi sẽ chết cho mấy người xem

Nam Cung Nguyệt thấy cô đem dao gọt trái cây kê lên cổ mình thì sợ hết hồn

- Tiểu Huyền, bình tĩnh, mình sẽ ra ngoài. Cậu đừng làm chuyện dại dột.

- ĐI.

Nam Cung Nguyệt vừa ra khỏi cửa liền run rẩy gọi điện thoại cho anh. Nam Cung Hạo Thiên sau khi nghe Nam Cung Nguyệt nói liền từ sân vườn bệnh viện chạy lên.

Anh mở cửa nhẹ nhàng bước vào, anh thấy Vương Tử Huyền đang ngồi dưới nền đất lạnh lẽo, hai tay ôm lấy đầu trên tay vẫn cầm con dao gọt trái cây. Nam Cung Hạo Thiên tìm như nhảy ra ngoài, anh tiến lại giật con dao trên tay cô quăng ra xa rồi ôm chặt Vương Tử Huyền vào lòng.

- Đừng sợ, anh ở đây.

- Buông ra...anh buông tôi ra.

Vương Tử Huyền bây giờ mới kịp phản ứng, cô đưa tay lên đập lưng anh. Sức vô cùng mạnh, Nam Cung Hạo Thiên để cho cô đánh, anh vẫn ôm cô vào lòng nhẹ giọng an ủi

- Đó không phải là lỗi của em, đừng trách mình...

- Không phải, là lỗi của tôi. Tôi đã giết chết con mình, là tôi hại nó, là tôi...

Anh đau lòng khi nghe cô nói vậy, anh biết không thể dấu chuyện này mãi. Nhưng anh không nghĩ tới cô sẽ thành ra như vậy.

- Huyền ngoan, không được tự trách bản thân nghe không hả?

- Là anh có lỗi với em, là anh không bảo vệ em được. Là anh đã hại con và em, tất cả là tại anh, không phải lỗi của em

Vương Tử Huyền ngừng đánh lên lưng anh, nước mắt đã ướt hết một bên vai anh. Cô nhìn anh nói

- Không phải như vậy, anh không có lỗi gì cả.

Bốn người ngoài cửa nhìn một màn tình cảm lâm li bi đát này không biết làm gì. Nam Cung Nguyệt và Cố Dạ Bạch nhìn người đàn ông ôm cô vào lòng an ủi mà tròn tròn mắt, đây là người anh lạnh lùng, chủ tử tàn nhẫn của họ?

Mà ở bên cạnh Âu Dương Chấn Phong cảm thấy râm rức trong lòng, là tại anh không biết quản em gái nên mới để cho sự việc ngày hôm nay xảy ra. Tư Không Diệp Như biết anh(ADCP) đang tự trách chỉ biết an ủi, cô đau lòng nhìn Vương Tử Huyền, lúc này nghe Nam Cung Nguyệt gọi điện nói cô muốn tự sát thì tim của Tư Không Diệp Như đã muốn rớt ra ngoài.

- Ngoan, không sao, không phải lỗi của mình, biết không? Bây giờ em hãy nghỉ ngơi cho tốt.

Nam Cung Hạo Thiên vỗ nhẹ lên lưng cô, Vương Tử Huyền náo loạn một hồi cũng ngủ thiếp đi. Nhưng nước mắt vẫn hiện lên khuôn mặt của cô, sự thật này không thể thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Mạc Tử Bắc (1)

Một tuần sau đó, sức khoẻ của Vương Tử Huyền được xuất viện về biệt thự Nam Cung.

Nhưng kể từ ngày đó, cô tự nhốt mình trong phòng, không ra ngoài cơm cũng không ăn được mấy. Cô cứ im lặng, không khí của căn biệt thự trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Nam Cung Hạo Thiên lo lắng cho cô nên cũng không đến Tập đoàn, mọi việc anh đều ra lệnh cho Hắc Phong làm.

Anh đứng trước cửa phòng ngủ nói vọng vào

- Huyền, mở cửa ra đi em

Bên trong là một khoảng yên lặng, anh sợ bên trong xảy ra chuyện liền đi lấy chìa khoá dự phòng.

"Cạch"

Cánh cửa bật mở, bên trong tối đen không có chút ánh sáng nào. Vương Tử Huyền ngồi một góc ngẩn đầu lên nhìn anh, anh bật công tắc điện lên bỗng chốc căn phòng sáng lên, cô theo phản xạ nhắm mắt lại. Sau khi thích ứng được mới từ từ mở mắt ra, lúc mở mắt ra anh đã đi đến bên cạnh cô

- Em uống sữa đi, dạo này em gầy đi rồi đó.

- ...

- Ngoan.

Vương Tử Huyền cầm lấy ly sữa anh đưa uống một hơi, sau đó đặt ly xuống nền. Anh nhìn cô dịu dàng nói

- Em ngồi đây sẽ bị cảm lạnh, mau đứng lên.

- Anh...

- Ủ.

- Anh đừng đối tốt với em có được không?

Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô nói

- Em là vợ anh, anh không đối tốt với em thì anh đối tốt với ai?

- Nhưng chúng ta đã ly hôn.

- Ai nói?

Anh nhướn mày nhìn cô, trong lòng khẽ thở phào, cuối cùng cô cũng chịu nói chuyện với anh. Một tuần qua cô luôn im lặng và lảng tránh anh, khiến anh thật lo.

- Đơn ly hôn em đã kí.

Vương Tử Huyền e dè nhìn anh nói.

- Anh xé rồi.

- Sao?! Nói vậy là anh chưa kí?

Cô ngớ ngàng nhìn anh

- Phải.

- Nhưng tại sao? Không phải anh không yêu em sao? Nếu anh kí đơn anh sẽ được tự do.

- Đồ ngốc, trên đời này không ai ngốc như em.

- Em không có.

- Vậy tại sao sau khi xảy ra quan hệ với anh em lại rời đi? Hừ?!

- Em...em không muốn anh ghét em, nói em dùng lần đầu tiên của người con gái trói buộc em, nên em...

- Mới bỏ đi.

Nam Cung Hạo Thiên chen ngang lời cô đang nói, anh thở dài, ôm cô vào lòng để cô ngồi lên đùi mình

- Anh mới không như vậy, em cho anh là loại người nào? Đêm đó là do anh bị người ta hại nên mới làm tổn thương em, anh xin lỗi...

Nói xong anh vui mặt vào tóc cô, hít hương thơm quen thuộc trên người cô. Vương Tử Huyền để mặc anh làm gì thì làm, cô đang có việc muốn nói với anh, nhưng lại sợ nói ra anh sẽ giận.

- Sao vậy? Có chuyện gì muốn nói với anh?

Hơi nóng của anh phả vào tai cô khiến cô rùng mình, Nam Cung Hạo Thiên cẩn nhẹ lên tai Vương Tử Huyền, cô đỏ mặt nói

- Ủ...em, phần kí ức bị mất, em nhớ lại rồi.

Anh không lên tiếng tiếp tục chờ cô nói.

- Em...đã hứa với Từ Bắc sau này lớn lên sẽ cưới anh ấy.

Vương Tử Huyền mím môi nhìn anh, nhưng anh không có biểu hiện gì là khuôn mặt anh vẫn dịu dàng như vậy.

- Sau đó thì sao?

Nam Cung Hạo Thiên tay vẫn vẽ đường cong nữ tính của cô, anh hôn lên cổ cô hỏi.

- Ưm~em không muốn thất hứa, em sợ Từ Bắc sẽ giận em.

Vương Tử Huyền rên lên một tiếng, sau đó thờ dốc nói. Cô bị anh chọc cả người nóng lên, anh mỉm cười nhìn cô, anh ôm cô đặt lên giường sau đó đè lên người cô. Nam Cung Hạo Thiên hôn lên trán, mắt, mũi và dừng lại ở môi cô, anh nhìn cô nói

- Hắn ta không có tư cách giận hay trách em, bởi vì hắn ta là người đã đánh mất em.

Câu nói của anh biến mất khi môi hai người chạm vào nhau, anh tham lam hút lấy mật ngọt của cô, tay anh luồn vào váy cô xoa nắn nơi đầy dãi của cô, Vương Tử Huyền không chịu được cong người, miệng cô không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ

- Ah...um... Thiên...

Anh bị tiếng rên yêu kiều của cô mà suýt mất đi lí trí. Nam Cung Hạo Thiên rời khỏi môi cô, hôn xuống cổ rồi đến cương quai xanh. Anh đưa tay kéo váy cô xuống dưới, nhìn cảnh xuân trước mắt anh không nhận được cúi xuống ngậm lấy nhũ hoa của cô mà cắn mút.

- Ưm~...

- Gọi tên anh.

Anh thờ hồn hên nói, tay bên kia không ngừng vuốt ve đường cong cơ thể cô

- Ah... Thiên...

Dục vọng lên cao, anh nhanh chóng cởi quần áo cho anh và cô. Cô nhìn thấy thân thể cường tráng của anh liền đỏ mặt, anh thấy biểu hiện của cô liền phì cười. Nam Cung Hạo Thiên cúi xuống gặm lấy tai cô ní non nói

- Đây cũng không phải là lần đầu tiên.

- Ưm...anh...biến...thái.

- Được, anh sẽ cho em biết anh biến thái như thế nào.

Anh vừa dứt lời đã đi vào trong cô, làm cô chưa kịp chuẩn bị tinh thần đã bị dị vật xâm chiếm khiến cô không ngừng rên rỉ.

Nhiệt độ trong phòng tăng cao, bên trong không ngừng truyền ra tiếng rên rỉ yêu kiều của phụ nữ và tiếng thờ dốc của đàn ông khiến người khác phải đỏ mặt tía tai.

Kích tình qua đi, anh ôm lấy Vương Tử Huyền toàn thân mềm nhũn vào lòng. Nam Cung Hạo Thiên hôn lên mái tóc của cô, anh nói khẽ

- Bảo bối, anh yêu em.

- Ưm~

Vương Tử Huyền khẽ "hừ" một tiếng rồi rút đầu vào lòng ngực anh ngủ ngon lành. Anh cười khỏ nhìn cô, nhìn đầu cô không ngừng cọ cọ vào ngực anh. Khiến anh dục vọng nổi dậy, nhưng anh không muốn bảo bối của anh mệt mỏi a, lát nữa chắc phải đi tắm nước lạnh.

Nam Cung Hạo Thiên gỡ nhẹ tay cô ra, đang định đứng dậy thì chân cô quàng qua người anh, hai tay Vương Tử Huyền ôm anh chặt cứng. Nam Cung Hạo Thiên cười khỏ, đây gọi là "hành hạ ngọt ngào" nha.

Không còn cách nào khác, anh chịu đựng lửa dục. Ôm bảo bối vào lòng nói

- Bảo bối, ngủ ngon.

Rồi chính mình cũng chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51: Mạc Tử Bắc (2)

Khi Vương Tử Huyền tỉnh lại thì trời đã tối đen, cô đưa tay sang bên cạnh thì chỉ còn lại một mảnh lạnh tanh, trong lòng có chút mát mát nhưng rồi cô nhanh chóng rời giường đi làm vệ sinh cá nhân.

Một lúc sau, cô mặc chiếc đầm trắng đi xuống dưới nhà. Phòng khách cũng không thấy anh, cô đi vào bếp thì thấy một thân hình cao lớn đang mặt táp dề màu hồng hình con thỏ, cô nhìn ánh mỉm cười. Mà Nam Cung Hạo Thiên đang lay hoay nấu thức ăn nên không để ý phía sau có người đang cười mình. Vương Tử Huyền bước nhẹ đến chỗ anh sau đó ôm ngang hông anh, Nam Cung Hạo Thiên đang nấu ăn thấy có người ôm mình liền dừng động tác, anh quay người lại đối diện với cô, chính mình cũng ôm cô vào lòng

- Bảo bối, có phải đói rồi không?

- Vâng.

Vương Tử Huyền gật đầu.

- Đợi một chút, sắp xong rồi.

- Dạ.

Cô buông anh ra lại bàn ăn ngồi đợi. Một lúc sau, anh bung thức ăn lên, toàn những món cô thích nha. Vương Tử Huyền hai mắt sáng rực nhìn anh hỏi

- Toàn bộ là do anh nấu sao?

- Phải.

- Không ngờ chồng em giỏi như vậy.

Cô nhìn những món ăn không ngừng khen ngợi, mà không biết người nào đó nở nụ cười gian xảo.

- Vậy bảo bối thưởng cho anh đi.

Nam Cung Hạo Thiên ung dung ngồi xuống ghế sau đó kéo cô ngồi lên đùi mình, anh nhìn cô bằng ánh mắt gian xảo nói.

- Thưởng?! Anh muốn cái gì?

- Hôn.

Anh nói xong nghiêng một bên má lấy tay chỉ, cô có chút đỏ mặt nhưng cũng nhường người lên hôn. Nhưng anh bất ngờ quay lại khiến hai người môi chạm môi, anh đôi từ thế bị động sang chủ động. Một tay ôm eo cô kéo cô sát lại anh, một tay giữ lấy đầu cô để cố định. Nam Cung Hạo Thiên hôn ngẫu nhiên môi cô, làm cho môi cô sưng đỏ. Tay anh cũng không nhân rồi vuốt ve thân hình của cô.

- Ưm~...Thiên, em...đói...rồi...

Vương Tử Huyền khó nhọc nói.

Nam Cung Hạo Thiên buông môi cô ra, anh điểm nhẹ lên mũi cô nói

- Đói rồi thì ăn cơm.

Anh vừa nói vừa đút cơm cho cô, cô ngoan ngoãn ngồi im cho anh đút. Ai ngờ một màn này bị bốn người khách không mời mà đến thấy.

Nam Cung Nguyệt cười cười nhìn hai người họ, Cố Dạ Bạch thì không kiêng nể gì lớn tiếng nói

- Có phải tôi bị ảo tưởng không?

- Không đâu, tôi cũng nhìn thấy.

Âu Dương Chấn Phong đang đỡ Tư Không Diệp Như hòa theo nói. Mà Vương Tử Huyền nghe họ nói vậy liền đỏ mặt, úp mặt vào ngực anh. Nam Cung Hạo Thiên vuốt mái tóc đen mượt của cô, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía mấy vị khách kia.

- Ủa, không phải nhìn mọi người như vậy. Em là đến thăm chị dâu nha.

Nam Cung Nguyệt thấy anh liếc mắt lạnh lùng về phía này liền lên tiếng minh oan cho bản thân.

- Em khoẻ hơn chưa?

Âu Dương Chấn Phong nhìn cô nói, anh vẫn còn ấy nấy việc Âu Dương Tuyết Linh làm.

- Em đỡ hơn rồi, mọi người mau ngồi đi.

- Tốt.

Cố Dạ Bạch tự nhiên ngồi xuống.

Đội cô ăn cơm xong mọi người hỏi thăm sức khoẻ cô một hồi rồi cũng về vì lệnh đuổi khách của ai kia.

-----Sáng hôm sau-----

Vương Tử Huyền tỉnh dậy khi đưa tay qua bên cạnh không thấy ai mà chỉ là một mảnh trống không, cô chóng tay ngồi dậy nhìn đồng hồ, 9 giờ, chắc anh đã đi làm rồi.

Cô bước xuống giường làm vệ sinh cá nhân, sau đó xuống nhà. Quản gia thấy cô liền cúi chào

- Thiếu phu nhân.

Vương Tử Huyền gạt đầu rồi đi đến phòng ăn, trên bàn đã bày sẵn. Cô ngồi xuống nhìn tờ giấy ghi chú bên cạnh: *thức dậy nhớ ăn sáng, cảm thấy chán có thể ra ngoài chơi không thì lên thư phòng anh chơi máy tính...*

Nhìn chữ ghi bên trên cô nở nụ cười hạnh phúc, ăn sáng xong cô quyết định lên thư phòng của anh để tham quan. Kể từ lúc kết hôn, cô chưa từng đặt chân vào đó.

Vương Tử Huyền mở nhẹ cánh cửa phòng, bên trong toàn sách với sách. Cô đi xung quanh nhìn căn phòng, ánh mắt cô dừng trên khung hình trên phòng làm việc của anh. Vương Tử Huyền sững người, đó không phải là cô năm tám tuổi sao? Sao anh lại có nó? Không lẽ trước kia hai người từng biết nhau? Trong đầu cô vô vàng câu hỏi đặt ra, cô bước lại gần hơn cầm khung hình được úp xuống kia.

Nhìn tấm hình bên trong cô kinh hãi, bên trong là một cậu con trai đang mỉm cười, còn cô bé kia đang hôn lên má người con trai.

"Xoảng"

Khung hình rơi xuống đất khiến cô giật mình, cô nhặt tấm hình lên lật ra đằng sau, bên trong có chữ. Cô đọc dòng chữ xong nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống.

Vương Tử Huyền chạy ra ngoài, cô chạy nhanh xuống cầu thang nói với quản gia

- Con ra ngoài một lát, bác kêu tài xế đợi con.

- Dạ, thiếu phu nhân.

Quản gia thấy vẻ vội vàng chạy lên lầu của cô liền cảm thấy lo lắng. Nhưng ông vẫn không quên nhiệm vụ. Chưa đầy năm phút cô bước xuống với bộ đồ khác, cô đi nhanh ra cửa rồi lên chiếc xe đã chờ sẵn một đường đến thẳng Tập đoàn Nam Cung.

Vương Tử Huyền căng thẳng siết chặt bức hình của anh, liệu người trong hình có phải là anh?

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mạt Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Mạc Tử Bắc (3)

Một chiếc xe BMW màu đen dừng lại Tập đoàn Nam Cung, cô vợ vàng mở xe bước vào. Nhân viên tiếp tân thấy cô lễ phép chào hỏi

- Phu nhân, người đến tìm tổng tài?

- Phải, Thiên có trên đó không?

- Dạ có, tổng tài đang họp.

- Được rồi, cô làm việc đi, tôi có việc gấp phải đi.

- Dạ, phu nhân đi thông thả.

Cô tiếp tân cúi chào, Vương Tử Huyền gật đầu rồi bước lại thang máy dành cho tổng tài, lên thẳng phòng của anh.

"Đình"

Cửa thang máy mở ra, Vương Tử Huyền nhanh chóng đi ra ngoài. Nên cô không để ý phía trước có người liền đụng trúng người khác.

- Thật xin lỗi, tôi đang bận.

Vương Tử Huyền cúi người, sau đó quay lưng bước đi. La Kì Kì tức giận nhìn cô, ả quát

- ĐỨNG LẠI.

Cô dừng cước bộ quay lại nhìn La Kì Kì.

- Cô nói tôi?

- Phải.

La Kì Kì đứng dậy, nhìn cô từ trên xuống dưới, ả nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ.

- Cô là ai?

- Cô gọi tôi có chuyện gì? Tôi đang có việc bận.

Vương Tử Huyền kìm chế tức giận trong lòng.

- Cô không phải nhân viên công ty, ai cho cô vào đây.

La Kì Kì chắn trước mặt cô nói, mặt cô đen lại gần giọng nói

- Tránh, ra.

- Không.

Ả nhìn cô đầy thách thức, muốn đến đây quyến rũ tổng tài? Đừng hòng, có ả ở đây đừng ai dám lại gần tổng tài một bước. Vương Tử Huyền không nói gì đẩy ả ra đi thẳng đến phòng họp.

La Kì Kì thấy vậy tức giận quát

- Cô không được vào trong.

Lời vừa dứt, một tiếng "rầm" vang lên, cánh cửa phòng họp bật mở.

Không khí trong phòng họp ngưng đọng, nhân viên không khỏi nhìn lên phía anh, chỉ thấy anh nhàu mày khó chịu vì có người phá rối cuộc họp.

Nam Cung Hạo Thiên chưa kịp ngẩng đầu lên thì một bóng dáng ôm chầm lấy anh. Vương Tử Huyền ngồi lên đùi anh, hai tay ôm lấy anh, mặt vùi vào cổ anh. Mọi người trong phòng họp không khỏi hít một ngụm khí lạnh nhìn cô như nhìn sinh vật lạ.

Ai không biết tổng tài Tập đoàn Nam Cung không gần nữ sắc? Vậy mà cô gái trước mắt cư nhiên ôm lấy tổng tài của bọn họ a.

La Kì Kì nhìn thấy một màn này, tay siết chặt đến nỗi móng tay đâm vào da cũng không thấy đau.

Lúc đầu, Nam Cung Hạo Thiên có chút ngạc nhiên. Nhưng khi thấy cô người vào là cô, anh đưa tay vuốt mái tóc của cô. Dịu dàng hỏi

- Làm sao vậy?

Nhìn những giọt nước mắt của Vương Tử Huyền làm anh đau lòng không thôi, anh đưa tay lên lau nước mắt cho cô.

Cô vùi mặt vào cổ anh khẽ gọi

- Từ Bắc.

Nam Cung Hạo Thiên cứng người sau đó mỉm cười, anh đứng dậy bế cô lên. Nhìn mọi người lạnh lùng nói

- Tan họp.

Sau đó bế cô đi về phòng làm việc, để lại trong La Kì Kì và nhân viên đầu chấm hỏi to đùng.

Anh bế cô vào phòng rồi ngồi xuống ghế sofa, cô vẫn ngồi trong lòng anh. Nam Cung Hạo Thiên vuốt tóc cô, anh vẫn giữ chủ nghĩa im lặng.

- Từ Bắc, anh ác lắm.

Cô nheo ngáo ôm chặt anh nói.

- Em dám gọi tên người đàn ông khác trong khi đang ôm anh?

Nam Cung Hạo Thiên đen mặt nói với giọng lạnh lùng, nghe câu nói của anh cô lúc này mới ngẩng đầu lên. Vương Tử Huyền đưa tấm hình lên trước mặt anh, hỏi bằng giọng điệu nghiêm túc

- Người con trai trong hình là anh?

Anh nhìn tấm hình rồi nhìn cô gật đầu, Vương Tử Huyền mỉm cười nói khẽ vào tai anh

- Mạc Từ Bắc mãi yêu Vương Tử Huyền.

Hơi thở nóng ẩm phả vào tai anh, khiến cơ thể anh nóng lên. Nam Cung Hạo Thiên đưa tay vuốt ve mặt cô nói

- Bảo bối, em đang câu dẫn anh sao?

- Em mới không có, trả lời em. Anh là Từ Bắc, đúng không?

Cô đánh nhẹ vào ngực anh, sau đó nhìn thẳng vào mắt anh hỏi. Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô một lúc lâu, sau đó khẽ nói

- Nếu anh nói không phải thì sao?

- Anh...Em không tin, rõ ràng người trong hình là anh với em, lúc đó em tám tuổi anh mười...ư...ưm~

Cô chưa nói xong đã bị môi anh chặn lại, Nam Cung Hạo Thiên bá đạo liếm mút đôi môi đỏ mọng của cô. Tay anh cũng không nhàn rồi ngao du khắp người Vương Tử Huyền.

- Ừ...Thiên, đừng...

- Tại sao? Không phải bảo bối cũng muốn?

Nam Cung Hạo Thiên cười tà, động tác trên tay cũng không dừng lại.

- Thiên, anh còn...chưa...nói cho em biết.

Hơi thở cô dồn dập, khó khăn lắm mới nói hết một câu.

- Phải, anh là Mạc Từ Bắc.

- Ngay...ngay...từ đầu anh đã biết em là cô bé...đó...ưm~

- Lúc đầu anh chỉ nghỉ ngơi, em luôn gọi "Từ Bắc" khi chìm vào giấc ngủ, làm anh rất ghen tị, tại sao em không gọi tên anh mà cứ gọi Từ Bắc?

- Thiên à,...anh ghen với chính mình đấy à?

Vương Tử Huyền dờ khóc dờ cười, sao anh lại bá đạo không nói lí lẽ như vậy chứ?

- Phải, từ nay về sau anh không cho phép gọi "Từ Bắc" trong giấc mơ nữa.

- Gì chứ? Lúc gặp mặt, chính anh nói mình là Mạc Từ Bắc.

Vương Tử Huyền bắt mắt nhìn anh, cô không biết phải nói gì với anh, nhưng anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của cô.

- Thiên, anh nhận ra em khi nào?

- Lúc anh nhìn thấy sợi huyết lệ.

Anh trả lời cô rồi rồi khỏi môi cô, anh hôn xuống cổ sau đó là xương quai xanh. Vương Tử Huyền nhin không được bật ra những âm thanh kiều mị, hai tay cô chống lên ngực anh, thở hổn hển nói

- Anh...vậy tại sao anh không trả nó lại cho em...ah...

Cô bị anh cắn ngay cổ khẽ la lên, Nam Cung Hạo Thiên nhìn khuôn mặt đầy phong tình của cô mỉm cười

- Anh muốn xem, em coi trọng nó như thế nào.

- Anh...xấu xa.

Vương Tử Huyền vịn vẹo trên người anh muốn xuống thì bị anh ôm chặt, hơi thở của anh có chút rối loạn nhìn cô nói

- Bảo bối, anh muốn em

Nói xong anh một đường hôn xuống trán, môi, mũi rồi môi cô. Tay anh cò chiếc đầm của cô ra, Vương Tử Huyền đỏ mặt ngăn hành động của anh

- Không...được...ah...đây là công ty...um~, lỡ có người vào thì sao?

- Không ai vào cả.

Anh nói xong bế cô đi vào phòng nghỉ, chẳng mấy chốc bên trong vang lên tiếng thở dốc và tiếng rên rỉ của phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiếu: Tổng Tài Mập Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Ngọt ngào

Kích tình qua đi, Nam Cung Hạo Thiên ôm cô vợ nhỏ đã mệt lã vào lòng. Anh vuốt nhẹ mái tóc cô, Vương Tử Huyền ôm anh sau đó nói

- Anh có thể trả em sợi dây được không?

- Hừm?! Bảo bối, muốn anh trả?

Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô với ánh mắt đầy thú vị, xem ra vợ nhỏ của anh rất ngây thơ nha. Vương Tử Huyền mím môi nhìn anh, rồi gật đầu.

- Được rồi, có đôi bụng hay không? Há?!

- Có ạ.

- Anh dẫn em đi ăn cơm trưa.

- Không chịu, em muốn ăn cơm anh nấu.

Cô chu môi nhìn anh nói.

Anh cười nhẹ nhìn khuôn mặt cực đáng yêu của cô rồi cũng đồng ý. Anh hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô rồi rời giường. Nam Cung Hạo Thiên đi đến bên tủ, lấy ra chiếc áo sơ mi nam màu trắng của anh đưa cho cô mặc. Chính anh cũng mặc đồ lại chỉnh tề, anh nhìn cô đang ngồi trên giường mỉm cười. Nam Cung Hạo Thiên đi lại vuốt mái tóc của cô, sau đó hôn nhẹ lên trán Vương Tử Huyền

- Bảo bối, đợi anh một lát.

- Dạ.

Nhận được câu trả lời của cô, anh mới yên tâm đi vào phòng bếp. Vì đây là phòng nghỉ riêng của anh nên rất rộng, có thể xem đây là căn nhà bình dân có đầy đủ các tiện nghi.

Vương Tử Huyền ngồi trên giường thấy chán, liền rời giường đi vào phòng bếp. Cô nhìn anh đang bận rộn nấu đồ ăn thì mỉm cười ngọt ngào. Cô nhẹ nhàng ôm lấy anh từ đằng sau, mặt cô áp vào tấm lưng rộng lớn của anh. Nam Cung Hạo Thiên một tay xào thức ăn, một tay cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô đưa lên môi hôn.

Anh có thể cảm nhận được nơi đầy đặn của cô áp lên lưng anh, cô vợ nhỏ của anh thật biết khơi dậy dục vọng nguyên thủy trong người anh nha.

Sau khi nấu xong, anh dọn đồ ăn ra bàn thì cô mới buông hong anh ra. Nhìn những món trên bàn cô cười híp cả mắt. Nam Cung Hạo Thiên ngồi xuống ghế, nhìn cô dịu dàng nói

- Bảo bối, lại đây.

Vương Tử Huyền ngoan ngoãn từ ghế đứng lên đi lại chỗ anh. Cô vừa đi tới chỗ anh liền bị anh kéo ôm vào lòng, cả người cô dựa vào lồng ngực săn chắc của anh.

Anh vùi đầu vào mái tóc của cô, tham lam hít mùi hương hoa tường vy quen thuộc

- Bảo bối, thật thơm.

Vương Tử Huyền bỏ ngoài tai lời anh nói, bắt đầu sự nghiệp cao cả của mình đó là "ăn cơm". Anh nhìn cô ăn nhanh liền nói

- Ăn từ từ, không ai dành với bảo bối cả.

- Anh không ăn sao?

- Anh không đói.

- Không được, anh không ăn sẽ không có sức làm việc.

Cô chu môi nói, sau đó gấp một miếng đưa tới miệng anh. Nam Cung Hạo Thiên rất phối hợp để cho cô đút, Vương Tử Huyền mỉm cười sau đó tiếp tục ăn cơm, lâu lâu lại đút cho anh ăn.

Hai người cứ anh một miếng em một miếng ăn hết thức ăn trên bàn. Sau khi ăn xong cô cảm thấy buồn ngủ, nên dựa vào lòng anh ngủ một giấc thật say.

Nam Cung Hạo Thiên đặt cô xuống giường rồi ra ngoài làm việc. Anh làm việc mà tâm trí đều đặt trên người cô gái đang nằm trong phòng ngủ cách một cánh cửa. Cứ khoảng ba mươi phút anh lại gần đầu lên nhìn về phía cửa một lần.

Mà lúc này, Vương Tử Huyền ngủ đến ba giờ chiều mới thức dậy. Cô nhìn xung quanh không thấy anh đâu, liền mở cửa ra ngoài phòng làm việc tìm anh. Nhìn thấy anh đang ngồi chỗ bàn làm việc, cô khẽ gọi

- Thiên...

Nam Cung Hạo Thiên ngẩng đầu khỏi sắp tài liệu, anh nhìn về phía cô đang đứng thiếu chút nữa đã nhào đến mà ăn sạch cô.

Vương Tử Huyền một tay cầm chốt cửa, một tay dụi dụi mắt, cộng thêm trên người cô đang mặc áo sơ mi của anh chỉ che được những chỗ cảm che. Nhưng vì động tác của cô mà để lộ cảnh xuân.

- Đã tỉnh?

- Ừm~

Cô khẽ gạt đầu rồi đi lại chỗ anh, rất tự nhiên ngồi lên đùi anh, sau đó rút vào lồng ngực anh. Hai mắt nhắm hờ, anh vuốt nhẹ hai má phúng phính cô, sùng nịnh hỏi

- Rất mệt rồi sao?

- Ừm

Cô khẽ "hừ" một tiếng liền rút vào ngực anh ngủ, Nam Cung Hạo Thiên cũng chiều hôn lên tóc cô sau đó tiếp tục làm việc.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên làm anh nhú mảy, ánh mắt không tự chủ nhìn xuống bảo bối đang nằm trong lòng mình ngủ, thấy cô không có dấu hiệu tỉnh dậy mới lạnh lùng lên tiếng

- Vào đi.

La Kỳ Kỳ nở nụ cười bước vào, nhưng khi thấy cảnh trước mắt nụ cười liền cứng đờ. Ánh mắt cô nhìn về phía cô gái đang nằm trong ngực anh, điều làm á tặc giận là cô trên người chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi của anh.

Vương Tử Huyền đang ngủ cảm thấy có người nhìn mình liền nhú mảy, quay mặt về phía lồng ngực của anh. Mà Nam Cung Hạo Thiên nhìn thấy hành động này của cô liền liếc mắt nhìn về phía La Kỳ Kỳ

- Chuyện gì?

- Có tài liệu cần ngài kí.

La Kì Kì thoát khỏi mơ suy nghĩ của mình vội vàng lên tiếng.

- Để đó rồi ra ngoài, từ giờ đến lúc tan tầm, không có việc gì quan trọng thì không được vào.

Anh lạnh lùng nói. La Kì Kì khẽ gật đầu, để tài liệu trên bàn anh sau đó rời đi.

Sau khi thấy ả rời đi anh liền thu lại khuôn mặt lạnh lùng của mình, thay vào đó là ánh mắt dịu dàng và đầy sùng nịnh nhìn cô. Anh cười nhẹ rồi tập trung vào làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mập Lạnh Cực Sùng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Tình thâm

Lúc Vương Tử Huyền tỉnh lại trời đã tối, cô nhìn căn phòng xa lạ nhũn nhặn. Lúc này, Nam Cung Hạo Thiên từ phòng tắm bước ra, cô nhìn anh nói với giọng ngái ngủ

- Thiên, đây là đâu?

Anh nghe cô hỏi cười cười ngồi xuống bên cạnh, dịu dàng nói

- Phòng nghỉ của anh ở công ty.

- Chúng ta chưa về sao?

Cô vừa nói vừa lại cạnh anh, cả thân thể cô dựa vào lòng anh.

- Ừm

Nam Cung Hạo Thiên gật đầu, sau đó cúi đầu vào cổ cô hít hương thơm quen thuộc trên người cô. Vương Tử Huyền vòng tay qua hông anh nũng nịu nói

- Thiên, em đói...

- Ha ha...đói rồi thì ăn cơm, thay đồ đi anh dẫn bảo bối đi ăn.

Nam Cung Hạo Thiên cười, anh vuốt mái tóc cô nói. Vương Tử Huyền vẫn nằm trong lòng anh, lười biếng nói

- Em mệt a, anh lấy đồ giùm em nha~

- Chiều em, bảo bối.

Anh cười híp mắt hôn lên môi cô rồi cúi lấy cho cô áo sơ mi cùng chiếc váy đen xoè đuôi. Nam Cung Hạo Thiên nhìn cô đang lười biếng nằm trên giường thì cười nói

- Bảo bối, anh thay đồ cho em?

- Vâng.

Vương Tử Huyền gật đầu, ngồi dậy đi đến trước mặt anh. Nam Cung Hạo Thiên gỡ chiếc áo sơ mi của anh trên người cô ra, chẳng mấy chốc toàn thân cô không một mảnh che thân.

Vương Tử Huyền không muốn để anh nhìn liền áp người mình lên ngực anh, nơi mềm mại của cô áp lên lồng ngực cứng rắn của anh làm anh suýt nữa đè cô ra mà ăn sạch. Nhưng nghĩ lại bảo bối nhỏ bé của anh đang đói bụng nên đành nhẫn nhịn.

Nam Cung Hạo Thiên chậm rãi đặt đồ cho cô, dĩ nhiên trong quá trình mặc đồ anh không ngừng ăn đậu hũ của cô nha. Mặc đồ cho cô xong, anh lấy hai tay vỗ nhẹ lên má cô, sùng nịnh nói

- Bảo bối, đi thôi.

Nói xong, anh cầm túi xách cùng áo khoác ngoài của cô lên, tay kia nắm lấy tay cô dẫn ra ngoài.

Giờ tan tầm đã lâu nên mọi người hầu như về hết, chỉ có một vài người ở lại tầng ca. Anh cầm tay cô dẫn đến thang máy dành cho tổng tài, một đường đi thẳng đến tầng hầm đỗ xe.

Vương Tử Huyền vui vẻ ngồi vào trong xe, anh đóng cửa lại rồi vòng qua tự mình mở cửa ngồi vào. Sau khi cho xe chạy, anh mới mở miệng hỏi cô

- Bảo bối, em muốn ăn gì?
- Em muốn ăn món Tây.
- Được, nghe theo bảo bối.

Anh một tay cầm vô lăng một tay đưa lên vuốt mái tóc cô dịu dàng nói.

Một lúc sau, xe anh dừng lại trước nhà hàng Tây. Lúc xuống xe, anh khoác cho cô cái áo khoác lúc này rồi mới xuống mở cửa cho cô.

Anh dẫn cô vào phòng VIP của nhà hàng. Sau khi cả hai an toạ ngồi xuống ghế, anh nhìn cô hỏi

- Em ăn món gì?
- Anh ăn gì em ăn đó.
- Vậy anh ăn em thì sao?

Anh cười tà mị cúi xuống sát tai cô nói nhỏ, không quên đưa lưỡi liếm vành tai của cô. Vương Tử Huyền đỏ mặt đẩy anh ra, giọng lí nhí

- Thiên, anh không đứng đắn.
- Ha ha...bảo bối, da mặt thật mỏng.
- Anh...
- Không chọc bảo bối nữa, ăn cơm.

Anh vuốt nhẹ tóc cô, sau đó quay sang phục vụ lạnh lùng nói

- Cho hai phần bít-tết chín vừa và một trai rượu vang.
- Vâng, xin quý khách chờ trong ít phút.

Phục vụ nói sau đó đi ra ngoài, cô nhìn anh cười nói

- Anh dọa sợ người ta rồi kìa.
- Bảo bối không sợ là được rồi.

Nam Cung Hạo Thiên nói, chẳng mấy phút thức ăn được bung lên. Cô nhận lấy thức ăn từ phục vụ sau đó ăn lấy ăn để, cô thật sự rất đói.

Anh nhìn cô ăn nhanh như vậy lo lắng nói

- Bảo bối, ăn từ từ thôi, kéo nhẹn.

Lời vừa dứt, cô liền ho sặc sụa. Cô ho đến ứa nước mắt, khuôn mặt cũng đỏ lên. Anh lo lắng đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cô, ân cần hỏi

- Làm sao rồi? Có đỡ hơn không em?
- Khụ...em...khụ khụ...không sao.
- Đây, uống đi.

Anh đưa cho cô ly nước lọc, Vương Tử Huyền nhận lấy uống từng ngụm một.

- Đỡ hơn không?
- Ừm.

Cô gật gật đầu rồi tiếp tục ăn phần ăn của mình, Nam Cung Hạo Thiên chỉ biết lắc đầu. Anh cầm ly rượu uống một ngụm, sau đó lấy tay nâng cằm cô lên. Anh cúi xuống hôn lên môi cô, Vương Tử Huyền chưa kịp định thần thì một chất lỏng sánh màu đỏ được truyền vào miệng cô.

Cô không kịp nuốt xuống liền bị tràn ra ngoài, cô nhìn anh ánh mắt mờ sương. Hai tay cô luồn vào tóc anh, Nam Cung Hạo Thiên siết chặt eo cô, môi lưỡi dầy dụa, một lúc sau khi cảm thấy cô không còn đường khí mới lưu luyến buông ra. Anh đưa đầu lưỡi liếm rượu chảy ra ngoài miệng cô, khiến cô

đỏ mặt.

Vương Tử Huyền vui đầu vào ngực anh, để che đi sự xấu hổ. Bọn họ đang ở nhà hàng a, sao anh không biết xấu hổ mà hôn cô như vậy chứ?

- Anh...xấu xa.

- Ừm, bảo bối, em thật dễ thương.

Nam Cung Hạo Thiên nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô liền nổi hứng trâu trọc. Cô đánh vào ngực anh, giận dỗi quay mặt đi chỗ khác. Anh cười cười nhìn vẻ giận dỗi đáng yêu của cô

- Bảo bối, dỗi anh sao?

-...

- Bảo bối à...

-....

Anh thấy cô không trả lời liền cuống lên, chỉ có vậy đã không nhìn mặt anh nữa rồi?

- Bà xã, anh sai rồi. Đừng dỗi anh nữa được không?

- Em mới không có dỗi nha.

Vương Tử Huyền cười nhìn anh nói, cô thật không ngờ anh lại có bộ mặt trẻ con như vậy. Anh nhìn khuôn mặt cười đến híp mắt của cô, không nhịn được đưa tay véo hai má cô.

- Bà xã, trễ rồi anh đưa em về.

- Dạ.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mất Lạnh Cục Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Kịch tình

Về đến nhà, cô nhanh đi lên phòng nằm lăn qua lăn lại trên giường. Aizz, hồi nãy trên đường về cô đã suy nghĩ rất kỹ nha, cô muốn đi làm. Ở nhà thật chán, nhưng anh sẽ cho cô đi sao. Aaaa...Vương Tử Huyền đưa tay vò đầu, đúng lúc này anh bước vào thấy vậy liền hỏi

- Sao vậy, bảo bối?

- Em có chuyện phiền lòng.

Cô chu môi nhìn anh nói, thật phiền chết mà. Nếu nói ra anh sẽ cho cô đi làm chứ? Aizzz, cô thờ dài...sau đó đứng dậy lại túm đồ lấy quần áo đi tắm. Không biết do mãi suy nghĩ hay cô cố ý, vớ lấy chiếc áo sơ mi đen của anh rồi bước vào trong. Anh nghe tiếng nước xả bên trong cười cười, đi về tủ quần áo lấy đồ ở nhà ra thay. Sau đó lấy cuốn sách, lại giường nằm đọc.

Khoảng hai mươi phút, cô bước ra với chiếc áo sơ mi của anh, làm tôn lên làn da trắng nõn mịn màng của cô, anh rời mắt khỏi sách vừa nhìn thấy cô, anh liền miệng đắng lưỡi khô. Chết tiệt! Bảo bối của anh sao lại mê người như vậy?

Nam Cung Hạo Thiên đặt cuốn sách xuống rồi nhìn về phía cô nói

- Huyền, lại đây.

Cô ngoan ngoãn bước lại chỗ anh, anh lấy máy sấy trong tủ ra. Sau đó kéo cô ngồi lên đùi mình để sấy tóc cho cô. Vương Tử Huyền nhắm mắt hưởng thụ sự dịu dàng của anh đối với mình, lúc trước cô luôn muốn như vậy, thật không ngờ nó lại trở thành sự thật. Nam Cung Hạo Thiên nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc của cô, sau khi tóc khô anh cất máy đi ôm cô vào lòng. Đầu vui vào tóc cô hít hà hương thơm

- Bảo bối, em đang nghĩ gì?

- Ừm, em cảm thấy mình thật hạnh phúc.

Cô vòng tay qua ôm hong anh nói, anh nhìn cô hạnh phúc nở nụ cười như vậy cảm thấy trong lòng thoải mái. Mười lăm năm, anh không ngừng tìm kiếm cô. Cho đến khi anh gần như tuyệt vọng, cô lại một lần nữa xuất hiện trong cuộc sống của anh.

Hai lần gặp mặt, với hai thân phận khác nhau nhưng cùng là một người, lại khiến anh yêu em say đắm. Kiếp này đã định, em là của anh.

- Thiên.

- Ừ.

- Em...em muốn đi làm.

Cô nói nhỏ, nhưng trong phòng chỉ có hai người nên anh nghe rõ cô nói gì, cô muốn đi làm? Sao có thể? Anh làm sao lại để bảo bối tâm can của mình làm việc một nhọc.

- Không được, em chỉ cần ở nhà để anh nuôi em là được rồi.

Vương Tử Huyền mặc dù đoán được 99% anh sẽ nói như vậy, nhưng cô vẫn còn 1% cơ hội nha.

- Đi mà, ở nhà chán lắm a~

Cô bắt đầu giả vờ làm nũng, khiến anh mềm lòng nhưng anh không muốn cô cực khổ

- Bảo bối, anh không muốn em cực khổ. Như vậy anh sẽ đau lòng.

Nam Cung Hạo Thiên cầm tay cô đưa lên môi hôn nhẹ, cô nghe anh nói có chút đau lòng, cô vòng tay qua cổ anh nói

- Không cực khổ, em bây giờ rất không cực khổ.

- Nha, ông xã~...cho em đi nha~

Nhìn dáng vẻ làm nũng của cô khiến cơ thể anh nóng như lửa đốt, anh nhìn cô nở nụ cười gian xảo

- Tùy vào tâm ý của em.

- Là sao?

- Nếu em làm anh hài lòng.

Nam Cung Hạo Thiên ngã người về phía giường, nhìn cô với ánh mắt đầy khiêu khích. Vương Tử Huyền đỏ mặt, làm sao cô không hiểu ý anh chứ? Nhưng vì sự nghiệp cao cả, cô nhất định phải làm anh thoải mái a.

Cô ngồi lên người anh, khuôn mặt đỏ như gấc nhìn anh không biết làm gì.

- Em...em không biết.

- Hừm?! Bảo bối, em có muốn đi làm không?

Anh nhìn cô đầy thú vị, Vương Tử Huyền cắn cắn môi dưới sau đó cúi người xuống hôn lên môi anh, nụ hôn cô trầm trọng khiến anh càng hưng phấn. Hôn anh một hồi, cô mới dời xuống liếm láp cổ sau đó là lồng ngực rắn chắc của anh. Cơ thể Nam Cung Hạo Thiên run lên vì sung sướng, tay anh cũng không nhàn rỗi ngao du khắp người cô, chọc cho cô phát ra những tiếng rên rỉ.

Vương Tử Huyền cũng không thua kém, cô đưa tay kéo khóa quần của anh xuống, sau đó tự cởi đồ cho mình. Phía dưới của cô không ngừng chảy ra mật dịch ướt át. Nam Cung Hạo Thiên bị cô khiêu khích đến điên cuồng. Người anh đầy mồ hôi vì phải nhẫn nhịn, anh sắp chịu không nổi rồi.

Anh đưa tay vuốt ve nơi đầy đặn của cô, sau đó ngậm lấy nhũ hoa cắn mút, một bên bị anh xoa nắn không thương tiếc. Anh đưa tay vuốt ve vùng bụng phẳng lì của cô, khiến mật dịch của cô tiết ra nhiều hơn làm ướt một mảnh lớn tại bụng của anh.

Nam Cung Hạo Thiên tay sờ xuống nơi riêng tư của cô mà trêu đùa, cô chịu không được ngửa ra sau thở dốc, miệng không ngừng ngậm nga

- Ừm...ừ...ah...Thiên...em...khó chịu...ừ~

Anh lật người, đặt cô nằm dưới thân thể của mình. Tay anh không ngừng trêu chọc nơi riêng tư của cô, khiến cô chảy mật dịch ướt hết tay anh. Anh cười tà đưa một ngón rồi một ngón tay vào trong cô và trêu đùa.

- Ah...Th...iên...anh...ừ~

Nam Cung Hạo Thiên bị tiếng ngậm nga của cô kích thích, anh rút tay ra sau đó đi thẳng vào trong cô, khiến cô không ngừng rên rỉ. Vương Tử Huyền vòng hai chân qua hong anh, tư thế này khiến anh vào sâu trong cô hơn. Anh loạn động ra vào ngày càng nhanh hơn, làm cô không nói nên lời. Những lời

muốn nói đều trở thành những tiếng rên rỉ yếu đuối làm anh ra vào một cách điên cuồng hơn.

Trong phòng bật điều hoà mà lưng anh chảy đầy mồ hôi, nhiệt độ trong phòng tăng cao. Bên ngoài trăng đã lên cao, gió nhẹ nhàng thổi, bên trong phòng không ngừng truyền ra âm thanh yếu đuối và tiếng thở dốc của đàn ông. Trong phòng tràn ngập mùi vị của cuộc hoan ái.

Bạn đang đọc truyện *Vô Hạn Cung Chiều: Tổng Tài Mập Lạnh Cực Sủng Vợ Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.